

Bryssel 28.11.2016
COM(2016) 856 final

2016/0365 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS

keskusvastapuolten elvytys- ja kriisiratkaisukehyksestä sekä asetusten (EU) N:o 1095/2010, (EU) N:o 648/2012 ja (EU) 2015/2365 muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

{SWD(2016) 368 final}

{SWD(2016) 369 final}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

1.1. Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet

Keskusvastapuoli toimii rahoitusmarkkinoiden osapuolten välillä tiettyjen sopimuksien osalta ostajana jokaiseen myyjään nähden ja myyjänä jokaiseen ostajaan nähden. Keskusvastapuolet toteuttavat rahoitusliiketoimia eri omaisuusluokilla, kuten osakkeilla, johdannaisilla ja takaisinostosopimuksilla. Ne tarjoavat palvelujaan yleensä määritysosapuolilleen (usein pankkeja), jotka ovat suorassa sopimussuhteessa keskusvastapuoliin, ja määritysosapuolten asiakkaille (esim. eläkerahastoja).

Kun liiketoimet ja niiden seurauksena syntyvät positiot keskitetään keskusvastapuolille, positiot voidaan nettouttaa ja näin voidaan vähentää huomattavasti keskusvastapuolen riskejä, kuten myös sen määritysosapuolten ja niiden asiakkaiden riskejä. Kun keskusvastapuoli ottaa positiot vastuulleen ja nettouttaa ne, se vaatii määritysosapuolilta ja niiden asiakkailta vakuuksia (marginaalin muodossa ja maksuina maksukyvyttömyysrahastoihin) vastuidensa kattamiseksi siltä varalta, että jokin osapuolista ei täytä velvollisuuksiaan keskusvastapuoleen nähden. Tällä tavoin ne hallitsevat rahoitusmarkkinoihin liittyviä riskejä (esim. vastapuoliriski, likviditeettiriski ja markkinariski) ja parantavat näin rahoitusmarkkinoiden vakautta ja häiriönsietokykyä. Ne ovat tässä prosessissa rahoitusjärjestelmän tärkeitä solmukohtia, jotka yhdistävät useita rahoitusalan toimijoita ja joihin keskitetään merkittävä määrä niihin kohdistuvista erilaisista riskeistä. Keskusvastapuolen tehokas riskienhallinta ja jämäkkä valvonta ovat siksi keskeisellä sijalla, kun varmistetaan, että riskit on katettu asianmukaisesti.

Keskusvastapuolten laajuus ja merkitys kasvavat Euroopassa ja muualla maailmassa, kun G20-maiden sitoutuminen siihen, että vakioidut OTC-johdannaiset määritetään keskusvastapuolten välityksellä, toteutetaan. EU:ssa tämä velvoite pannaan täytäntöön asetuksella OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppatietorekistereistä, jäljempänä ”markkinarakenneasetus”¹. Siinä säädetään myös keskusvastapuolten kattavista vakavaraisuusvaatimuksista, sekä keskusvastapuolten operaatioita ja keskusvastapuolten valvontaa koskevista vaatimuksista.

Näin ollen keskusvastapuoliin sovelletaan EU:ssa tiukkoja normeja, koska niillä on keskeinen rooli taloudessa ja ne ottavat kantaakseen lisäriskejä. Ei ole kuitenkaan olemassa yhdenmukaisia EU:n sääntöjä sellaisia epätodennäköisiä tilanteita varten, joissa nämä normit jäisivät riittämättömiksi ja joissa keskusvastapuolet joutuisivat suuriin vaikeuksiin – markkinarakenneasetuksessa ennakoituja suurempiin – tai jopa kaatuisivat. Lähellä kaatumista olevien yritysten pitäisi periaatteessa päätyä maksukyvyttömyysmenettelyyn. Päättynyt kriisi osoitti kuitenkin selvästi, että rahoitusmarkkinoiden muihin toimijoihin voimakkaasti kytköksissä olevan merkittävän rahoituslaitoksen kaatuminen voi aiheuttaa vakavia ongelmia koko muulle rahoitusjärjestelmälle ja heikentää talouden kasvunäkymiä laajemminkin. Näin on siksi, että tällaisen laitoksen maksukyvyttömyys voi äkillisesti estää laitoksen kriittisten toimintojen tarjoamisen, mikä saa markkinoilla aikaan paniikkia ja sen leviämistä, koska vastapuolilla ja sijoittajilla ei ole pitkällisissä oikeudellisissa menettelyissä varmuutta varoistaan ja veloistaan. Hallitusten on usein ollut pakko pelastaa lähellä kaatumista olevia rahoituslaitoksia julkisin varoin, esimerkiksi markkinoilla vallitsevan

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppatietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

luottamuspuolan aiheuttaman rahoitusvakauteen kohdistuvan uhkan vuoksi ja yleisen edun vuoksi.

Elvytys- ja kriisintarkaisutoimenpiteillä pyritään turvaamaan rahoitusvakaus, varmistamaan kriittisten toimintojen jatkuvuus ja suojelemaan veronmaksajia, kun taloudellisissa vaikeuksissa oleva laitos on vaikeuksissa tai kaatumassa eikä näitä tavoitteita voida saavuttaa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Toimenpiteillä on tarkoitus suojata keskeisiä kriittisiä toimintoja aiheuttamatta veronmaksajille tappioita, jotta voidaan säilyttää rahoitusjärjestelmän kyky rahoittaa talouskasvua ja välttää rahoitusmarkkinoiden romahtamisen sosioekonomiset kustannukset. Elvytys- ja kriisintarkaisutoimenpiteet ovat erityisen merkityksellisiä silloin, kun rahoituslaitos on rahoitusjärjestelmän kannalta merkittävä ja rahoituslaitoksen koon, markkinavaikutusten ja sidosten vuoksi sen vaikeudet tai hallitsematon kaatuminen vaarantaisi rahoitusjärjestelmän tavanomaisen toiminnan, mikä puolestaan vaikuttaisi kielteisesti reaalityönteeseen.

Keskusvastapuolia koskeva sääntely on jo kattavaa. Niillä on markkinarakennearon nojalla vankat resurssit taloudellisten vaikeuksien hoitamiseen, eikä niistä monikaan ole aiemmin joutunut vaikeuksiin tai kaatunut. Hallitukset, viranomaiset ja muut markkinatoimijat kuitenkin tunnistavat laajalti haasteet, joita aiheutuu siitä, että keskusvastapuolten merkitys lisääntyy käsiteltäessä kasvavaa määrää uudentyyppisiä riskejä. Koska keskusvastapuolilla on niin keskeinen ja kasvava rooli rahoitusmarkkinoilla, kaikkia EU:n keskusvastapuolia pidetään rahoitusjärjestelmän kannalta merkittävinä².

Elvytystoimenpiteet ovat toimenpiteitä, joita rahoituslaitos itse toteuttaa palauttaakseen pitkän aikavälin elinkelpoisuutensa. Keskusvastapuolia koskeva keskeinen tavoite on varmistaa oikeanlaiset olosuhteet elvytystoimenpiteiden onnistumiselle, sillä keskusvastapuolten kaatumista pidetään mahdollisesti erittäin haitallisena rahoitusjärjestelmälle laajemmin. Yleisen edun nimissä toimivilla viranomaisilla olisi kuitenkin oltava valtuudet myös purkaa keskusvastapuoli, jos nämä toimenpiteet epäonnistuvat tai voivat vahingoittaa rahoitusvakautta. Kriisintarkaisutoimenpiteet ovat poikkeuksellisia toimia, joilla viranomaiset voivat toteuttaa keskusvastapuolen nopean uudelleenjärjestelyn ja varmistaa, että sen toiminnoista talouden kannalta kriittiset jatkuvat. Näin voidaan lieventää rahoitusjärjestelmälle ja laajemmin taloudelle aiheutuvaa haittaa. Markkinoiden tehokkuus varmistettaisiin asettamalla keskusvastapuolen jäljelle jäävä osa maksukyvyttömyysmenettelyyn. Tässä prosessissa kustannukset ja tappiot tulisivat mahdollisimman pitkälti keskusvastapuolen omistajien ja velkojien kannettaviksi, eivät veronmaksajien. Kohtelu on sama kuin siinä tilanteessa, että keskusvastapuoli olisi asetettu maksukyvyttömyysmenettelyyn, ja perusoikeuskirjaa, unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä ja Euroopan ihmisoikeussopimusta noudatetaan kaikilta osin. Kriisintarkaisun tarkoituksena ei ole estää tehottomien laitosten kaatumista; pikemminkin tarkoituksena on varmistaa laitoksen kriittisten toimintojen ylläpitäminen samalla kun muut osat voidaan lopettaa asianmukaisesti.

² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 täydentämisestä määritysvelvollisuutta koskevilla teknisillä sääntelystandardeilla 6 päivänä elokuuta 2015 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/2205 ja 1 päivänä maaliskuuta 2016 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2016/592 mukaan useat EUR-, GBP-, JPY- ja USD-määräiset OTC-korkojohdannaislait ja useat euromääräiset OTC-luottojohdannaislait on määritettävä toimiluvan saaneiden tai tunnustettujen keskusvastapuolten välityksellä, ensin mainitut 21. kesäkuuta 2016 ja viimeksi mainitut 9. helmikuuta 2017 alkaen.

Työ, jossa selvitetään tarvetta reagoida muiden finanssialan yritysten kuin pankkien ja keskusvastapuolten mahdolliseen elvytykseen ja kriisinratkaisuun, ei ole edennyt samaa vauhtia. Finanssikriisin aikana todettiin nimittäin, etteivät muuntyyppiset yritykset vaatineet yhtä kiireellisiä toimenpiteitä. Toimenpiteitä voidaan kuitenkin tarvita tulevaisuudessa taloudellisten ja rahoitusriskien kasvaessa kyseisillä aloilla.

Lisäksi G20-ryhmän tasolla tehdään laajempaa kansainvälistä työtä, joka koskee vakuutusyritysten kriisinratkaisua, mutta tämäkin työ on suhteellisen varhaisessa suosituksen antamisen vaiheessa, ja vain harvoilla lainkäyttöalueilla on käytännössä uudistettu tämän alan sääntelyä. EU:ssa kolme jäsenvaltiota on tähän mennessä säätänyt tai säätämässä vakuutusyritysten elvytyksestä ja kriisinratkaisusta. Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen (EVLEV) on tehnyt Euroopassa laajaa ja perusteellista vertailevaa selvitystä vakuutusalan kansallisista elvytys- ja kriisinratkaisukäytännöistä ja kehityksestä, ja sen on määrä antaa asiasta raportti vuoden 2017 alkupuoliskolla. Komissio harkitsee raportin pohjalta jatkotoimia tiiviissä yhteistyössä Euroopan parlamentin, neuvoston ja sidosryhmien kanssa.

1.2. Yhdenmukaisuus muiden alaa koskevien politiikkojen säännösten kanssa

Pankkeja ja sijoituspalveluyrityksiä varten on jo hyväksytty kattava EU:n elvytys- ja kriisinratkaisukehys³. Tässä ehdotettava keskusvastapuolia koskeva kehys ei ole sen eikä markkinarakenneasetuksen vaatimusten kanssa päällekkäinen vaan täydentää niitä. Sen säännökset vastaavat pankkeihin ja sijoituspalveluyrityksiin sovellettavan kehyksen säännöksiä, joilla helpotetaan hallittua elvytystä ja kriisinratkaisua. Säännöksiä on kuitenkin mukautettu keskusvastapuolten liiketoimintamalleihin ja niistä aiheutuviin riskeihin, ja niissä on määritetty, miten tappiot jaettaisiin sellaisissa skenaarioissa, joissa markkinarakenneasetuksessa edellytetyt keskusvastapuolten olemassa olevat ennalta rahastoidut varat on käytetty loppuun.

G20-maiden johtajat ovat kansainvälisellä tasolla laajemmin hyväksyneet finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän näkemyksen siitä, että riskejä, joita maailmanlaajuisten järjestelmän kannalta merkittävien rahoituslaitosten (kuten pankkien, rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurien ja vakuutusyritysten) kaatuminen voi aiheuttaa rahoitusjärjestelmälle, on käsiteltävä kokonaisvaltaisesti asianmukaisilla elvytys- ja kriisinratkaisuvälineillä⁴. Myös maksujärjestelmä- ja markkinainfrastruktuurikomitea (CPMI) ja kansainvälinen arvopaperimarkkinavalvojen yhteisö (IOSCO) ovat laatineet rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurien (muun muassa keskusvastapuolten) elvytysuunnitelmia koskevia ohjeita. Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä on puolestaan antanut lisäohjeita finanssilaitosten kriisinratkaisujärjestelmien avaintekijöistä laatimansa asiakirjan soveltamisesta rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureihin, kuten keskusvastapuoliin ja vakuutuksenantajiin⁵. Vuoden 2016 puolivälissä nämä järjestöt

³ Direktiivi 2014/59/EU, pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi. Pankkiunionissa pankkien valvontaa ja kriisinratkaisua on yhdenmukaisesti ja viimeksi mainittua on täydennetty yhteisellä kriisinratkaisumekanismilla (asetus (EU) N:o 806/2014). Ks. http://ec.europa.eu/internal_market/bank/crisis_management/index_en.htm http://ec.europa.eu/internal_market/finances/banking-union/index_en.htm.

⁴ Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial, finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä (marraskuu 2011) http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_111104cc.pdf. Päivitetty lokakuussa 2014 alakohtaisilla liitteillä http://www.financialstabilityboard.org/wp-content/uploads/r_141015.pdf.

⁵ <http://www.bis.org/cpmi/publ/d121.pdf>; http://www.financialstabilityboard.org/wp-content/uploads/r_141015.pdf

järjestivät näiden ohjeiden keskeisiä osia koskevan kuulemisen, joka koski muun muassa ajankohtaa, jolloin kriisinratkaisuviranomaisten olisi asetettava keskusvastapuoli kriisinratkaisuun, koska sen elinkelpoisuus ja vakaus ovat uhattuina, ja valtuuksia ja välineitä, joita kriisinratkaisuviranomaisen olisi käytettävä tässä vaiheessa voidakseen parhaiten turvata kriittisten toimintojen jatkumisen, minimoida ongelmien leviämisen ja jakaa kustannukset ja tappiot mahdollisimman tehokkaasti⁶. Joulukuussa 2013 Euroopan parlamentti hyväksyi valiokunta-aloitteisen mietinnön, jossa kehoitettiin komissiota ehdottamaan asianmukaisia toimenpiteitä, joilla varmistetaan, että keskeisten rahoituslaitosten, ja erityisesti keskusvastapuolten, mahdollisen kaatumisen vaikutuksia voitaisiin lieventää⁷.

1.3. Yhdenmukaisuus unionin muiden politiikkojen kanssa

Ehdotus keskusvastapuolten eurooppalaiseksi elvytys- ja kriisinratkaisukehykseksi mainittiin komission vuoden 2015 työohjelmassa ja aloitetta koskeva etenemissuunnitelma julkaistiin huhtikuussa 2015⁸. Aloite siirrettiin komission vuoden 2016 työohjelmaan, jotta edellisessä jaksossa mainittujen kansainvälisten ohjeiden jatkojalostus voitaisiin ottaa huomioon. Aloite on osa komission pyrkimyksiä varmistaa, että rahoitusjärjestelmän moitteettomaan toimintaan ja veronmaksajiin kohdistuvat uhkat torjutaan ja että rahoitusmarkkinat voivat edelleen osaltaan edistää kestävästä pitkän aikavälin kasvua ja sisämarkkinoita voidaan syventää kuluttajien ja yritysten eduksi.

2. OIKEUSPERUSTA, TOISSIJAISUUSPERIAATE JA SUHTEELLISUUSPERIAATE

2.1. Oikeusperusta

Ehdotuksen oikeusperusta on Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 114 artikla, jonka nojalla voidaan toteuttaa sisämarkkinoiden toteuttamista ja toimintaa koskevia toimenpiteitä jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämiseksi.

Ehdotuksella yhdenmukaistetaan keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua koskevaa kansallista lainsäädäntöä siinä määrin kuin on tarpeen sen varmistamiseksi, että keskusvastapuolten mahdollisiin vaikeuksiin tai niiden kaatumiseen sovelletaan samanlaisia välineitä ja menettelyjä. Vaikka toimiluvan saaneet keskusvastapuolet voivat tällä hetkellä harjoittaa toimintaa ja tarjota palveluja kaikkialla EU:ssa, markkinarakenneasetuksessa säädettyjä vaatimuksia pidemmälle menevä mahdollisten kriisien hallintaa koskeva sääntely on hajanaista. Eräät jäsenvaltiot ovat säätäneet, että keskusvastapuolten on laadittava valmiussuunnitelma vaikeuksien varalta. Toiset taas soveltavat keskusvastapuoliin laajempaa rahoitusalan kriisinratkaisujärjestelmää, joka on suunniteltu ensisijaisesti pankeille. Yksikään jäsenvaltio ei ole vielä laatinut keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua varten sellaista kansallista järjestelmää, joka kaikilta osin vastaisi G20-maiden vahvistamia finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän (FSB) periaatteita. Niihin kuuluvat tuloksellinen koordinointi ja valvonta, jolla pyritään estämään vaikutusten leviäminen rajojen yli⁹. On epätodennäköistä, että jäsenvaltiot loisivat kattavia ja yhteensopivia järjestelmiä ilman EU:n tason kehystä. Ne erilaiset lähestymistavat, joilla keskusvastapuolet ja

⁶ <http://www.fsb.org/wp-content/uploads/Essential-Aspects-of-CCP-Resolution-Planning.pdf>;
<https://www.iosco.org/library/pubdocs/pdf/IOSCOPD539.pdf>

⁷ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2013-0533+0+DOC+XML+V0//FI>

⁸ http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/planned_ia/docs/2015_fisma_029_cwp_ccp_resolution_of_non_bank_resolution_en.pdf

⁹ Ks. tähän ehdotukseen liittyvän vaikutustenarvioinnin 3.2 jakso.

viranomaiset lieventäisivät keskusvastapuolten vaikeuksia tai torjuisivat niiden kaatumisia, eivät ole täysin johdonmukaisesti suunniteltuja ja niitä voidaan soveltaa epäjohdonmukaisesti. Tämä voi johtaa siihen, että kriittisiä toimintoja ei enää tarjottaisi määritysosapuolille ja asiakkaille yli rajojen ja rahoitusmarkkinoilla syntyisi laajempaa epävakautta. Siksi EU:n tason toimet ovat tarpeen, jotta jäsenvaltioiden viranomaisilla olisi riittävät välineet ja valtuudet, jotka voidaan ottaa käyttöön nopeasti, johdonmukaisesti ja samalla tavalla kaikkialla unionissa.

EU:n tason toimet ovat perusteltuja myös sellaisten keskusvastapuolten kannalta, joiden suorat yhteydet rajojen yli ovat vähäisempiä. Yhdenmukaistaminen lieventäisi mahdollisia tasapuolisiin toimintaedellytyksiin ja kilpailuun liittyviä ongelmia, jotka johtuvat siitä, että keskusvastapuolen kaatuminen käsitellään kansallisesti. Esimerkiksi kansallisten järjestelmien eriaisteiset mahdollisuudet tulla väliin julkisin varoin johtaisi epätasapuolisiin toimintaedellytyksiin, jotka suosivat sellaisiin jäsenvaltioihin sijoittautuneita keskusvastapuolia, joissa tuki on todennäköisempää. Eri jäsenvaltioissa pankkien kaatumisista saatu kokemus osoittaa, että järjestelmän kannalta merkittävien rahoituslaitosten ongelmat voivat hajottaa sisämarkkinat kansallisiin talousvyöhykkeisiin. Jos markkinat suosivat yhteisöjä, jotka sijaitsevat sellaisilla lainkäyttöalueilla, joissa valtion tukea pidetään suhteellisesti voimakkaampana, tämä voi aiheuttaa kilpailun vääristymistä ja vaikuttaa sattumanvaraisesti yritysten kustannuksiin niiden maantieteellisen sijainnin perusteella ja sen perusteella, kuinka halukkaita jäsenvaltioiden katsotaan olevan varojen, maksukyvyyn tai pääoman suojaamiseen ennalta ehkäisevästi tai kuinka tarpeellisena ne pitävät sitä rajatylittävien riskien minimoimiseksi. Vaikka sisämarkkinoiden tämäntyyppinen hajautuminen on keskusvastapuolten tapauksessa vähemmän ilmeistä, erilaiset näkemykset ja epävarmuus jäsenvaltioiden kyvystä ottaa kaatunut keskusvastapuoli määräysvaltaansa ja purkaa se tehokkaasti voisivat heikentää markkinatoimijoiden luottamusta sisämarkkinoiden toimintaan ja niiden luotettavuuteen. Epävarmuus siitä, miten keskeisten markkinainfrastruktuurien kaatumisesta voitaisiin selvitä ilman yhteisiä EU:n sääntöjä, on mainittu yhtenä syynä EU:n pääomamarkkinoiden hitaaseen yhdentymisvauhtiin¹⁰.

Keskusvastapuoliin sovellettavien vaatimusten yhdenmukaistaminen parantaisi talouden toimijoiden tasapuolisia toimintaedellytyksiä ja edistäisi sisämarkkinoiden yhdentymistä. Yhdenmukaistetulla kehyksellä huolehditaan siitä, että kaikilla jäsenvaltiossa asiasta vastaavilla viranomaisilla on samat vähimmäistason välineet, joilla varmistetaan keskusvastapuolten hallittu elvytys ja kriisinratkaisu, ja helpotetaan viranomaisten välistä yhteistyötä mahdollisten rajatylittävien heijastusvaikutusten lieventämiseksi, kun käsitellään keskusvastapuolten vaikeuksia tai kaatumista. Yhdenmukaistettu kehys lisäisi myös rahoitusvakautta sisämarkkinoilla ja ehkäisisi sitä, että jäsenvaltiot joutuisivat toimimaan yksin ja koordinoimattomalla tavalla suhteessa niiden lainkäyttöalueelle sijoittautuneisiin toimijoihin.

Asianmukainen oikeusperusta on näin ollen SEUT-sopimuksen 114 artikla.

2.2. Toissijaisuusperiaate

Euroopan unionista tehdyn sopimuksen (SEU) 5 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti unioni toimii aloilla, jotka eivät kuulu sen yksinomaiseen toimivaltaan, ainoastaan jos ja siltä osin kuin jäsenvaltiot eivät voi keskushallinnon tasolla tai alueellisella taikka paikallisella tasolla riittävällä tavalla saavuttaa suunnitellun toiminnan

¹⁰ Ks. tähän ehdotukseen liittyvän vaikutustenarvioinnin 4 jakso.

tavoitteita, vaan ne voidaan suunnitellun toiminnan laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla.

EU:n rahoitusmarkkinat ovat avoimet ja yhdentyneet. Keskusvastapuolet voivat toimia valtioiden rajojen yli niillä markkinoilla ja niissä tuoteryhmissä, joita ne palvelevat. Tässä prosessissa ne toimivat sisämarkkinoilla linkkinä taloudellisten toimijoiden, vastapuolten ja asiakkaiden välillä valtioiden rajojen yli. Koska rahoitusalan yhdentymisen rajojen yli on pitkällemenevää ja monikerroksista, tarvitaan EU:n elvytys- ja kriisinratkaisukehys, joka vastaa liiketoiminnan yhdentymistasoa. Nykyiset välineet keskusvastapuolen kriisitilanteen käsittelyyn rajoittuvat keskusvastapuolten sisäisiin järjestelyihin tai järjestelyt ovat kansallisia siellä, missä niitä on. Tämä tarkoittaa, että on olemassa mahdollisesti toisistaan poikkeavia lähestymistapoja, joilla keskusvastapuolet ja viranomaiset lieventävät tai torjuvat taloudellisissa vaikeuksissa tai lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen ongelmia, jotka voisivat lopulta johtaa talouden kannalta kriittisten toimintojen keskeytymiseen, sisämarkkinoiden pirstoutumiseen ja laajempaan rahoitusmarkkinoiden epävakauteen. Kun kansallisten rajojen yli toimiva keskusvastapuoli (enemmistö keskusvastapuolista on tällaisia) kaatuu, se todennäköisesti vaikuttaa – vaihtelevassa määrin – rahoitusmarkkinoiden vakauteen niissä jäsenvaltioissa, joissa se toimii. Ainoastaan EU:n toimilla voidaan varmistaa, että keskusvastapuoliin ja niiden määräytösapuoliin (jotka voivat olla eri jäsenvaltiossa kuin keskusvastapuoli) kohdistetaan asianmukaisia ja tuloksellisia toimia, joilla lievennetään tai käsitellään kriisitilannetta koordinoitusti ja johdonmukaisesti. Näin ollen on asianmukaista, että unioni laatii tarvittavan lainsäädännöllisen kehyksen näiden tavoitteiden turvaamiseksi unionin tasolla ja jäsenvaltioiden tasolla.

2.3. Suhteellisuusperiaate

Suhteellisuusperiaatteen mukaan unionin toiminnan sisältö ja muoto eivät saa ylittää sitä, mikä on tarpeen perussopimusten tavoitteiden saavuttamiseksi. Kaatuneeseen keskusvastapuoleen olisi periaatteessa sovellettava maksukyvyttömyysmenettelyjä kuten mihin tahansa muuhun yritykseen. Keskusvastapuolet ovat kuitenkin keskeisiä rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureja, jotka ovat voimakkaasti kytköksissä lukuisiin rahoitusalan toimijoihin, joiden puolesta ne keskittävät riskejä. Keskusvastapuolten tarjoamien kriittisten palvelujen vieminen näiltä toimijoilta voisi aiheuttaa vakavia seurauksia rahoitusvakaudelle ja laajemmin taloudelle. Tämän lieventämiseksi on perusteltua edellyttää asianmukaisia valmiussuunnitelmia hallitun elvytyksen ja kriisinratkaisun varalta ja myöntää viranomaisille kriisinratkaisuvalltuudet, jotta toiminta voidaan järjestää nopeasti uudelleen, jos se on tarpeen.

Koska keskusvastapuolen kaatumisen merkitystä järjestelmän kannalta ei voida määrittää täysin varmasti ennakolta, ehdotettua kehystä olisi sovellettava periaatteessa kaikkiin keskusvastapuoliin niiden koosta ja monitahoisuudesta riippumatta. Suurin osa EU:n alueelle sijoittautuneista keskusvastapuolista tarjoaa palveluja määräytösapuolille ja asiakkaille kaikkialla EU:ssa ja jotkut jopa sen ulkopuolella, ja niiden vaikeudet tai kaatuminen voisivat tuntua maailmanlaajuisesti. Elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmat olisikin räätälöitävä kunkin keskusvastapuolen riskiprofiilia vastaaviksi. Poikkeuksellisten toimien, joita viranomaiset toteuttavat rahoitusvakauden säilyttämiseksi ja veronmaksajien suojaamiseksi, olisi aina oltava kaikilta osin perusteltuja ja oikeasuhteisia eivätkä ne saisi mennä pidemmälle kuin on tarpeen tavoitteiden saavuttamiseksi. Lisäksi niiden olisi oltava sopusoinnussa perusoikeuskirjan kanssa sellaisena kuin unionin tuomioistuin on sitä tulkinnut suhteessa valtuuksiin rajoittaa omistusoikeutta. Toimet olisi toteutettava niin, että asianomaisia sidosryhmiä ei kohdella huonommin kuin tilanteessa, jossa keskusvastapuolta ei purettaisi,

vaan siihen sovellettaisiin sen tappioiden jakamista koskevien toimintasääntöjen nojalla mahdollisia lisätoimia tai maksukyvyttömyysmenettelyä.

2.4. Säätelytavan valinta

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 114 artiklassa annetaan mahdollisuus hyväksyä säädöksiä sekä asetusten että direktiivien muodossa. Tässä yhteydessä päädytään antamaan asetus seuraavista syistä.

Ensinnäkin asetuksella voitaisiin parhaiten täydentää ja hyödyntää markkinarakenneasetuksessa noudatettua lähestymistapaa. Markkinarakenneasetuksessa säädetään keskusvastapuolia koskevista vakavaraisuusvaatimuksista. Keskusvastapuolia koskevat uudet vaatimukset, jotka koskevat kattavien elvytysjärjestelyjen laatimista, perustuvat markkinarakenneasetuksen tavoitteisiin ja säännöksiin keskusvastapuolten häiriönsietokyvyn varmistamiseksi. Näistä säätäminen jollakin muulla säädösmuodolla (direktiivi) olisi epä johdonmukaista ja edellyttäisi, että jäsenvaltiot säätävät lakeja osaluueella, jota muutoin säännellään suoraan EU:n lainsäädännöllä. Säännöksiä, joiden mukaan viranomaisilla on oltava kohdennetut valtuudet ja välineet, jotta ne voivat tarvittaessa purkaa keskusvastapuolen tuloksellisesti ja hallitusti rahoitusvakauden ylläpitämiseksi, jos markkinarakenneasetuksen vaatimukset ja elvytysjärjestelyt pettävät, ei sovelleta keskusvastapuolten toiminnan jatkuvuuden turvaamiseen, vaan ne koskevat niiden kriittisten toimintojen elinkelpoisuuden turvaamista siten, että nämä toiminnot täyttävät edelleen markkinarakenneasetuksen vaatimukset ja tavoitteet (saman oikeussubjektin sisällä tai muussa muodossa). Näin ollen tätä koskevat säännökset olisi annettava samassa säädösmuodossa kuin markkinarakenneasetus.

Toisekseen asetuksessa yhteinen lähestymistapa ja yhteinen sääntökirja välittyisi parhaiten viranomaisille ja vältettäisiin toisistaan poikkeavat kansalliset säännöt ja mahdollinen oikeudellinen epävarmuus, joita ne voivat aiheuttaa erityisesti rajatylittävissä yhteyksissä, kuten edellä esitettiin. Myös mahdollinen kansainvälinen yhteistyö sekä liiketoiminnan harjoittaminen EU:n kanssa ja EU:n sisällä helpottuisi, kun EU:ssa olisi yhdenmukainen järjestelmä. Kun lisäksi otetaan huomioon, että EU:n keskusvastapuolen kaatuminen voi mahdollisesti vaikuttaa kaikkien EU:n jäsenvaltioiden rahoitusjärjestelmään, yhdenmukainen kehys lieventäisi vahingollista epävarmuutta olosuhteista, joissa eri jäsenvaltioiden viranomaiset käsittelevät keskusvastapuolen kaatumista, ja auttaisi palauttamaan luottamusta rasittuneilla markkinoilla.

Kolmanneksi keskusvastapuolen kaatumisen todennäköisyyttä pidetään niiden liiketoimintamallien vuoksi yleensä paljon pienempänä kuin pankkien. Erikokoiset ja riskiprofiililtaan erilaiset pankit voivat kaatua erilaisissa skenaarioissa, kaatumisen mittasuhteet voivat olla erilaisia ja näin ollen kaatuminen edellyttää laajempaa kriisinratkaisuvälineiden (ja poikkeuksien) valikoimaa, kun taas keskusvastapuoli kaatuu todennäköisemmin syistä, jotka ovat tiedossa etukäteen (määritysosapuolten maksukyvyttömyys tai vakava toimintahäiriö) ja joita voidaan hallita selkeämmällä välineistöllä. Tämä rajoitetumpi sovellettavuus ja tarve ottaa huomioon yhtä suuri määrä vaihtoehtoja merkitsee näin ollen sitä, että tavoitteet voidaan saavuttaa paremmin asetuksella, vaikka tietty joustavuus onkin tarpeen, jotta viranomaiset voivat reagoida kulloisiinkin olosuhteisiin.

Neljänneksi keskusvastapuolia on EU:ssa paljon pienempi määrä kuin pankkeja, ja keskusvastapuolten yritys rakenteet ja tapa, jolla ne tarjoavat palveluja valtioiden rajojen yli, poikkeavat rajojen yli toimivista pankkikonserneista. Viimeksi mainitut perustuvat usein

tytäryrityksiä ja sivuliikkeitä eri lainkäyttöalueille palvelemaan asiakkaita, hankkimaan omaisuutta, hankkimaan varoja jne., jolloin on perusteltua ottaa paikallinen lainsäädäntö paremmin huomioon kriisinratkaisupäätösten täytäntöönpanossa. Keskusvastapuolten tapauksessa palveluiden tarjoaminen on vähemmän hajautettua ja se tapahtuu keskitetysti yhdeltä lainkäyttöalueelta toisille ilman välikätenä olevia tytäryrityksiä tai sivuliikkeitä. Tämä puoltaa asetuksen antamista, jotta voidaan varmistaa, että päätöksiä sovelletaan yhdenmukaisesti kaikilla lainkäyttöalueilla.

3. INTRESSITAHOJEN KUULEMINEN JA VAIKUTUSTEN ARVIOINTI

3.1. Sidosryhmien kuuleminen

Euroopan komissio toteutti 5. lokakuuta ja 28. joulukuuta 2012 välisenä aikana julkisen kuulemisen muiden laitosten kuin pankkien mahdollisesta elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä¹¹. Komissio halusi selvittää, tarvittiinko elvytys- ja kriisinratkaisujärjestelyjä erityisesti keskusvastapuolia, arvopaperikeskuksia ja vakuutusyrityksiä varten. Vastauksia saatiin 67¹².

Kuulemisessa kävi ilmi, että etusijalle olisi asetettava EU:n laajuisen keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua koskevan kehyksen laatiminen. G20-ryhmän vaatimusta, jonka mukaan vakioiduille OTC-johdannaisille on tehtävä keskusvastapuolimääritys, pidettiin painavana perusteena toimien toteuttamiselle. Vastaajat katsoivat yleisesti, että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin tapaan keskusvastapuoliin sovellettavalla kehyksellä olisi varmistettava niiden kriittisten toimintojen jatkuminen, minimoitava veronmaksajien altistuminen keskusvastapuolten tappioille ja parannettava keskusvastapuolten määritysosaapuolten ja asiakkaiden oikeusvarmuutta. Lähes kaikki sidosryhmät olivat yhtä mieltä siitä, että rahoitusvakauden säilyttämiseksi keskusvastapuolten keskeisten toimintojen jatkumista olisi pidettävä ensisijaisena tavoitteena. Monet katsoivat, että vaikka on tärkeää varmistaa, että keskusvastapuolten elvytys- ja kriisinratkaisujärjestelyt ovat uskottavia ja kestäviä, jäsenille tai osapuolille ei saisi muodostua kohtuutonta räsitusta merkittävän määritysosaapuolen maksukyvyttömyydestä aiheutuvasta mahdollisesti merkittävien velkojen kattamisesta eikä varsinkaan keskusvastapuolen sisäisen riskienhallinnan virheistä. Sidosryhmät olivat laajalti sitä mieltä, että tämä edellyttää pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin välineiden räätälöintiä keskusvastapuolten liiketoimintamallien erityispiirteisiin.

3.2. Asiantuntijatiedon keruu ja käyttö

Sidosryhmien kuulemisen lisäksi komissio on osallistunut keskusteluihin ja näkemystenvaihtoon, jotka ovat olleet pohjana maksujärjestelmä- ja markkinainfrastruktuurikomitean (CPMI) ja kansainvälisen arvopaperimarkkinavalvojen yhteisön (IOSCO) raportille rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurien elvytystä koskevista ohjeista. Komissio on osallistunut myös muiden pankkialan ulkopuolisten rahoituslaitosten kriisinratkaisuun liittyvään finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän (FSB) työhön, myös viimeisimpiin keskusteluihin ohjeiden joidenkin osien jalostamisesta, jotta viranomaiset voivat laatia tuloksellisia kriisinratkaisustrategioita. Laatiessaan raportteja, joissa ne ehdottavat elvytystä ja kriisinratkaisua koskevia ohjeita, sekä CPMI/IOSCO että FSB ovat pyytäneet intressitahoja ottamaan kantaa niiden ohjeluonnoksiin ja julkaisseet saamansa

¹¹ http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2012/nonbanks/consultation-document_en.pdf

¹² Yhteenveto: http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2012/nonbanks/summary-of-replies.pdf.

vastaukset¹³. Kaiken kaikkiaan nämä kansainvälisen tason keskustelut rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureista vahvistavat komission omassa kuulemisessa esitetyt näkemykset ja tarjoavat hyödyllistä palautetta ehdotettujen vaihtoehtojen ja kriisinratkaisuvälineiden suhteellisista eduista.

Komission yksiköt ovat lisäksi pitäneet neljä kokousta jäsenvaltioiden asiantuntijoiden kanssa keskustellakseen FSB:n ja CPMI:n/IOSCO:n tekemästä kansainvälisestä työstä, kiistanalaisimmista linjavalinnoista sekä ehdotuksen soveltamisalasta ja luonteesta. Jäsenvaltioiden asiantuntijat yleisesti hyväksyivät komission ehdottaman linjauksen, joka perustuu kansainväliseen ohjeistukseen sekä markkinarakennasetukseen ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin.

3.3. Vaikutustenarviointi

Komissio on tehnyt vaikutustenarvioinnin merkityksellisistä toimenpidevaihtoehdoista. Vaihtoehtoja arvioitiin suhteessa keskeisiin tavoitteisiin, jotka ovat rahoitusvakauden turvaaminen, luottamus keskusvastapuoliin, koko yhteiskunnalle ja erityisesti veronmaksajille aiheutuvien tappioiden minimointi ja sisämarkkinoiden vahvistaminen keskusvastapuolten tarjoamien palvelujen osalta samalla säilyttäen tasapuoliset toimintaedellytykset.

Vaikutustenarviointilautakunta hyväksyi vaikutustenarvioinnin 6. toukokuuta 2015. Lautakunta antoi suosituksia parannuksiksi. Vaikutustenarviointia tarkennettiin näiden suositusten pohjalta. Erityisesti perusteltiin EU:n tason toimien tarvetta ja esitettiin vaihtoehtojen määrittämistä ja arviointia koskevaa lisätietoa. Arvioidut vaihtoehdot ja tehdyt päätelmät käytiin myös läpi suhteessa viimeisimpiin ohjeisiin, joita käynnissä olevan kansainvälisen työn tuloksena on annettu. Komissio on seurannut tiiviisti tätä työtä. Säädösehdotus vastaa kaikilta osin viimeisimpiä finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän (FSB) ja G20-ryhmän keskusteluja ja linjauksia¹⁴.

Vaikutusten arvioinnissa tultiin EU:n tason toimista siihen tulokseen, että ne ovat välttämättömiä, koska keskusvastapuolten liiketoiminta on luonteeltaan rajatylittävää ja se luo sisämarkkinoilla yhteyksiä monien taloudellisten toimijoiden, vastapuolten ja asiakkaiden välille. Ne välineet, joita jäsenvaltioiden viranomaiset voivat tällä hetkellä käyttää, jos keskusvastapuolilla on huomattavia ongelmia, jotka voivat vaarantaa niiden elinkelpoisuuden, ovat riittämättömiä. Jäsenvaltioiden erilainen suhtautuminen keskusvastapuolten mahdollisten vakavien ongelmien lieventämiseen tai torjumiseen voi viime kädessä johtaa talouden kannalta kriittisten toimintojen keskeytymiseen ja laajempaan rahoitusmarkkinoiden epävakauteen. EU:n tason toimet ovat välttämättömiä, jotta jäsenvaltioiden viranomaisilla olisi asianmukaiset, kaikkialla unionissa täytäntöönpanokelpoiset välineet ja valtuudet käsitellä lainkäyttöalueellaan sijaitsevien keskusvastapuolten kaatumiset ja varmistaa toimiva viestintä kaikkien asianomaisten viranomaisten välillä, olivatpa ne samassa tai eri jäsenvaltiossa.

Asianmukaisen elvytys- ja kriisinratkaisusuunnittelun olisi autettava varmistamaan, että kustannuksia eivät kanna veronmaksajat vaan keskusvastapuoleen yhteydessä olevat markkinatoimijat (velkojat, määritysosapuolet, niiden asiakkaat) oikeasuhteisella ja syrjimättömällä tavalla.

¹³ Julkaistut vastaukset: <http://www.bis.org/publ/cpss109/comments.htm> ja https://www.financialstabilityboard.org/publications/c_131121.htm.

¹⁴ Ks. FSB:n elokuussa 2016 julkaisema muistio ”Essential Aspects of CCP Resolution Planning” (keskeisiä näkökohtia keskusvastapuolen kriisinratkaisun suunnittelussa): <http://www.fsb.org/2016/08/essential-aspects-of-ccp-resolution-planning/>.

Jotta voitaisiin vastata kysymykseen, miten voidaan varmistaa keskusvastapuolten kriisinratkaisu kohtuujassa ja luotettavasti, vaikutustenarvioinnissa tarkasteltiin eri vaihtoehtoja, jotka liittyvät siihen, mikä laukaisee kriisinratkaisun käynnistämisen, ja vaihtoehtoja, jotka liittyvät kriisinratkaisun välineisiin ja valtuuksiin, joita viranomaisille olisi annettava.

Vaikutustenarvioinnissa todettiin, että normatiiviset kriisinratkaisun käynnistimet, kuten tiettyjen vaatimusten rikkominen, toisi kriisinratkaisukehykseen läpinäkyvyyttä, kun kaikille sidosryhmille olisi etukäteen selvää, milloin mahdollinen julkinen toimenpide käynnistyy. Normatiiviset käynnistimet eivät kuitenkaan sovellu, koska olisi vaikeaa määrittää yhtä indikaattoria tai indikaattoreiden yhdistelmää, joka voi selvästi ennustaa tulevia rahoitusvakauden vaarantavia tapahtumia. Normatiiviset käynnistimet antaisivat yhteisöille myös mahdollisuuden ”pelata järjestelmällä” eli toteuttaa käynnistimiin liittyviä toimenpiteitä, jotka vaarantaisivat käynnistimien pätevyyden. Lisäksi keskusvastapuolet voisivat kaatua, vaikka ne eivät täyttäisi tiettyjä normatiivisia ehtoja. Tällöin kriisinratkaisu ei olisi käytettävissä vaihtoehtona, jolla voitaisiin toteuttaa hallittu uudelleenjärjestely tai alasajo. Nämä ongelmat vältetään joustavammilla käynnistimillä, joissa päätös kriisinratkaisun käynnistämisestä jätetään viranomaisille ja annetaan niille valtuudet toteuttaa nopeasti ja määrätietoisesti toimia, joilla järjestelmän kannalta merkittävä keskusvastapuoli, joka on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, puretaan ennen kuin siitä tulee maksukyvytön. Vaikutustenarvioinnissa päädyttiin siihen, että joustavammat käynnistimet ovat paras vaihtoehto. Siinä kuitenkin korostettiin, että on tärkeää varmistaa, että viranomaiset käyttävät kriisinratkaisuvälineitä ainoastaan, jos keskusvastapuoli on lähellä kaatumista eikä sen elinkelpoisuutta voida palauttaa eikä yleistä rahoitusvakautta varmistaa muilla toimenpiteillä, ja ennen kaikkea, että on yleisen edun mukaista asettaa keskusvastapuoli kriisinratkaisuun, sen sijaan että se asetetaan tavanomaiseen alasajo- tai maksukyvyttömyysmenettelyyn.

Kriisinratkaisun välineiden ja valtuuksien osalta vaikutustenarvioinnissa tultiin siihen tulokseen, että kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava yhdenmukainen, mutta ei kaikenkattava eikä määräävä välineistö, joka antaa viranomaisille tarvittavaa harkintavaltaa ottaa huomioon mahdollisen kriisin olosuhteet. Ei-sitovissa kriisinratkaisusuunnitelmissa esitettäisiin, miten yhteisö voitaisiin mahdollisesti purkaa erilaisissa skenaarioissa. Vaihtoehtona oli, että viranomaisille annetaan kaikenkattava määräävä välineistö ja määrätään välineiden käyttöjärjestys. Tämä vaihtoehto hylättiin, koska se voisi vaarantaa kriisinratkaisun toimivuuden rajoittamalla viranomaisten mahdollisuuksia vastata muuttuvan kriisitilanteen erityispiirteisiin joustavasti. Pidettiin epätodennäköisenä, että voitaisiin kehittää kaikkiin kriisiskenaarioihin soveltuvat, täydellisesti yhteensopivat kriisinratkaisuvälineet ja niiden käyttöä koskeva hierarkia. Näin ollen vaarana olisi, että hahmotellut kriisinratkaisutoimenpiteet eivät soveltuisi ratkaistavana olevien konkreettisten ongelmien käsittelyyn.

Välineiden osalta vaikutustenarvioinnissa todettiin, että kansainvälisten linjausten mukaisesti laadittujen välineiden kattava käyttö sekä elvytyksessä että kriisinratkaisussa minimoisi veronmaksajille aiheutuvat kustannukset ja varmistaisi parhaiten markkinakurin toteutumisen ennakolta. Niiden avulla myös tappiot voitaisiin jakaa kaikille keskusvastapuolen sidosryhmille tavalla, joka luo markkinatoimijoille etukäteen varmuutta ja on mahdollisimman tasapuolinen.

Eri vaihtoehdot voivat vaikuttaa markkinatoimijoihin eri tavoin, mutta kriisinratkaisun keskeisenä tavoitteena on, että markkinatoimijat eivät joudu huonompaan asemaan kuin siinä tilanteessa, jossa keskusvastapuolta ei olisi purettu, vaan siihen olisi sovellettu sen tappioiden

jakamista koskevien toimintasääntöjen nojalla mahdollisia lisätoimia tai maksukyvyttömyysmenettelyä.

Eräiden muiden välineiden, kuten sen, että pyydetäisiin keskusvastapuolia ja määritysosapuolia kerryttämään lisää ennalta rahastoituja varoja tappioiden kattamiseen ja varojen täydentämiseen, ei katsottu tosiasiallisesti parantavan markkinakuria, tai niiden katsottiin olevan suhteettoman kalliita siihen nähden, kuinka epätodennäköistä niiden käyttö on. Parhaaksi arvioitujen vaihtoehtojen katsottiin näin ollen vaikuttavan myönteisesti rahoitusvakauden ylläpitämiseen ja laajempaan rahoitusjärjestelmään kohdistuvaan luottamukseen, eikä niiden katsottu aiheuttavan tarpeettomia tai kohtuuttomia kustannuksia, jotka voisivat vakavasti haitata laajempaa talouskasvua.

3.4. Perusoikeudet

Kuten pankkien elvytys- ja kriisintarkaisudirektiivi ennen sitä, keskusvastapuolia koskeva kehys on täysin sopusoinnussa perusoikeuskirjan kanssa. Kriisintarkaisutoimet voivat aiheuttaa muutoksia keskusvastapuolten omistajien ja määritysosallistujien varoihin ja oikeuksiin, mutta perusoikeuskirjan 52 artiklan mukaan oikeuksia ja vapauksia voidaan rajoittaa. Kuten perusoikeuskirjassa edellytetään, tällaisista oikeuksien ja vapauksien rajoituksista säädetään asetuksessa, niissä kunnioitetaan kyseisten oikeuksien ja vapauksien keskeistä sisältöä ja niitä sovelletaan ainoastaan, kun se on todella välttämätöntä unionin tunnustamien yleisen edun mukaisten tavoitteiden saavuttamiseksi. Unionin tuomioistuin on todennut rahoitusvakauden turvaamisen olevan yleisen edun mukaista, mikä oikeuttaa perusoikeuksien ja -vapauksien rajoittamisen perussopimuksen nojalla, kunhan rajoitukset ovat oikeasuhteisia ja soveltuvat haluttujen tavoitteiden saavuttamiseen. Sidosryhmät voivat myös hakea muutosta kriisintarkaisua koskevien päätöksien osiin, jotka vaikuttavat niihin, ja niillä on oikeus korvaukseen, jos ne joutuvat huonompaan asemaan kuin siinä tilanteessa, jossa keskusvastapuolta ei olisi purettu, vaan siihen olisi sen tappioiden jakamista koskevien toimintasääntöjen nojalla sovellettu mahdollisia lisätoimia tai maksukyvyttömyysmenettelyä.

3.5. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Edellä esitetyillä toimintavaihtoehtoilla ei ole vaikutuksia unionin talousarvioon.

Ehdotus edellyttäisi, että Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen (EAMV) i) laatii viisi teknistä standardia ja kaksi ohjetta ja ii) osallistuu kriisintarkaisukollegioihin (yhdessä Euroopan pankkiviranomaisen (EPV) kanssa), tekee päätökset tapauksissa, joissa esiintyy erimielisyyttä, ja huolehtii sitovasta sovittelusta. Tekniset standardit on määrä toimittaa 12 kuukautta asetuksen voimaantulon jälkeen. Ehdotetut EAMV:n tehtävät eivät edellytä uusien virkojen perustamista, vaan ne voidaan hoitaa nykyisin resurssein, useimmissa tapauksissa sen työn pohjalta, jonka EPV on jo tehnyt elvytys- ja kriisintarkaisukehyksestä annetun direktiivin täytäntöönpanon yhteydessä. EAMV:n tehtäviä valmistelisi myös vasta perustettu EAMV:n kriisintarkaisukomitea, johon EPV:n toimivaltaiset viranomaiset kutsutaan osallistumaan tarkkailijoina. Näin voidaan maksimoida olemassa olevien resurssien käyttö.

4. LISÄTIEDOT

4.1. Toteuttamissuunnitelmat, seuranta, arviointi ja raportointijärjestelyt

Asetuksen tultua voimaan oikeasuhteisten elvytys- ja kriisintarkaisusuunnitelmien laatiminen ja kehittäminen sekä keskusvastapuolten ja viranomaisten näiden suunnitelmien perusteella toteuttamat toimenpiteet ovat konkreettinen keskipitkän aikavälin indikaattori, jota voidaan

seurata. Jos keskusvastapuoli on vaikeuksissa, muita seurattavia indikaattoreita olisivat se, ottaako keskusvastapuoli elvytys suunnitelmansa käyttöön ja milloin ja miten se sen tekee, ja se milloin ja miten valvontaviranomaiset toteuttavat toimia kehyksessä niille myönnettyjen varhaisen tilanteeseen puuttumisen valtuuksin. Jos keskusvastapuoli kaatuu ja kriisinratkaisun edellytykset täyttyvät, seurattaisiin, milloin kriisinratkaisuviranomaiset puuttuvat asiaan, mitä välineitä ne käyttävät ja miten tappiot jaetaan yksityisten sidosryhmien kesken. Kolmen vuoden kuluttua voitaisiin tutkia tiettyjen säännösten toimivuutta ja tehdä yleisempi uudelleentarkastelu. Tässä yhteydessä voitaisiin tarvittaessa hienosäätää seurantaa ja arviointia järjestelmästä saatujen käytännön kokemusten pohjalta.

4.2. Ehdotukseen sisältyvien säännösten yksityiskohtaiset selitykset

4.2.1. Soveltamisala ja tavoitteet

Ottaen huomioon keskusvastapuolten toiminnan ja niiden keskeisen roolin rahoitusmarkkinoilla soveltamisalaan kuuluvat kaikki EU:n alueelle sijoittautuneet keskusvastapuolet. Asetuksessa annetut valtuudet ja välineet olisivat näin ollen käytettävissä kaikkien keskusvastapuolten osalta riippumatta niiden koosta, sidoksista tai muista ominaisuuksista. Oikeasuhteisuudesta kuitenkin huolehdittaisiin, sillä elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien on oltava kullekin keskusvastapuolelle räätälöityjä ja niissä on otettava asianmukaisella tavalla huomioon keskusvastapuolen merkitys järjestelmän kannalta. Viranomaisten olisi käytettävä varhaisen tilanteeseen puuttumisen ja kriisinratkaisun valtuuksia aina oikeassa suhteessa ja perustellusti.

Tavoitteena on ensinnäkin pyrkiä keskusvastapuolten hallittuun elvytykseen erilaisissa talousvaikeusskenaarioissa panemalla täytäntöön luotettavat ja kattavat elvytys suunnitelmat, joista on sovittu keskusvastapuolen ja sen määräytösapuolten välillä. Toisekseen, jos tämä ei riitä ja kriisinratkaisun edellytykset täyttyvät, viranomaisten olisi toteutettava pikaisesti toimia, joilla turvataan rahoitusvakaus ja keskusvastapuolen kriittisten toimintojen jatkuminen sekä veronmaksajien mahdollisimman pitkälle menevä suojelu. Kriisinratkaisun yhteydessä viranomaisten toimien olisi perustuttava siihen oletukseen, että keskusvastapuolten omistajat, velkojat ja vastapuolet kattavat tappiot maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavan saamisten ensisijaisuusjärjestyksen mukaisesti, johto vaihdetaan ja saatetaan vastuuseen mahdollisista laittomuuksista kansallisen lainsäädännön nojalla.

Keskusvastapuolen elvytystä ja kriisinratkaisua ei niiden oikeudellisen ja yhtiörakenteen vuoksi välttämättä tarvitse ulottaa laajempiin ryhmiin, joiden osa keskusvastapuoli mahdollisesti on. Jos se on tarkoituksenmukaista edellä mainittujen tavoitteiden saavuttamiseksi, keskusvastapuolten emoyrityksiin voidaan kuitenkin soveltaa tiettyjä valtuuksia. Näitä ovat esimerkiksi viranomaisten mahdollisuus päättää tapauskohtaisesti, että elvytys suunnitelmien olisi koskettava emoyrityksiä.

4.2.2. Kriisinratkaisuviranomaisten ja kriisinratkaisukollegioiden nimeäminen

Keskusvastapuolia varten on nimettävä kriisinratkaisuviranomaiset, joilla on yhdenmukaiset valtuudet toteuttaa kaikki jäljempänä mainitut varautumis- ja kriisinratkaisutoimet. Viranomaiset voivat olla keskuspankkeja, toimivaltaisia ministeriöitä, keskusvastapuolten suhteen toimivaltaisia viranomaisia (eli valvontaviranomaisia) tai muita hallintoviranomaisia. Jos valtuudet annetaan jollekin olemassa olevalle viranomaiselle, niillä olisi oltava kriisinratkaisutoimissa toiminnallinen riippumattomuus. Jos valtuudet on useilla viranomaisilla, tehtävät olisi jaettava selkeästi. Nimetyille elimille on annettava lakisääteinen tehtävä varmistaa kriisinratkaisun edellytysten täytyessä keskusvastapuolten hallittu kriisinratkaisu rahoitusvakautta ja veronmaksajia suojaten. Viranomaisella voi olla

samanlaisia tehtäviä muihin rahoituslaitoksiin liittyen. Jos jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä sitä edellytetään, tuomioistuimet voivat olla mukana keskusvastapuolen kriisinratkaisuun asettamista koskevan päätöksen hyväksymisessä edellyttäen, että menettely on nopea.

Keskusvastapuolten kriisinratkaisuviranomaisten on perustettava kutakin keskusvastapuolta varten kriisinratkaisukollegio, jonka puheenjohtajana kriisinratkaisuviranomainen toimii. Näin otetaan ennakkotapauksena huomioon markkinarakenneasetuksessa kollegioille annetut tehtävät sekä kriisinratkaisutoimien mahdolliset vaikutukset määritysosapuoliin ja muihin sidosryhmiin. Kriisinratkaisukollegioiden kokoonpano vastaa pitkälti markkinarakenneasetuksessa säädettyjen kollegioiden kokoonpanoa. Keskusvastapuolen kriisinratkaisuviranomaisen lisäksi kollegiossa olisi oltava jäsenenä määritysosapuolten, keskusvastapuolten, arvopaperikeskusten ja markkinapaikkojen toimivaltaiset viranomaiset, jotka ovat edustettuina markkinarakenneasetuksen mukaisessa kollegiossa, sekä asiaankuuluvat keskuspankit ja Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen (EAMV). Lisäksi muina jäsenenä olisi oltava niiden määritysosapuolten kriisinratkaisuviranomaiset, joiden toimivaltaiset viranomaiset ovat jäsenenä, kunkin sellaisen emoyrityksen toimivaltainen viranomainen (jos eri), johon kriisinratkaisusuunnitelmia sovellettaisiin, toimivaltaiset ministeriöt, joille on annettu erityistehtävä keskusvastapuolten kriisinratkaisussa, sekä Euroopan pankkiviranomainen (EPV). Nykyisten markkinarakenneasetuksen mukaisten kollegioiden ja uusien kriisinratkaisukollegioiden olisi yhdessä hoidettava jäljempänä kuvailtuja erityistehtäviä, jotka ehdotetussa asetuksessa niille annetaan.

4.2.3. Valmistautuminen – elvytyssuunnitelmat

Asetuksen mukaan keskusvastapuolten on laadittava elvytyssuunnitelmia kaikkien sellaisten rahoitusvaikeuksien varalta, joihin keskusvastapuolten maksukyvyttömyyden hallintaan varaamat resurssit ja muut markkinarakenneasetuksessa vaaditut keinot eivät riitä. Suunnitelmissa olisi varauduttava skenaarioihin, joissa määritysosapuolista tulee maksukyvyttömiä (maksukyvyttömyystapahtumat) tai joissa toteutuu muita riskejä ja tappioita (muut tapahtumat). Lainsäädännössä ei säädettäisi täsmällisiä olosuhteita, joissa suunnitelmat olisi käynnistettävä, vaan keskusvastapuolten edellytetään laativan sopivia indikaattoreita, jotka kertovat määritysosallistujille ja viranomaisille, milloin tämä tapahtuu. Suunnitelmissa ei tulisi nojautua mihinkään poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen, vaan siinä olisi esitettävä, miten olisi mahdollista käyttää keskuspankkien vakioehtojen mukaisesti tarjoamia järjestelyjä.

CPMI:n/IOSCON:n ohjeiden mukaan suunnitelmien olisi oltava niiden kannalta, joita ne koskevat, kattavia, tuloksellisia, läpinäkyviä ja mitattavia, ja niissä olisi asetettava asianmukaisia kannustimia ja minimoitava kielteiset vaikutukset kaikkiin sidosryhmiin ja rahoitusjärjestelmään laajemmin. Keskusvastapuolet voivat näitä periaatteita noudattaen määrittää asianmukaisen valikoiman vaihtoehtoja ja elvytysvälineitä. Näitä ovat muun muassa välineet, joilla keskusvastapuolen positiokanta uudelleentäsmäytetään purkamalla sopimukset niin, että niiden voimassaolo lakkautetaan ja tappiot ja voitot selvitetään; tehdään jäljellä olevien määritysosapuolten kesken vapaaehtoisia sopimuksia, kuten huutokauppoja, joissa ne vapaaehtoisesti ottavat haltuunsa positioita; tai järjestetään lisävaroja vaatimalla määritysosapuolilta lisävaroja asetettuun enimmäismäärään asti (käteispyynnöt); ja alennetaan määritysosallistujille suoritettavia maksuja johdannaisopimuksesta saadun taloudellisen hyödyn seurauksena (vaihtelumarginaalin pienentäminen). Asetuksessa ei säädetä, mitä vaihtoehtoja elvytyssuunnitelmiin olisi sisällytettävä, eikä suljeta vaihtoehtoja pois. Siinä edellytetään kuitenkin, että suunnitelmat muodostuvat keskusvastapuolten ja niiden

määritysosapuolten sopimista järjestelyistä. Näin voidaan parantaa suunnitelmien toimivuutta kaikissa tapauksissa, kun määritysosapuolet sitoutetaan toimimaan ennalta sovittujen toimintasääntöjen mukaisesti, jos ne aktivoidaan, riippumatta siitä, millä lainkäyttöalueella määritysosapuolet sijaitsevat. Määritysosapuolten edellytetään tiedottavan asiakkailleen kattavasti, miten ne siirtävät asiakkailleen mahdolliset tappiot tai kulut, jotka aiheutuvat siitä, että keskusvastapuoli käyttää elvytysvälineitä.

Elvytysuunnitelmat on annettava keskusvastapuolten toimivaltaisten viranomaisten tarkastettaviksi. Ottaen huomioon suunnitelman mahdolliset vaikutukset määritysosapuoliin ja muihin sidosryhmiin markkinarakenneasetuksen mukaisesti perustetun kollegion tulisi osallistua prosessiin. Esimerkiksi arvio suunnitelman riittävydestä tulisi hyväksyä kollegion yhteisellä päätöksellä. Jos yhteistä päätöstä ei synny, Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen (EAMV) voi toteuttaa sitovan sovittelun toimeksiantonsa mukaisesti (asetuksen (EU) N:o 1095/2010 19 artiklan 3 kohta).

4.2.4. Valmistautuminen – kriisintarkaisusuunnitelmat ja purkamismahdollisuuksien arvioinnit

Kriisintarkaisusta vastaavien viranomaisten on laadittava kriisintarkaisusuunnitelmia keskusvastapuolten saneerauksesta sekä siitä, miten niiden kriittisiä toimintoja pidetään yllä, jos ne kaatuvat. Kuten elvytysuunnitelmissä näissäkin suunnitelmissä on varauduttava sekä maksukyvyttömyys- että muihin skenaarioihin, eikä niissä saa olettaa, että käytettävissä on muuta poikkeuksellista julkista rahoitustukea kuin keskuspankkien vakioehtojen mukaisesti tarjoamia järjestelyjä. Suunnitelmissa olisi kuvattava kriisintarkaisuvaltuuksia ja -välineitä, joita viranomaiset käyttävät keskusvastapuolen täyttäessä kriisintarkaisun edellytykset. Valtuuksissa ja välineissä olisi otettava huomioon keskusvastapuolen liiketoimintamalli, markkinaosuus ja merkitys koko järjestelmän kannalta maassa, johon se on sijoittautunut, sekä muissa jäsenvaltioissa ja kolmansissa maissa, ja ne olisi suhteutettava näihin tekijöihin. Suunnitelma ei ole sitova, mutta viranomaisen olisi asianmukaisesti perusteltava poikkeaminen siitä kriisintarkaisuvaiheessa.

Viranomaisten olisi kriisintarkaisusuunnittelun osana arvioitava myös keskusvastapuolen yleiset purkamismahdollisuudet ja puuttuva mahdollisiin purkamisen esteisiin. Näin ollen niillä olisi oltava valtuudet vaatia esimerkiksi, että keskusvastapuoli muuttaa tiettyjä liiketoimintakäytäntöjä, toiminnallisia tai oikeudellisia rakenteita tai konsernin sisäisiä sopimuksia, jotka saattaisivat haitata kriisintarkaisua, tai tapauskohtaisesti lisää tappioiden kattamiseen ennalta rahastoituja varoja.

Kuten elvytysuunnitelmien tapauksessa, toimien mahdolliset vaikutukset määritysosapuoliin ja sidosryhmiin merkitsevät, että kriisintarkaisukollegioiden olisi oltava mukana laatimassa kriisintarkaisusuunnitelmaa ja sopimassa mahdollisista toimenpiteistä, joilla puututaan purkamismahdollisuuksiin. Kriisintarkaisukollegiolta olisi edellytettävä, että se saa aikaan yhteisen päätöksen molemmissa tapauksissa, ja jos näin ei tapahdu, EAMV voi toteuttaa sitovan sovittelun.

4.2.5. Varhainen puuttuminen tilanteeseen

Toimivaltaisille viranomaisille annetaan erityiset valtuudet puuttua keskusvastapuolten toimintaan siinä vaiheessa, kun niiden elinkelpoisuus on vaarassa mutta ne eivät ole vielä kaatumispisteessä tai kun niiden toiminta voi horjuttaa rahoitusjärjestelmän yleistä vakautta. Näillä valtuuksilla täydennetään markkinarakenneasetuksessa annettuja valtuuksia, ja ne ovat valvontavaihtoehto näissä olosuhteissa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat esimerkiksi vaatia

keskusvastapuolta toteuttamaan tiettyjä elvytysuunnitelmaansa kuuluvia toimia tai pidättymään tällaisista toimista.

4.2.6. *Kriisinratkaisun käynnistävät edellytykset*

Keskusvastapuoli olisi asetettava kriisinratkaisuun, jos sen kaatuminen on tapahtumassa tai todennäköisesti tapahtuu, jos kaatumista ei voida estää yksityisen sektorin keinoin ja jos kaatuminen vaarantaisi yleisen edun ja rahoitusjärjestelmän vakauden. Kuten finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä ohjeistaa finanssilaitosten kriisinratkaisujärjestelmien avaintekijöistä laatimassaan asiakirjassa, keskusvastapuoli voidaan asettaa kriisinratkaisuun, vaikka kaikki nämä edellytykset eivät täytyisikään, jos lisäelvytystoimenpiteiden soveltaminen voisi estää keskusvastapuolen kaatumisen mutta rahoitusvakaus saattaisi vaarantua tässä prosessissa. Keskusvastapuolen olisi katsottava olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan myös silloin, kun se tarvitsee poikkeuksellista julkista rahoitustukea, paitsi hyvin erityisissä tilanteissa.

Kriisinratkaisuviranomainen arvioi, täytyvätkö kaikki edellytykset. Ensimmäisen edellytyksen arvioinnin (onko keskusvastapuoli lähellä kaatumista tai onko sen kaatuminen todennäköistä) olisi kuitenkin oltava ensisijaisesti toimivaltaisen viranomaisen vastuulla. Yleisesti katsotaan, että toimivaltaisilla viranomaisilla on todennäköisemmin tarkka käsitys keskusvastapuolen taloudellisesta vakaudesta sen kaatumiseen asti. Arvioinnin voi kuitenkin tehdä myös kriisinratkaisuviranomainen edellyttäen, että sillä on kaikki tarvittavat tiedot.

4.2.7. *Kriisinratkaisuvälineet ja -valtuudet*

Kriisinratkaisutoimet esitetään ennakolta kriisinratkaisusuunnitelmassa, ja ne olisi toteutettava niin, että ne eivät vahingoita laajempaa ryhmää, johon keskusvastapuoli saattaa kuulua. Kriisinratkaisuviranomaisen olisi voitava panna täytäntöön täyttämättä olevat keskusvastapuolelle annettavaa rahoitustukea koskevat sopimusvelvoitteet, kuten emoyrityksen takaukset, samalla tavalla kuin tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

Kriisinratkaisu olisi toteutettava useilla eri välineillä, joita voidaan käyttää yhdessä tai erikseen: i) keskusvastapuolen kaikkien toimintojen tai sen kriittisten toimintojen myynti, ii) julkisessa määräysvallassa olevan omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen perustaminen ja iii) tappioiden ja positioiden jakaminen määräytösapuolten kesken. Asetuksessa ei säädetä, mitä välineitä ja valtuuksia missäkin skenaariossa on käytettävä, vaan annetaan viranomaisen päättää niistä olosuhteiden perusteella, kuitenkin kriisinratkaisukollegion hyväksymän kriisinratkaisusuunnitelman mukaisesti, jos se on käytännössä mahdollista.

Erilaiset tappioiden ja positioiden jakamisvaihtoehdot antaisivat kriisinratkaisuviranomaiselle keinoja uudelleentäsmäyttää keskusvastapuolen positiokanta, estää lisätappiot ja saada lisävaroja keskusvastapuolen pääomapohjan vahvistamiseen. Siitä riippuen, millaisia vaihtoehtoja keskusvastapuoli on valinnut ja markkinarakenneasetuksen mukainen kollegio hyväksynyt elvytysuunnitelmien osaksi, tappioiden ja positioiden jakamisvälineissä, joita on keskusvastapuolen käytettävissä osana elvytysuunnitelmaa ja kriisinratkaisuviranomaisen käytettävissä kriisinratkaisun aikana, voi olla päällekkäisyyttä. Kriisinratkaisu voidaan toteuttaa esimerkiksi niin, että kaatuvan keskusvastapuolen positiot huutokaupataan jäljellä olevien määräytösapuolten kesken, sopimukset puretaan osittain tai kokonaan, lähteviä vaihtelumarginaalimaksuja alennetaan edelleen, toteutetaan elvytysuunnitelmiin sisältyvät käteispyynnöt tai keskusvastapuolen sisäisissä (toiminta)säännöissä

kriisinratkaisuviranomaiselle nimenomaisesti varattu käteispyyntö, alaskirjataan keskusvastapuolen liikkeeseen laskemat pääoma- ja velkainstrumentit tai muut vakuudettomat velat tai muunnetaan velkainstrumentit tai muut vakuudettomat velat osakkeiksi.

Asetuksessa ei myöskään suljeta pois mahdollisuutta, että kriisinratkaisuviranomaiset käyttäisivät muita vaihtoehtoja kriisinratkaisun periaatteiden mukaisesti ja saamisen ensisijaisjärjestystä täysimääräisesti kunnioittaen välttämällä julkiset pelastustoimet, moraalikadon jne. Yksikään velkoja ei kuitenkaan saa joutua huonompaan asemaan kuin maksukyvyttömyysmenettelyssä. Tällainen vaihtoehto voi olla, että viranomaiset hankkivat lisää yksityisiä varoja joko keskusvastapuolen sisältä (esim. käyttämällä muiden tuoteryhmien maksukyvyttömyysvaroja) tai ulkopuolisista lähteistä (esim. jakamalla määrätyösapuolille lisää positioita vapaaehtoisuuden pohjalta). Jos nämä vaihtoehdot eivät ole käytettävissä tai voidaan osoittaa, että ne eivät riitä turvaamaan rahoitusvakautta, viimeisenä keinona voitaisiin harkita julkista pääomatukea tai tilapäistä julkista omistusta. Tällaisten julkisyhteisön toimenpiteiden olisi kuitenkin oltava sovellettavien valtioneuvoston päätösten mukaisia. Niihin olisi kuuluttava keskusvastapuolen toimien uudelleenjärjestely, ja varat olisi voitava periä keskusvastapuolelta ajan mittaan takaisin.

Vaikka se ei olekaan kriisinratkaisuväline, erillinen tilapäinen maksuvalmiustuki keskuspankilta voisi helpottaa kriisinratkaisua. Tällainen tuki edellyttäisi, että kriisinratkaisusuunnitelmissa olisi esitetty skenaariot, joissa kriisinratkaisussa oleva keskusvastapuoli voisi saada keskuspankilta likviditeettiä, ja viime kädessä se olisi itse keskuspankkien päätettävissä.

4.2.8. Kriisinratkaisua koskevat lisäsäännökset

Jotta voidaan varmistaa, että kriisinratkaisua koskevien päätösten tekemisessä noudatetaan keskeisiä omistusoikeutta koskevia periaatteita, arvopaperi- ja yhtiöoikeutta sekä kansallisia perustuslaillisia järjestelyjä, asetukset sisältävät tarvittavat säännökset ja vaiheet, joita kriisinratkaisuviranomaisten olisi noudatettava ennen kriisinratkaisupäätösten tekemistä ja niitä tehdessään. Niihin kuuluu esimerkiksi sen varmistaminen, että keskusvastapuolen tase arvostetaan tarkasti ja että sidosryhmät saavat korvausta, jos ne joutuvat huonompaan asemaan kuin siinä tapauksessa, että keskusvastapuolta ei olisi purettu, vaan niihin olisi sovellettu mahdollisia lisätoimia tappioiden jakamista ja maksukyvyttömyyttä koskevien keskusvastapuolen sisäisten sääntöjen nojalla, ja menettelyvaiheet, joilla viranomaisten olisi ilmoitettava keskusvastapuolelle ja muille viranomaisille kriisinratkaisupäätöksistä.

Kriisinratkaisun helpottamiseksi ja rahoitusvakauden turvaamiseksi kehykseen sisältyy myös mahdollisuus keskeyttää väliaikaisesti keskusvastapuolen tietyt velvollisuudet ja lykätä vastapuolten tavanomaisia oikeuksia päättää keskusvastapuolta koskevat liiketoimet vain siksi, että viranomaiset käyttävät keskusvastapuolen suhteen kriisinratkaisuvälittömyyksiä. Näiden toimien rinnalla annetaan asianmukainen suoja muille rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureille suoritettaville maksuille sekä vakuus- ja nettoutusjärjestelyille samaan tapaan kuin pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä.

4.2.9. Kolmannet maat

Keskusvastapuolen vaikeuksilla ja kaatumisella voi olla kansainvälisiä heijastusvaikutuksia, erityisesti jos sen määrätyösapuolet ovat sijoittautuneet eri lainkäyttöalueelle kuin keskusvastapuoli. Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän (FSB) kriisinratkaisujärjestelmien avaintekijöistä laatiman asiakirjan mukaan eri lainkäyttöalueilla olevien viranomaisten olisi tehtävä kriisinratkaisutapauksissa yhteistyötä sekä tunnustettava ja

pantava täytäntöön toistensa kriisinratkaisutoimet, jotka kohdistuvat niiden alueella oleviin toimijoihin, varoihin tai velkoihin.

Jotta kolmansissa maissa sijaitseviin määritysosapuoliin kohdistuvien EU:n viranomaisten toimien täytäntöönpanokelpoisuutta voitaisiin parantaa, keskusvastapuolten olisi edellytettävä varmistavan, että niiden elvytysuunnitelmiin sisältyvät toimet ovat sitovia eri lainkäyttöalueilla. Tämä merkitsee sen varmistamista, että elvytysvaihtoehdot ovat sopimusvelvoite sen maan lainsäädännön mukaisesti, johon keskusvastapuoli on sijoittautunut, tai muulla tavoin sen osoittamista toimivaltaisille ja kriisinratkaisuviranomaisille, että suunnitelmien määräykset ovat täytäntöönpanokelpoisia, esimerkiksi kolmannen maan lainsäädännön nojalla. Tämä auttaisi kriisinratkaisuviranomaisia panemaan kriisinratkaisutilanteessa täytäntöön suunnitelmiin sisältyvät täyttämättä olevat velvoitteet.

Lisäksi viranomaisten olisi tehtävä yhteistyötä kolmannen maan viranomaisen kanssa, jotta sen päätös, joka koskee sellaisia varoja tai sopimuksia, joihin sovelletaan kyseisen maan lakia, voidaan tunnustaa ja panna täytäntöön. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi tehtävä yhteistyötä kolmansien maiden viranomaisten kanssa yhteistyötä koskevien yksityiskohtien määrittämiseksi. Yksittäisellä keskusvastapuolella voi olla määritysosapuolia useissa jäsenvaltioissa tai kolmansissa maissa tai sen varoihin ja sopimuksiin voidaan soveltaa usean jäsenvaltion tai kolmannen maan lainsäädäntöä. Siksi EAMV:n olisi annettava ohjeita kolmansien maiden kanssa tehtävien järjestelyjen sisällöstä, jotta edellytyksiä sovelletaan samalla tavalla näissä tapauksissa.

Jotta kolmannen maan kriisinratkaisuviranomaisen olisi helpompi panna täytäntöön EU:ssa sijaitsevia määritysosapuolia, sopimuksia tai muita varoja tai velkoja koskevia toimia, asianomaisten kansallisten viranomaisten olisi tunnustettava ne ja pantava ne täytäntöön tai erityistilanteissa kieltäydyttävä siitä. Toimet olisi tunnustettava edellyttäen, että ne eivät vaikuta haitallisesti jäsenvaltion rahoitusvakauteen eikä niillä ole jäsenvaltion kannalta olennaisia finanssipoliittisia vaikutuksia ja että keskusvastapuolen velkoja kohdellaan samalla tavalla kuin muita velkoja riippumatta siitä, missä ne sijaitsevat.

4.2.10. Yhtiöoikeusdirektiivien, pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin, markkinarakenneasetuksen ja EAMV-asetuksen muuttaminen sekä EAMV:n kriisinratkaisukomitean perustaminen

Unionin yhtiöoikeusdirektiiveihin sisältyy osakkeenomistajien ja velkojien suojelua koskevia sääntöjä. Jotkin näistä säännöistä saattavat estää kriisinratkaisuviranomaisia toteuttamasta nopeita toimia. Näitä sääntöjä on jo muutettu pankkien osalta direktiivillä 2014/59/EU, ja komission ehdotuksessa direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta (COM(2016) 852) ehdotetaan, että kyseisten muutosten soveltaminen laajennetaan kansallisessa lainsäädännössä keskusvastapuoliin¹⁵.

¹⁵ Toisessa yhtiöoikeusdirektiivissä edellytetään, että päätös julkisen osakeyhtiön pääoman korottamisesta on tehtävä yhtiökokouksessa, kun taas direktiivissä 2007/36/EY (osakkeenomistajien oikeuksia koskeva direktiivi) edellytetään yhtiökokouksutsun esittämistä viimeistään 21 päivää ennen kokouspäivää. Keskusvastapuolen rahoitustilannetta ei siksi voida palauttaa nopeasti pääomakorotuksilla. Ehdotuksessa esitetään tästä syystä, että osakkeenomistajien oikeuksia koskevaa direktiiviä muutetaan niin, että yhtiökokous voi päättää etukäteen, että se soveltaa lyhempää yhtiökokouksutsun esittämisen määräaika, jotta voidaan tehdä päätös pääoman korottamisesta hätätilanteissa. Tällainen lupa on osa elvyttämissuunnitelmaa. Se mahdollistaa nopean toiminnan, ja samalla osakkeenomistajien päätöksentekovaltuudet säilyvät. Yhtiöoikeusdirektiiveissä säädetään myös, että pääoman korottaminen

Direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta tehdyn komission ehdotuksen (COM(2016) 852) mukaan pankkitoimiluvilla toimivat keskusvastapuolet, joihin sovelletaan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviä, poistetaan sen soveltamisalasta siihen mennessä, kun tätä asetusta aletaan soveltaa, ja niihin sovelletaan sen jälkeen yksinomaan tämän asetuksen mukaisia järjestelyjä ja vaatimuksia.

Lisäksi komission ehdotuksessa direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta (COM(2016) 852) säädetään sen VIII osaston soveltamisalan laajentamisesta myös keskusvastapuoliin sen varmistamiseksi, että viranomaiset voivat määrätä seuraamuksia, jos ehdotetun asetuksen säännöksiä ei ole noudatettu. Näin varmistetaan, että rahoituslaitosten tervehdyttämistä ja kriisinratkaisua koskevat seuraamusvaltuudet ovat yhdenmukaisia.

Markkinarakenneasetusta muutetaan niin, että otetaan käyttöön mahdollisuus tarvittaessa väliaikaisesti keskeyttää määritysvelvollisuus keskusvastapuolen kriisinratkaisun yhteydessä rahoitusvakauden ja markkinoiden luottamuksen säilyttämiseksi ja erityisesti, jotta voidaan välttää häiriöiden leviäminen ja ehkäistä vastapuolten ja sijoittajien suuret ja epävarmat keskusvastapuoleen liittyvät vastuut. Myös keskusvastapuolten riskikomitean roolia korostetaan, jotta keskusvastapuolet hallitsisivat riskejään harkitusti.

Jotta kriisinratkaisusta vastaavat viranomaiset voivat osallistua tähän asetukseen perustuvaan EAMV:n työhön, niiden olisi voitava olla toimivaltaisen viranomaisen mukana EAMV:n hallintoneuvoston kokouksissa osallistumatta äänestyksiin. Voidakseen valmistella tämän asetuksen nojalla tekemänsä päätökset ja varmistaa EPV:n jäsenten täyden panoksen tähän prosessiin, EAMV:n on perustettava tätä tarkoitusta varten komitea, johon tietyt asetuksen 1093/2010 nojalla toimivaltaiset viranomaiset kutsutaan osallistumaan tarkkailijoina.

ja alentaminen sekä osakeyhtiöiden sulautumiset ja jakautumiset edellyttävät osakkeenomistajien suostumusta, ja että merkintäoikeutta voidaan soveltaa aina, kun pääomaa korotetaan rahana maksettavilla vastikkeilla. Lisäksi ostotarjousdirektiivin mukaan tarjousten jättäminen on pakollista, kun henkilö – myös valtio – hankkii listatusta yhtiöstä osakkeita sellaisen määrän, joka ylittää valvontakynnyksen (yleensä 30–50 prosenttia). Näiden ongelmien ratkaisemiseksi ehdotuksessa annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus poiketa säännöksistä, joissa edellytetään velkojien tai osakkeenomistajien suostumusta tai jotka muulla tavoin estävät tehokkaan ja nopean kriisinratkaisun.

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS**keskusvastapuolten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä asetusten (EU) N:o 1095/2010, (EU) N:o 648/2012 ja (EU) 2015/2365 muuttamisesta**

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen¹⁶,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon¹⁷,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon¹⁸,

noudattavat tavallista lainsäätämisyksjärjestystä,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Rahoitusmarkkinoilla on keskeinen merkitys nykyaikaisten kansantalouksien toiminnalle. Mitä yhdentyneemmät markkinat ovat, sitä tehokkaampaa on taloudellisten resurssien kohdentaminen, mistä on talouden suorituskyvyn kannalta etua. Jotta rahoituspalvelujen sisämarkkinoiden toimintaa voidaan parantaa, on kuitenkin tärkeää, että on käytössä menettelyjä, joilla varmistetaan, että jos näillä markkinoilla toimiva rahoituslaitos tai rahoitusmarkkinoiden infrastruktuuri joutuu taloudellisiin vaikeuksiin tai on kaatumassa, tällainen tapahtuma ei horjuta koko rahoitusmarkkinoita ja haittaa kasvua laajemmin taloudessa.
- (2) Keskusvastapuolet ovat rahoitusmarkkinoiden keskeisiä osatekijöitä, jotka tulevat toimijoiden väliin ostajana jokaiseen myyjään nähden ja myyjänä jokaiseen ostajaan nähden, ja joilla on keskeinen rooli rahoitusliiketoimien käsittelyssä ja niihin liittyvien erilaisten riskien hallinnassa. Vastapuolten transaktioiden ja positioiden käsittely on keskitetty keskusvastapuolille, jotka huolehtivat transaktioiden seurauksena syntyvistä velvoitteista ja saavat jäseniltään riittävät vakuudet marginaalina ja maksuina maksukyvyttömyysrahastoihin.
- (3) Unionin rahoitusmarkkinoiden yhdentymisen on johtanut siihen, että keskusvastapuolista, jotka ensisijaisesti ovat palvelleet kotimaan tarpeita ja

¹⁶ EUVL C, , s.

¹⁷ EUVL C, , s.

¹⁸ EUVL C, , s.

markkinoita, on kehittynyt laajemmin unionin rahoitusmarkkinoiden kriittisiä solmukohtia. Unionissa toimiluvan saaneet keskusvastapuolet määrittävät useita tuotelajeja pörssissä noteeratuista ja pörssin ulkopuolella (OTC) kaupankäynnin kohteena olevista rahoitus- ja hyödykejohdannaisista käteismarkkinoilla kaupattaviin osakkeisiin, joukkovelkakirjoihin ja muihin tuotteisiin, kuten takaisinostosopimuksiin. Ne tarjoavat kaikkialla unionissa palvelujaan valtioiden rajojen yli monenlaisille rahoitus- ja muille laitoksille. Vaikka jotkin unionissa toimiluvan saaneet keskusvastapuolet keskittyvätkin vain kotimarkkinoihinsa, ne kaikki ovat järjestelmän kannalta merkittäviä ainakin kotimarkkinoillaan.

- (4) Koska keskusvastapuolet käsittelevät ja ottavat keskitetysti kantaakseen määritysosaapuolten ja niiden asiakkaiden puolesta merkittävän osan unionin rahoitusjärjestelmään kohdistuvista rahoitusriskeistä, keskusvastapuolten toimiva sääntely ja jämäkkä valvonta on olennaisen tärkeää. Elokuussa 2012 voimaan tullessa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 648/2012¹⁹ edellytetään, että keskusvastapuolet noudattavat tiukkoja vakavaraisuus-, organisaatio- ja menettelytapanormeja. Niiden toiminnan kaikinainen valvonta on toimivaltaisten viranomaisten tehtävä. Viranomaiset tekevät yhteistyötä kollegioissa, joissa ne kokoontuvat yhteen niille annettua tehtävää varten. Niiden sitoumusten mukaisesti, joita G20-johtajat ovat finanssikriisin puhjettua antaneet, myös asetuksessa (EU) N:o 648/2012 edellytetään, että keskusvastapuolet hoitavat vakioitujen OTC-johdannaisien määrityksen keskitetysti. Kun velvoite määrittää OTC-johdannaiset keskitetysti tulee voimaan, keskusvastapuolten liiketoiminnan määrä ja laajuus todennäköisesti kasvaa, mikä puolestaan saattaa merkitä keskusvastapuolten riskinhallintastrategioiden kannalta uusia haasteita.
- (5) Asetuksella (EU) N:o 648/2012 on osaltaan lisätty keskusvastapuolten ja laajemmin rahoitusmarkkinoiden kykyä sietää niitä monenlaisia riskejä, joita keskusvastapuolet käsittelevät ja ottavat keskitetysti kantaakseen. Mikään sääntö- ja käytäntöjärjestelmä ei kuitenkaan voi ehkäistä sitä, että olemassa olevat varat eivät riitä keskusvastapuolten riskien, kuten yhden tai useamman määritysosaapuolten maksukyvyttömyyden, hallitsemiseen. Skenaariossa, jossa rahoituslaitoksella on vakavia taloudellisia vaikeuksia tai sitä uhkaa kaatuminen, olisi periaatteessa edelleen sovellettava tavanomaisia maksukyvyttömyysmenettelyjä. Kuten finanssikriisi on osoittanut, tällaiset menettelyt voivat erityisesti pitkittyneen taloudellisen epävakauden ja epävarmuuden aikana vahingoittaa talouden kannalta kriittisiä toimintoja ja näin vaarantaa rahoitusvakauden. Tavanomaiset maksukyvyttömyysmenettelyt eivät ehkä aina takaa riittävän nopeaa puuttumista eikä niissä välttämättä aseteta asianmukaisesti etusijalle rahoituslaitosten kriittisten toimintojen jatkumista rahoitusvakauden säilyttämiseksi. Näiden tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn kielteisten seurausten ehkäisemiseksi on tarpeen luoda erityinen kriisinratkaisujärjestelmä keskusvastapuolille.
- (6) Kriisi toi esiin myös sen, että lähellä kaatumista olevien rahoituslaitosten kriittisten toimintojen säilyttämiseksi ei ole asianmukaisia välineitä. Lisäksi se osoitti, että viranomaisten väliseen yhteistyöhön ja koordinointiin ei ole puitteita nopeiden ja määrätietoisten toimien toteuttamiseksi, varsinkaan jos on kyse eri jäsenvaltioiden tai oikeudenkäyttöalueiden viranomaisista. Koska tällaisia välineitä ja yhteistyön ja

¹⁹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppatietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

koordinoinnin puitteita ei ollut, jäsenvaltioiden oli pakko pelastaa rahoituslaitoksia veronmaksajien rahoilla kriisin leviämisen estämiseksi ja paniikin vähentämiseksi. Vaikka keskusvastapuolet eivät kriisin aikana vastaanottaneetkaan poikkeuksellista julkista rahoitustukea suoraan, ne olivat toteutettujen pankkien pelastustoimien välillisiä tuensaaajia ja niitä suojeltiin niiltä vaikutuksilta, joita olisi muutoin aiheutunut siitä, että pankit eivät olisi täyttäneet velvoitteitaan. Keskusvastapuolten elvytys- ja kriisintarkaisukehys on siis välttämätön, jotta voidaan välttää turvautuminen veronmaksajien rahoihin keskusvastapuolen hallitsemattoman kaatumisen yhteydessä.

- (7) Uskottavan elvytys- ja kriisintarkaisukehysten tarkoituksena on varmistaa niin pitkälti kuin mahdollista, että keskusvastapuolet toteuttavat toimenpiteitä elpyäkseen rahoitusvaikeuksista ja että lähellä kaatumista olevan tai todennäköisesti kaatuvan keskusvastapuolen kriittiset toiminnot säilyvät, kun sen muut toiminnot lopetetaan tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, ja että rahoitusvakaus säilyy samalla kun keskusvastapuolen kaatumisesta veronmaksajille aiheutuvat kustannukset minimoidaan. Elvytys- ja kriisintarkaisukehyksessä vahvistetaan entisestään keskusvastapuolten ja viranomaisten valmiuksia lieventää rahoitusmarkkinoiden painetta ja lisätä viranomaisten tietoa keskusvastapuolten valmistautumisesta stressiskenaarioiden varalta. Viranomaisille annetaan myös valtuudet valmistella keskusvastapuolen mahdollista kriisintarkaisua ja hoitaa keskusvastapuolen heikentyvää tilaa koordinoitusti, mikä osaltaan edistää rahoitusmarkkinoiden moitteetonta toimintaa.
- (8) Tällä hetkellä unionissa ei ole olemassa yhdenmukaistettuja säännöksiä keskusvastapuolten elvytyksestä ja kriisintarkaisusta. Jotkin jäsenvaltiot ovat jo muuttaneet lainsäädäntöään niin, että keskusvastapuolten on laadittava elvytysuunnitelmia, ja ottaneet käyttöön mekanismeja lähellä kaatumista olevien keskusvastapuolten kriisintarkaisun toteuttamiseksi. Lisäksi keskusvastapuolten maksukyvyttömyyttä sääntelevissä laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä on huomattavia sisällöllisiä ja menettelyllisiä eroja jäsenvaltioiden välillä. Keskusvastapuolten elvytyksen ja kriisintarkaisun yhteisten edellytysten, valtuuksien ja prosessien puuttuminen todennäköisesti estää sisämarkkinoiden häiriötöntä toimintaa ja kansallisten viranomaisten välistä yhteistyötä näiden puuttuessa keskusvastapuolen kaatumiseen ja soveltaessa asianmukaisia mekanismeja tappioiden jakamiseksi sen jäsenille sekä unionissa että maailmanlaajuisesti. Näin on erityisesti silloin, kun kansallisilla viranomaisilla ei erilaisten lähestymistapojen vuoksi ole samanasteista valvontamahdollisuutta tai samaa kykyä purkaa keskusvastapuolia. Tällaiset erot elvytys- ja kriisintarkaisujärjestelyissä voivat vaikuttaa eri tavoin keskusvastapuoliin ja niiden jäseniin eri jäsenvaltioissa ja mahdollisesti vääristää kilpailua sisämarkkinoilla. Keskusvastapuolen vaikeuksien tai kaatumisen käsittelyyn tarkoitettujen yhteisten sääntöjen ja välineiden puuttuminen voi vaikuttaa osapuolten määritysvalintaan ja keskusvastapuolten sijoittautumispaikan valintaan ja näin estää keskusvastapuolia hyödyntämästä täysimääräisesti perusvapauksiaan sisämarkkinoilla. Tämä puolestaan voisi estää osapuolia käyttämästä keskusvastapuolia rajojen yli sisämarkkinoilla ja haitata Euroopan pääomamarkkinoiden yhdentymistä. Yhteisiä elvytys- ja kriisintarkaisusääntöjä tarvitaan sen vuoksi kaikissa jäsenvaltioissa varmistamaan, ettei keskusvastapuolten mahdollisuuksia hyödyntää sisämarkkinoiden tarjoamia vapauksia rajoiteta sen perusteella, mitkä ovat jäsenvaltioiden ja niiden viranomaisten taloudelliset valmiudet hallita niiden kaatumista.

- (9) Pankkeihin ja muihin rahoituslaitoksiin sovellettavan sääntelykehityksen tarkistaminen, joka toteutettiin kriisin seurauksena, ja etenkin pääoma- ja maksuvalmiuspuskurien vahvistaminen, makrotalouden vakauden valvontavälineiden parantaminen ja pankkien elvytystä ja kriisinratkaisua koskevat kattavat säännöt ovat vähentäneet tulevien kriisien todennäköisyyttä ja lisänneet kaikkien rahoituslaitosten ja markkinainfrastruktuurien, kuten keskusvastapuolten, häiriönsietokykyä, johtuivat häiriöt sitten järjestelmähäiriöistä tai yksittäisiä laitoksia koskevista tapahtumista. Kaikissa jäsenvaltioissa on 1 päivästä tammikuuta 2015 sovellettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU²⁰ mukaista pankkien elvytys- ja kriisinratkaisujärjestelmää.
- (10) Jäsenvaltioiden olisi pankkien elvytyksessä ja kriisinratkaisussa noudatettavan lähestymistavan pohjalta valmistauduttava ja niillä olisi oltava käytettävissään riittävät elvytys- ja kriisinratkaisuvälineet käsitellä tilanteita, joihin liittyy keskusvastapuolen kaatuminen. Pankkien ja keskusvastapuolten erilaisten toimintojen ja liiketoimintamallien vuoksi pankkien ja keskusvastapuolten riskit ovat kuitenkin erilaisia. Siksi tarvitaan erityisiä välineitä ja valtuuksia niitä skenaarioita varten, joissa keskusvastapuoli kaatuu joko määritysosapuolensa kaatumisen tai jonkin muun kuin maksukyvyttömyyteen liittyvän tapahtuman vuoksi.
- (11) On tarpeen käyttää säädösmuotona asetusta, jotta voidaan täydentää keskusvastapuoliin sovellettavat yhdenmukaiset vakavaraisuusvaatimukset sisältävässä asetuksessa (EU) N:o 648/2012 esitettyä lähestymistapaa ja tukeutua siihen. Elvytys- ja kriisinratkaisuvaatimusten asettaminen direktiivissä voisi johtaa epäjohtonmukaisuuteen, jos alalla, jota muutoin säännellään suoraan sovellettavalla unionin lainsäädännöllä ja jolla keskusvastapuolten palvelujen tarjoaminen rajojen yli on yhä tyypillisempää, annettaisiin mahdollisesti erilaista kansallista lainsäädäntöä. Tämän vuoksi on aiheellista hyväksyä yhdenmukaiset ja suoraan sovellettavat säännöt myös keskusvastapuolten elvytyksen ja kriisinratkaisun osalta.
- (12) Jotta voidaan varmistaa johdonmukaisuus suhteessa rahoituspalvelujen alalla voimassa olevaan unionin lainsäädäntöön ja säilyttää unionissa mahdollisimman korkeatasoinen rahoitusvakaus, elvytys- ja kriisinratkaisujärjestelyä pitäisi soveltaa kaikkiin keskusvastapuoliin, jotka kuuluvat Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 648/2012 määriteltyjen vakavaraisuusvaatimusten soveltamisalaan, siitä riippumatta, onko niillä pankkitoimilupa. Konserniin kuuluvan keskusvastapuolen maksukyvyttömyys voisi nopeasti heijastua koko konsernin vakavaraisuuteen ja lisätä rahoitusmarkkinoiden epävakautta. Konserneihin, joihin keskusvastapuoli kuuluu, ei tarvitse soveltaa järjestelmää kokonaisuudessaan, mutta tiettyjä säännöksiä olisi sovellettava myös emoyrityksiin, jos niiden soveltaminen tällä tasolla johtaisi tuloksellisempaan elvytykseen ja kriisinratkaisuun. Tämän vuoksi viranomaisilla pitäisi olla emoyrityksiin vaikuttavat kohdennetut toimintakeinot, jotta voidaan varmistaa keskusvastapuolen tuloksellinen elvytys ja kriisinratkaisu ja pienentää mahdollisuutta, että vaikutukset leviävät muihin konserniyhteisöihin.

²⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

- (13) Varmistaakseen, että kriisinratkaisutoimet toteutetaan tehokkaasti ja tuloksellisesti sekä kriisinratkaisutavoitteita vastaavasti, jäsenvaltioiden olisi nimettävä hallintoviranomaiset tai viranomaiset, joille on annettu hallinnolliset valtuudet, huolehtimaan kriisinratkaisun toiminnoista ja tehtävistä. Jäsenvaltioiden olisi myös varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisille osoitetaan asianmukaiset voimavarat. Jos jäsenvaltio nimeää kriisinratkaisuviranomaiseksi viranomaisen, joka vastaa keskusvastapuolten toiminnan vakauden valvonnasta, olisi otettava käyttöön asianmukaiset rakenteelliset järjestelyt valvonta- ja kriisinratkaisutoimintojen erottamiseksi toisistaan, jotta voidaan välttää mahdolliset eturistiriidat ja riski, että viranomainen joutuu pidättymään tarvittavista toimenpiteistä.
- (14) Koska keskusvastapuolen kaatuminen ja siitä seuraavat toimet saattavat vaikuttaa jäsenvaltion rahoitusjärjestelmään ja talouteen ja koska kriisin ratkaisemiseksi voidaan tarvita viime kädessä julkisia varoja, jäsenvaltioiden valtiovarainministeriöiden tai muiden asiaankuuluvien ministeriöiden olisi osallistuttava tiiviisti jo varhaisvaiheessa elvytys- ja kriisinratkaisuprosessiin.
- (15) Koska keskusvastapuolet tarjoavat palvelujaan usein koko unionissa, tehokas elvytys- ja kriisinratkaisu edellyttää toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten välistä yhteistyötä kriisinratkaisukollegioissa erityisesti elvytyksen ja kriisinratkaisun varautumisvaiheissa. Tämä koskee muun muassa keskusvastapuolten laatimien elvytys suunnitelmien arviointia, kriisinratkaisusuunnitelmien valmistelua ja ylläpitämistä sekä purkamismahdollisuuksien esteiden poistamista.
- (16) Keskusvastapuolten kriisinratkaisussa olisi löydettävä tasapaino siten, että voidaan toisaalta ottaa huomioon, että tarvitaan menettelyjä, joissa korostuu tilanteen kiireellisyys ja mahdollistetaan tehokkaat, oikeudenmukaiset ja nopeat ratkaisut, ja toisaalta voidaan suojella rahoitusvakautta kaikissa jäsenvaltioissa, joissa keskusvastapuoli tarjoaa palvelujaan. Viranomaisten, joiden vastuualueisiin keskusvastapuolen kaatuminen vaikuttaisi, olisi esitettävä näkemyksensä kriisinratkaisukollegiossa näiden tavoitteiden saavuttamiseksi. Samaten, jotta voidaan varmistaa säännöllinen näkemysten vaihto ja koordinointi kolmansien maiden viranomaisten kanssa, ne olisi kutsuttava tarvittaessa osallistumaan kriisinratkaisukollegioon tarkkailijoina. Viranomaisten olisi aina otettava huomioon päätöksensä vaikutus rahoitusvakautteen jäsenvaltioissa, joissa keskusvastapuolen operaatiot ovat kriittisiä tai tärkeitä paikallisten rahoitusmarkkinoiden kannalta, ja myös jäsenvaltioissa, joissa määritysosapuolet sijaitsevat ja joihin yhteentoimivat markkinapaikat ja rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurit ovat sijoittautuneet.
- (17) Jotta voidaan valmistella Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen, jäljempänä 'EAMV', päätöksiä, joita se tekee sille annettuihin tehtäviin liittyen, ja varmistaa, että Euroopan pankkiviranomainen, jäljempänä 'EPV' ja sen jäsenet ovat kattavasti mukana päätösten valmistelussa, EAMV:n olisi perustettava sisäinen kriisinratkaisukomitea ja kutsuttava EPV:n toimivaltaiset viranomaiset osallistumaan siihen tarkkailijoina.
- (18) Jotta viranomaiset voivat puuttua keskusvastapuolen mahdolliseen kaatumiseen tuloksellisella ja oikeasuhteisella tavalla, niiden olisi otettava elvytys- ja kriisinratkaisuvaltuuksia käyttäessään huomioon erilaisia tekijöitä, kuten keskusvastapuolen liiketoiminnan laatu, omistusrakenne, oikeudellinen muoto,

riskiprofiili, koko, oikeudellinen asema ja sidokset rahoitusjärjestelmään. Lisäksi niiden olisi otettava huomioon, olisiko sen kaatumisella ja sitä seuraavalla, tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisella likvidaatiolla todennäköisesti merkittäviä kielteisiä vaikutuksia rahoitusmarkkinoihin, muihin rahoituslaitoksiin tai koko talouteen.

- (19) Jotta voitaisiin puuttua tehokkaasti tilanteeseen, jossa keskusvastapuoli on lähellä kaatumista, viranomaisilla olisi oltava valtuudet määrätä keskusvastapuolia koskevia varautumistoimenpiteitä. Elvytyssuunnitelmiin sisällytettävien tietojen osalta olisi vahvistettava vähimmäisvaatimukset sen varmistamiseksi, että unionissa kaikilla keskusvastapuolilla on riittävän yksityiskohtaiset elvytyssuunnitelmat siltä varalta, että ne joutuvat taloudellisiin vaikeuksiin. Näiden suunnitelmien tulisi perustua realistisiin oletuksiin, joita voidaan soveltaa erilaisissa vankooissa ja äärimmäisissä skenaarioissa, mukaan lukien tilanteen heikentyminen maksukyvyttömyystapahtuman tai muun tapahtuman seurauksena. Elvytyssuunnitelman olisi oltava osa keskusvastapuolen toimintasääntöjä, joista on tehty sopimus määritysosapuolten kanssa. Toimintasäännöillä olisi myös varmistettava suunnitelmassa hahmoteltujen elvytystoimenpiteiden täytäntöönpanokelpoisuus kaikissa skenaarioissa. Elvytyssuunnitelmissa ei saisi olettaa, että käytettävissä on poikkeuksellista julkista rahoitustukea, eikä saattaa veronmaksajia tappioiden maksajiksi.
- (20) Keskusvastapuolten olisi laadittava ja säännöllisesti päivitettävä elvytyssuunnitelmansa. Elvytyssuunnitelman laatimisvaatimusta olisi sovellettava suhteessa siihen merkitykseen, joka keskusvastapuolella ja sen sidoksilla on järjestelmän kannalta. Tässä yhteydessä elvytysvaihe olisi aloitettava, kun keskusvastapuolen rahoitustilanne heikkenee merkittävästi tai on vaarana, että se ei täytä asetuksessa (EU) N:o 648/2012 säädetyjä vakavaraisuusvaatimuksia. Tämä olisi ilmaista suhteessa elvytyssuunnitelmaan sisältyviin laadullisiin tai määrällisiin indikaattoreihin.
- (21) Keskusvastapuolen olisi toimitettava elvytyssuunnitelmansa toimivaltaisille viranomaisille ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 nojalla perustetulle valvontakollegiolla perusteelliseen arviointiin, joka on määrä saada aikaan kollegion yhteisellä päätöksellä. Arvioinnissa olisi selvitettävä muun muassa, onko suunnitelma kattava ja voidaanko sen avulla käytännössä palauttaa keskusvastapuolen elinkelpoisuus kohtuujassa myös erittäin vaikeassa rahoitustilanteessa.
- (22) Elvytyssuunnitelmissa olisi esitettävä kattavasti toimet, jotka keskusvastapuoli toteuttaisi puuttuakseen mahdollisiin täsmäyttämättömiin täyttämättömiin velvoitteisiin, kattamattomiin tappioihin, likviditeettivajeeseen tai omien varojen riittämättömyyteen, sekä toimenpiteet, joilla täydennetään mahdollisesti loppuun käytettyjä ennalta rahastoituja rahoitusvaroja ja maksuvalmiusjärjestelyjä, jotta keskusvastapuolen elinkelpoisuus ja sen kyky täyttää vastakin toimilupaedellytyksensä voidaan palauttaa.
- (23) Keskusvastapuolten olisi varmistettava, että suunnitelmat ovat syrjimättömiä ja että niiden vaikutukset ja kannustimet, joita niillä luodaan, ovat keskenään tasapainossa. Suunnitelmista ei saisi aiheutua määritysosapuolille tai asiakkaille kohtuutonta haittaa. Asetuksen (EU) N:o 648/2012 mukaan keskusvastapuolten on varmistettava, että niiden määritysosapuolilla on rajalliset vastuut keskusvastapuolta kohtaan. Keskusvastapuolten olisi varmistettava, että kaikkia sidosryhmiä kuullaan

elvytysuunnitelmasta sekä keskusvastapuolen riskinarviointikomiteassa, johon ne osallistuvat, että elvytysuunnitelmaa laadittaessa.

- (24) Sen varmistamiseksi, että keskusvastapuoli pystyy tarvittaessa soveltamaan elvytysvaihtoehtoja sellaisiin sopimuksiin tai varoihin, joihin sovelletaan kolmannen maan lainsäädäntöä, tai kolmansiin maihin sijoittautuneisiin yhteisöihin, keskusvastapuolen toimintasäännöissä olisi oltava tätä koskevia määräyksiä.
- (25) Jos keskusvastapuoli ei esitä riittävää elvytysuunnitelmaa, toimivaltaisilla viranomaisilla olisi oltava oikeus vaatia keskusvastapuolta toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet suunnitelman olennaisten puutteiden korjaamiseksi, jotta keskusvastapuolen liiketoimintaa voidaan vahvistaa ja voidaan varmistaa, että keskusvastapuoli voi palauttaa pääomansa ennalleen tai uudelleentäsmäyttää positiokantansa kaatumistapauksessa. Tällä toimivallalla on määrä mahdollistaa se, että toimivaltaiset viranomaiset voivat toteuttaa ennaltaehkäiseviä toimia siinä määrin kuin se on tarpeen mahdollisten puutteiden korjaamiseksi ja sitä kautta rahoitusvakautta koskevien tavoitteiden saavuttamiseksi.
- (26) Suunnittelu on keskeinen osa tehokasta kriisinratkaisua. Keskusvastapuolen kriisinratkaisuviranomaisen olisi laadittava suunnitelmat, joista kriisinratkaisukollegion toimivaltaisten viranomaisten olisi sovittava yhdessä. Viranomaisilla tulisi olla kaikki tarvittavat tiedot, jotta ne voivat määrittää kriittiset toiminnot ja varmistaa niiden jatkuvuuden. Kriisinratkaisusuunnitelman sisällön olisi kuitenkin oltava oikeasuhteinen siihen nähden, mikä merkitys keskusvastapuolella on järjestelmän kannalta, ja sen olisi perustuttava sen toimittamiin tietoihin.
- (27) Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi purkamismahdollisuuksien arvioinnin perusteella oltava valtuudet vaatia keskusvastapuolten rakenteen tai organisaation muuttamista suoraan tai välillisesti toimivaltaisten viranomaisten kautta sekä toteuttaa toimenpiteitä, jotka ovat tarpeen ja oikeasuhteisia, jotta voidaan poistaa kriisinratkaisuvälineiden käytön olennaiset esteet tai vähentää niitä ja varmistaa kyseisten yhteisöjen purkamismahdollisuus.
- (28) Kriisinratkaisusuunnitelmien ja purkamismahdollisuuksien arviointien suhteen päivittäisiä valvontanäkökohtia tärkeämpää on nopeuttaa uudelleenjärjestelytoimia keskusvastapuolen kriittisten toimintojen ja rahoitusvakauden turvaamiseksi. Jos kriisinratkaisukollegion jäsenet ovat erimielisiä keskusvastapuolen kriisinratkaisusuunnitelmasta tehtävästä päätöksestä, keskusvastapuolen purkamismahdollisuuksien arvioinnista ja purkamismahdollisuuden esteiden poistamisesta tehtävästä päätöksestä, EAMV:n olisi toimittava välittäjänä asetuksen (EU) N:o 1095/2010 19 artiklan mukaisesti. EAMV:n sisäisen komitean olisi kuitenkin valmisteltava tällainen sitova sovittelu sen käsiteltäväksi ottaen huomioon EAMV:n jäsenten toimivalta varmistaa rahoitusvakaus ja valvoa määritysosapuolia useissa jäsenvaltioissa. Tiedot EEPV:tä koskevan asetuksen nojalla toimivaltaiset viranomaiset olisi kutsuttava osallistumaan tarkkailijoina tähän EAMV:n sisäiseen komiteaan, sillä ne hoitavat vastaavia tehtäviä direktiivin 2014/59/EU nojalla. Tällainen sitova sovittelu ei saisi estää asetuksen (EU) N:o 1095/2010 31 artiklan mukaista neuvoo-antavaa sovittelua muissa tapauksissa.
- (29) Jos se on tavoitteena olevan hallitun elvytyksen ja kriisinratkaisun saavuttamiseksi tarkoituksenmukaista, toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten

olisi määritettävä emoyritystä koskevia toimenpiteitä. Riippuen sen konsernin rakenteesta, johon keskusvastapuoli kuuluu, voi olla tarpeen, että keskusvastapuolen elvytysuunnitelmassa esitetään edellytykset, joiden täytyessä mahdollisen rahoitustuen, takauksien tai operatiivisen tuen antaminen konsernin sisällä emoyritykseltä tai toiselta konserniyhteisöltä keskusvastapuolelle käynnistyy. Tällaisten järjestelyjen läpinäkyvyys lieventäisi riskejä, joita taloudellisissa vaikeuksissa olevalle keskusvastapuolelle tukea antavan konserniyhteisön maksuvalmiuteen ja vakavaraisuuteen kohdistuu. Mahdolliset muutokset tällaisiin järjestelyihin olisi katsottava elvytysuunnitelman tarkistamista edellyttäväksi olennaiseksi muutokseksi.

- (30) Elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmissa oleviin luottamuksellisiin tietoihin olisi sovellettava asianmukaisia luottamuksellisuutta koskevia säännöksiä, koska niiden sisältämät tiedot ovat arkaluonteisia.
- (31) Toimivaltaisten viranomaisten olisi toimitettava elvytysuunnitelmat ja kaikki niihin tehdyt muutokset asianomaisille kriisinratkaisuviranomaisille, joiden puolestaan olisi toimitettava kriisinratkaisusuunnitelmat ja kaikki niihin tehdyt muutokset toimivaltaisille viranomaisille, jotta kaikki asianomaiset viranomaiset olisivat jatkuvasti ajan tasalla.
- (32) Rahoitusvakauden säilyttämiseksi on välttämätöntä, että toimivaltaiset viranomaiset kykenevät korjaamaan keskusvastapuolen rahoitus- ja taloustilanteen heikkenemisen ennen kyseisen keskusvastapuolen päätymistä tilanteeseen, jossa viranomaisilla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin sen purkaminen tai sen ohjaaminen suunnanmuutokseen, jos sen toiminta voi horjuttaa rahoitusjärjestelmän yleistä vakautta. Sen vuoksi toimivaltaisille viranomaisille olisi myönnettävä valtuudet toimia varhaisessa vaiheessa, jotta voidaan välttää tai minimoida rahoitusvakauteen kohdistuvat haitat, joita voisi aiheutua siitä, että keskusvastapuoli toteuttaa tiettyjä toimenpiteitä. Valtuudet toimia varhaisessa vaiheessa olisi annettava toimivaltaisille viranomaisille niiden valtuuksien lisäksi, joita niillä on jäsenvaltioiden kansallisen lainsäädännön tai asetuksen (EU) N:o 648/2012 nojalla sellaisia tilanteita varten, joissa ei ole kysymys varhaisista toimenpiteistä.
- (33) Elvytysvaiheessa ja varhaisen tilanteeseen puuttumisen vaiheessa osakkeenomistajien olisi voitava säilyttää oikeutensa täysimääräisinä. Kun keskusvastapuoli on asetettu kriisinratkaisuun, niillä ei pitäisi enää olla näitä oikeuksia täysimääräisinä.
- (34) Kriisinratkaisukehyksessä olisi huolehdittava siitä, että kriisinratkaisuun asettaminen tapahtuu ajoissa ennen kuin keskusvastapuoli on maksukyvytön. Keskusvastapuolen olisi katsottava olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan, kun se rikkoo tai todennäköisesti lähitulevaisuudessa rikkoo toimiluvan voimassaolon jatkamiselle asetettuja vaatimuksia, kun sen elinkelpoisuutta ei ole saatu palautettua elvytyksellä, kun keskusvastapuolen varat ovat tai todennäköisesti lähitulevaisuudessa ovat pienemmät kuin sen velat, kun keskusvastapuoli ei kykene tai on todennäköisesti lähitulevaisuudessa kykenemätön maksamaan velkojaan niiden erääntyessä tai kun keskusvastapuoli pyytää poikkeuksellista julkista rahoitustukea. Se, että keskusvastapuoli ei täytä kaikkia toimilupaedellytyksiä, ei saisi itsessään olla perusteluna kriisinratkaisuun asettamiselle.

- (35) Sitä, että keskusvastapuoli saa maksuvalmiusapua keskuspankilta – jos sellaista on saatavilla – ei saisi sellaisenaan katsoa näytöksi siitä, että keskusvastapuoli ei kykene tai on lähitulevaisuudessa kykenemätön maksamaan velkojaan niiden erääntyessä. Rahoitusvakauden säilyttämiseksi, erityisesti koko järjestelmän likviditeettivajeen tapauksessa, keskuspankkien tarjoamille maksuvalmiusjärjestelyille tai hiljattain liikkeeseen lasketuille veloille jäsenvaltion vakavan taloudellisen häiriötilan korjaamiseksi myönnettyt valtion takaukset eivät saisi käynnistää kriisinratkaisukehysten käyttöä edellyttäen, että tietyt ehdot täyttyvät.
- (36) Jos keskusvastapuoli täyttää kriisinratkaisun edellytykset, keskusvastapuolen kriisinratkaisuviranomaisen käytettävissä olisi oltava yhdenmukaistetut kriisinratkaisuvälineet ja -valtuudet. Niiden käytössä olisi noudatettava yhteisiä edellytyksiä, tavoitteita ja yleisiä periaatteita. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi käytettävä lisävälineitä ja -valtuuksia kriisinratkaisuperiaatteiden ja kriisinratkaisutavoitteiden mukaisesti. Tällaisten välineiden tai valtuuksien käyttö ei saisi varsinkaan vaikuttaa rajatylittävien konsernien tehokkaaseen kriisinratkaisuun.
- (37) Kriisinratkaisun päätavoitteena olisi oltava kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen, rahoitusvakauteen kohdistuvien haittavaikutusten välttäminen ja julkisten varojen suojaaminen huolehtimalla siitä, että lähellä kaatumista olevat keskusvastapuolet turvautuvat poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen mahdollisimman vähän.
- (38) Lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen kriittisten toimintojen jatkuvuus olisi kriisinratkaisuvälineiden avulla säilytettävä niin pitkälti kuin mahdollista yksityisin varoin, joskin toiminnot olisi uudelleenjärjesteltävä ja tarvittaessa tehtävä muutoksia johtoon. Tähän voitaisiin päästä joko myymällä keskusvastapuoli maksukykyiselle kolmannelle osapuolelle tai sulauttamalla se sellaiseen, alaskirjaamalla keskusvastapuolen sopimukset ja velat jakamalla tappiot ja positiot, alaskirjaamalla osakkeet tai alaskirjaamalla ja muuntamalla sen velka omaksi pääomaksi pääomapohjan vahvistamiseksi. Tämän tavoitteen mukaisesti kriisinratkaisuviranomaisen olisi ennen näitä toimia harkittava keskusvastapuolen voimassa ja täyttämättä olevien sopimusvelvoitteiden täytäntöönpanoa samalla tavoin kuin tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.
- (39) Nopea ja määrätietoinen toiminta on välttämätöntä, jotta säilytetään markkinoiden luottamus ja estetään mahdollisimman pitkälle häiriöiden leviäminen. Kun kriisinratkaisun edellytykset täyttyvät, keskusvastapuolen kriisinratkaisuviranomaiset eivät saisi viivyttää asianmukaisen ja koordinoitun yleisen edun mukaisen kriisinratkaisutoimen toteuttamisessa. Keskusvastapuolen kaatuminen voi tapahtua olosuhteissa, jotka edellyttävät asianomaisen kriisinratkaisuviranomaisen välitöntä reagoitua. Siksi viranomaisen olisi keskusvastapuolen toteuttamista elvytystoimenpiteistä riippumatta voitava toteuttaa kriisinratkaisutoimia ilman, että niiden täytyisi ensin käyttää valtuuksia, jotka liittyvät varhaiseen tilanteeseen puuttumiseen.
- (40) Keskusvastapuolen kriisinratkaisuviranomaisen olisi kriisinratkaisutoimia toteuttaessaan otettava huomioon kriisinratkaisukollegiossa laadittujen kriisinratkaisusuunnitelmien mukaiset toimet ja noudatettava niitä, paitsi jos kriisinratkaisuviranomainen arvioi kulloistenkin olosuhteiden perusteella, että kriisinratkaisutavoitteet saavutetaan tehokkaammin toteuttamalla muita kuin

kriisinratkaisusuunnitelman mukaisia toimia. Kriisinratkaisuviranomaisen olisi viipymättä ilmoitettava kriisinratkaisukollegiolle kriisinratkaisutoimista, jotka ne aikovat toteuttaa, erityisesti silloin, kun toimet poikkeavat suunnitelmasta.

- (41) Omistusoikeuteen puuttumisen olisi oltava oikeassa suhteessa rahoitusvakauteen kohdistuvaan riskiin. Tämän vuoksi kriisinratkaisuvälineitä olisi käytettävä vain sellaisiin keskusvastapuoliin, jotka täyttävät kriisinratkaisun edellytykset, erityisesti jos tämä on välttämätöntä rahoitusvakaustavoitteen vuoksi yleisen edun nimissä. Koska kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käyttö voi keskeyttää osakkeenomistajien, määritysosallistujien ja velkojien oikeudet, kriisinratkaisutoimi olisi toteutettava vain silloin, kun se on yleisen edun kannalta välttämätön, ja oikeuksiin puuttumisen olisi oltava sopusoinnussa Euroopan unionin perusoikeuskirjan, jäljempänä 'perusoikeuskirja', kanssa. Erityisesti silloin, jos samaan luokkaan kuuluvia velkojia kohdellaan eri tavoin kriisinratkaisutoimen yhteydessä, tällaisen erilaisen kohtelun olisi oltava yleisen edun kannalta perusteltua ja oikeasuhteista kyseessä oleviin riskeihin nähden eikä se saisi olla suoraan eikä välillisesti kansalaisuuden perusteella syrjivää.
- (42) Kyseeseen tulevat osakkeenomistajat, määritysosallistujat ja velkojat eivät saisi kärsiä suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut, jos kriisinratkaisuviranomainen ei olisi toteuttanut keskusvastapuolta koskevaa kriisinratkaisutoimea, vaan niihin olisi sen sijaan sovellettu mahdollisia keskusvastapuolen elvytysuunnitelmaan tai toimintasääntöihin sisältyvien järjestelyjen mukaisia täyttämättä olevia velvoitteita, tai jos keskusvastapuoli olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Siinä tapauksessa, että osa kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen varoista siirretään yksityiselle ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle, jäljelle jäävä osa kriisinratkaisun kohteena olevasta keskusvastapuolesta olisi likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.
- (43) Jotta osakkeenomistajien, vastapuolten ja velkojien oikeus suojattaisiin, olisi vahvistettava selkeät velvoitteet keskusvastapuolen varojen ja velkojen arvostusta varten ja sen kohtelun arvostusta varten, jonka osakkeenomistajat ja velkojat olisivat saaneet, jos kriisinratkaisuviranomainen ei olisi toteuttanut kriisinratkaisutoimia. Tämän arvostuksen tekeminen olisi voitava aloittaa jo elvytysvaiheessa. Ennen kriisinratkaisutoimen toteuttamista olisi suoritettava keskusvastapuolen varojen ja velkojen oikeudenmukainen ja realistinen arvostus. Tähän arvostukseen olisi voitava hakea muutosta ainoastaan yhdessä kriisinratkaisupäätöksen kanssa. Lisäksi joissakin tapauksissa olisi kriisinratkaisuvälineiden käytön jälkeen tehtävä jälkikäteisvertailu, jossa verrataan osakkeenomistajien ja velkojien tosiasiallisesti saamaa kohtelua kohteluun, jonka ne olisivat saaneet, jos kriisinratkaisuviranomainen ei olisi toteuttanut keskusvastapuolta koskevaa kriisinratkaisutoimea, vaan niihin olisi sen sijaan sovellettu mahdollisia keskusvastapuolen elvytysuunnitelmaan tai toimintasääntöihin sisältyvien järjestelyjen mukaisia täyttämättä olevia velvoitteita, tai vähemmän kuin tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, niillä tietyissä tapauksissa oltava

oikeus saada kyseinen erotus. Kriisintarkkaisuautoimia edeltävästä arvostuksesta poiketen kyseisen vertailun tulokseen olisi voitava hakea muutosta kriisintarkkaisuautoimuksesta erillään. Jäsenvaltioiden olisi voitava vapaasti päättää menettelystä, jonka mukaisesti ne maksavat mahdollisesti todetun erotuksen osakkeenomistajille ja velkojille.

- (44) Tehokkaan kriisintarkkaisuautoiminnan varmistamiseksi arvostusprosessissa olisi määritettävä mahdollisimman tarkasti mahdolliset tappiot, jotka on jaettava, jotta keskusvastapuolen suorittamatta olevat positiot voidaan uudelleentäsmäyttää ja täyttää maksuvelvoitteet. Lähellä kaatumista olevien keskusvastapuolten varojen ja velkojen arvostuksen olisi perustuttava oikeudenmukaisiin, varovaisiin ja realistisiin oletuksiin hetkellä, jolloin kriisintarkkaisuautoiminnan välineet otetaan käyttöön. Keskusvastapuolen taloudellinen tila ei kuitenkaan saisi arvostuksessa vaikuttaa velkojen arvoon. Asian kiireellisyyden vuoksi kriisintarkkaisuautoiminnalla olisi oltava mahdollisuus arvostaa lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen varat ja velat pikaisesti. Arvostuksen olisi oltava tilapäinen ja sitä olisi käytettävä siihen saakka, kun riippumaton arvostus on tehty.
- (45) Kriisintarkkaisuautoiminnan käynnistyessä mahdolliset keskusvastapuolen toimintasääntöihin sisältyvät täyttämättä olevat sopimusvelvoitteet, kuten toteuttamatta olevat elvytystoimenpiteet, olisi täytettävä, jollei jonkin toisen kriisintarkkaisuautoiminnan tai -välineen käyttäminen ole tarkoituksenmukaisempaa rahoitusvakautteen kohdistuvien haittojen välttämisen tai keskusvastapuolen kriittisten toimintojen oikea-aikaisen turvaamisen vuoksi. Sen jälkeen tappiot olisi katettava omiin varoihin perustuvilla pääomainstrumenteilla ja kohdennettava osakkeenomistajiin niiden kapasiteettia vastaavasti joko omistusinstrumenttien mitätöimisen tai siirron tai voimakkaan laimentamisen avulla. Jos nämä instrumentit eivät riitä, kriisintarkkaisuautoiminnalla olisi oltava valtuudet rahoitusvakautta vaarantamatta alaskirjata etuoikeudeltaan huonompia vakuudettomia velkoja ja etuoikeutettuihin saamisiin kuuluvia vakuudettomia velkoja noudattaen sovellettavassa kansallisessa maksukyvyttömyyslainsäädännössä asetettua järjestystä.
- (46) Siinä tapauksessa, että keskusvastapuoli ei ole onnistunut elvytystoimenpiteitä toteuttamalla saamaan tappioita kuriin, palauttamaan tasapainoista asemaa, joka näkyy täsmäytettynä suorittamatta olevien positioiden kantana, tai täydentämään ennalta rahastoituja varoja kattavalla tavalla, tai jos kriisintarkkaisuautoiminnan on todennut, että näiden keskusvastapuolen toimien toteuttaminen horjuttaisi rahoitusvakautta, viranomaisen olisi tappioiden ja positioiden jakamisvaltuuksia käyttäessään pyrittävä jakamaan tappiot, varmistamaan keskusvastapuolen tasapainoisen aseman palautuminen ja vaadittujen ennalta rahoitettujen varojen kerryttäminen joko jatkamalla edelleen keskusvastapuolen toimintasääntöihin sisältyvien välineiden käyttämistä tai muilla toimilla.
- (47) Kriisintarkkaisuautoiminnalla olisi myös varmistettava, että keskusvastapuolen kriisintarkkaisuautoiminnan kustannukset jäävät mahdollisimman pieniksi ja samaan luokkaan kuuluvia velkoja kohdellaan yhtäläisesti. Jos samaan luokkaan kuuluvia velkoja kohdellaan eri tavoin kriisintarkkaisuautoiminnan yhteydessä, erilaisen kohtelun olisi oltava yleisen edun kannalta perusteltua eikä se saisi olla suoraan eikä välillisesti kansalaisuuden tai minkään muun syyn perusteella syrjivää.
- (48) Ennen mahdollista keskusvastapuolelle julkiselta sektorilta tulevaa pääomanlisäystä tai vastaavaa poikkeuksellista julkista rahoitustukea kriisintarkkaisuautoiminnan välineitä olisi

hyödynnettävä mahdollisimman suuressa määrin. Tällöin julkista rahoitustukea olisi käytettävä apuna lähellä kaatumista olevien keskusvastapuolten kriisinratkaisussa asiaankuuluvien valtioneuvostojen mukaisesti.

- (49) Tehokkaassa kriisinratkaisujärjestelyssä olisi minimoitava toimintansa jatkamiseen kykenemättömän keskusvastapuolen kriisinratkaisusta veronmaksajille aiheutuvat kustannukset. Siinä olisi varmistettava, että keskusvastapuolten kriisinratkaisusta voidaan huolehtia vaarantamatta rahoitusvakautta. Tappioiden ja positioiden jakamisvälineillä saavutetaan tämä tavoite varmistamalla, että lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen velkojina olevat osakkeenomistajat ja vastapuolet kärsivät asianmukaiset tappiot ja kantavat asianmukaisen osan kustannuksista, joita keskusvastapuolen kaatumisesta aiheutuu. Tappioiden ja positioiden jakamisvälineet kannustavat näin ollen tehokkaammin keskusvastapuolten osakkeenomistajia ja vastapuolia seuraamaan keskusvastapuolen taloudellista tilaa normaaliolosuhteissa finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän suositusten²¹ mukaisesti.
- (50) Jotta kriisinratkaisuviranomaiset voivat toimia riittävän joustavasti jakaakseen tappiot ja positiot vastapuolille erilaisissa olosuhteissa, on aiheellista, että viranomaiset pystyvät käyttämään tappioiden ja positioiden jakamisvälineitä, kun tarkoituksena on pitää lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen toiminnot käynnissä ja kun kriittiset palvelut siirretään omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle tai kolmannelle osapuolelle ja keskusvastapuolen muu osa lakkaa toimimasta ja likvidoidaan.
- (51) Kun tappioiden ja positioiden jakamisvälineitä käytetään lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen elinkelpoisuuden palauttamiseksi, jotta se pystyisi jatkamaan toimintaansa edelleen, kriisinratkaisuun olisi liitettävä johdon vaihto, paitsi jos johdon jatkaminen tehtävässään on asianmukaista ja tarpeen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi, sekä keskusvastapuolen ja sen toimintojen uudelleenjärjestely niin, että oikaistaan kaatumiseen johtaneet syyt. Uudelleenjärjestely olisi toteutettava liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelman avulla. Suunnitelman olisi oltava yhteensopiva rakenneuudistussuunnitelman kanssa, joka keskusvastapuolen voidaan edellyttää toimittavan valtioneuvoston nojalla.
- (52) Tappioiden ja positioiden jakamisvälineitä olisi käytettävä siinä tarkoituksessa, että voidaan uudelleentäsmäyttää keskusvastapuolen positiokanta, estää mahdolliset lisätappiot ja auttaa keskusvastapuolen pääomapohjan vahvistamisessa sekä täydentää sen ennalta rahastoituja varoja. Sen varmistamiseksi, että välineet ovat tuloksellisia ja saavuttavat tavoitteensa, niitä olisi voitava soveltaa mahdollisimman laajaan joukkoon sopimuksia, joista syntyy lähellä kaatumista olevalle keskusvastapuolelle vakuudettomia velkoja tai täsmäyttämättömän positiokannan. Niiden olisi tarjottava mahdollisuus huutokaupata maksukyvyttömän keskusvastapuolen positiot jäljellä oleville määritysosapuolille, jakaa ne pakolla siltä osin kuin elvytysuunnitelman osana luotuja vapaaehtoisia järjestelyjä ei ole käytetty kokonaan kriisinratkaisun käynnistyessä, osittain tai kokonaan purkaa maksukyvyttömien selvitysosapuolten, tuoteryhmien ja keskusvastapuolen sopimukset, alentaa edelleen lähteviä vaihtelumarginaalimaksuja, toteuttaa elvytysuunnitelmiin sisältyvät toteuttamatta olevat käteispyyntöt, toteuttaa kriisinratkaisuviranomaiselle nimenomaisesti varatut lisäkäteispyyntöt sekä alaskirjata keskusvastapuolen liikkeeseen laskemat pääoma- ja

²¹ http://www.fsb.org/wp-content/uploads/r_141015.pdf

velkainstrumentit tai muut vakuudettomat velat ja muuntaa velkainstrumentit osakkeiksi.

- (53) Kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava rajata tietyt sopimukset kokonaan tai osittain tappioiden ja positioiden jakamisvälineen ulkopuolelle joukossa tapauksia. Jos tällaisia ulkopuolelle rajaamisia sovelletaan, muihin sopimuksiin sovellettavaa tappio- tai vastuutasoa voidaan korottaa kyseisten ulkopuolelle rajaamisten ottamiseksi huomioon edellyttäen, että noudatetaan periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä huonompaan asemaan.
- (54) Jos kriisinratkaisuvälineitä on käytetty keskusvastapuolen kriittisten toimintojen tai elinkelpoisen liiketoiminnan siirtämiseen terveelle yhteisölle, esimerkiksi yksityisen sektorin ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle, keskusvastapuolen jäljelle jäävä osa olisi selvitettävä asianmukaisessa määräajassa ottaen huomioon lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen mahdollinen tarve tarjota palveluja tai tukea ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle, jotta tämä pystyy suorittamaan toiminnot ja tarjoamaan palvelut, jotka se on siirron yhteydessä hankkinut.
- (55) Turvautuessaan liiketoiminnan myyntiin viranomaisilla olisi oltava mahdollisuus toteuttaa keskusvastapuolen tai sen liiketoiminnan osien myynti yhdelle tai useammalle ostajalle ilman osakkeenomistajien suostumusta. Liiketoiminnan myynnin yhteydessä viranomaisten olisi tehtävä järjestelyjä markkinoidakseen keskusvastapuolta tai sen liiketoiminnan osia avoimella, läpinäkyvällä ja syrjimättömällä tavalla pyrkien mahdollisuuksien mukaan maksimoimaan myyntihinnan.
- (56) Kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen varojen tai velkojen siirrosta liiketoimintaa myytäessä mahdollisesti saatava nettotuotto olisi kohdennettava likvidaatiomenettelyyn jäävän yhteisön hyödyksi. Kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen liikkeeseen laskemien instrumenttien siirrosta liiketoimintaa myytäessä mahdollisesti saatava nettotuotto olisi kohdennettava osakkeenomistajien hyödyksi. Tuottoa laskettaessa siitä olisi vähennettävä keskusvastapuolen kaatumisesta ja kriisinratkaisuprosessista aiheutuneet kustannukset.
- (57) Jotta liiketoiminta voitaisiin myydä oikea-aikaisesti ja suojata rahoitusvakautta, merkittävän omistusosuuden ostavan ostajan arviointi olisi tehtävä ajoissa siten, ettei liiketoiminnan myynti viivästy.
- (58) Lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen markkinointiin sekä mahdollisten ostajien kanssa ennen liiketoiminnan myyntiä käytäviin neuvotteluihin liittyvät tiedot ovat todennäköisesti järjestelmän kannalta tärkeitä tietoja. Rahoitusvakauden varmistamiseksi on tärkeää, että näiden tietojen julkistamista yleisölle, mitä edellytetään Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 596/2014²², voidaan lykätä markkinoiden väärinkäyttöä estävässä järjestelmässä sallitun määräajan puitteissa keskusvastapuolen kriisinratkaisun suunnitteluun ja jäsentelyyn tarvittavan ajan.

²² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 596/2014, annettu 16 päivänä huhtikuuta 2014, markkinoiden väärinkäytöstä (markkinoiden väärinkäyttöasetus) sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/6/EY ja komission direktiivien 2003/124/EY, 2003/125/EY ja 2004/72/EY kumoamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 1).

- (59) Keskusvastapuolena toimiva omaisuudenhoitoyhtiö on yhden tai useamman viranomaisen kokonaan tai osittain omistama tai yhden tai useamman viranomaisen määräysvallassa oleva keskusvastapuoli, jonka päätarkoituksena olisi oltava sen varmistaminen, että olennaisia rahoituspalveluja tarjotaan kriisinratkaisuun asetetun keskusvastapuolen määräytösapuolille ja asiakkaille vastakin ja että olennaiset rahoitusalan toiminnot toimivat edelleen. Keskusvastapuolena toimivaa omaisuudenhoitoyhtiötä olisi johdettava elinkelpoisena toimintaa jatkavana yhteisönä, ja se olisi palautettava markkinoille asianmukaisissa olosuhteissa tai ajettava alas, jos se ei ole enää elinkelpoinen.
- (60) Jos mitään muita vaihtoehtoja ei käytännössä ole käytettävissä tai voidaan osoittaa, että ne eivät riitä turvaamaan rahoitusvakautta, julkisyhteisön osallistumisen olisi oltava mahdollista julkisen pääomatuen tai tilapäisen julkisen omistuksen kautta ja noudattaen sovellettavia valtiontukisääntöjä, kuten myös keskusvastapuolen toimien uudelleenjärjestelyyn, ja varat olisi voitava periä keskusvastapuolelta ajan mittaan takaisin. Julkisyhteisöjen vakausvälineiden käyttö ei vaikuta keskuspankkien rooliin, joka niillä on rahoitusjärjestelmän maksuvalmiuden ylläpitäjänä myös häiriötilanteissa.
- (61) Jotta varmistetaan, että unioni pystyy soveltamaan tappioiden ja positioiden jakamisvälineitä sopimukseen, joita on tehty kolmansissa maissa olevien yhteisöjen kanssa, maininta tästä mahdollisuudesta olisi sisällytettävä keskusvastapuolen toimintasääntöihin.
- (62) Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava kaikki tarvittavat lakisääteiset valtuudet, joita voitaisiin käyttää eri yhdistelminä kriisinratkaisuvälineiden yhteydessä. Niihin olisi kuuluttava valtuudet siirtää lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen omistusinstrumentteja, varoja, velkoja, oikeuksia ja velvoitteita toiselle yhteisölle, esimerkiksi toiselle keskusvastapuolelle tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle, valtuudet alaskirjata tai mitätöidä omistusinstrumentteja taikka alaskirjata tai muuntaa lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen velkoja, valtuudet alaskirjata vaihtelumarginaali, valtuudet panna täytäntöön suhteessa keskusvastapuoleen täyttämättä olevat kolmansien osapuolten velvoitteet, kuten käteispyynnöt ja positioiden jakaminen, valtuudet kokonaan ja osittain purkaa keskusvastapuolen sopimukset, valtuudet vaihtaa johto ja valtuudet määrätä keskeyttämään väliaikaisesti saamisten maksaminen. Keskusvastapuoli, sen hallituksen jäsenet ja sen ylin johto olisi asetettava jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti siviili- ja rikosoikeudelliseen vastuuseen keskusvastapuolen kaatumisesta.
- (63) Kriisinratkaisukehykseen olisi sisällytettävä menettelylliset vaatimukset, joilla varmistetaan, että kriisinratkaisutoimet annetaan asianmukaisesti tiedoksi ja julkistetaan. Koska kriisinratkaisuviranomaisten ja niiden ammatillisten neuvonantajien kriisinratkaisuprosessin aikana haltuunsa saamat tiedot ovat todennäköisesti arkaluonteisia, tietoihin olisi ennen kriisinratkaisupäätöksen julkistamista sovellettava tehokkaita luottamuksellisuusjärjestelyjä. Olisi otettava huomioon, että elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien sisältöä ja yksityiskohtia koskevalla tiedolla ja näiden suunnitelmien mahdollisen arvioinnin tuloksilla saattaa olla kauaskantoisia vaikutuksia erityisesti kyseisiin yrityksiin. Kaikenlaisella päätöksestä ennen sen tekemistä annetulla tiedolla, koska se sitten kriisinratkaisun edellytysten täyttymistä, tietyn välineen käyttöä tai mahdollista menettelyn aikaista toimea, on oletettava olevan vaikutuksia yleisiin ja yksityisiin etuihin, joihin kyseinen toimi liittyy. Jo tiedolla siitä, että kriisinratkaisuviranomainen tutkii tiettyä

keskusvastapuolta, voi olla kielteisiä vaikutuksia tähän keskusvastapuoleen. Sen vuoksi on välttämätöntä varmistaa, että käytettävissä on asianmukaisia menettelyjä, joiden avulla säilytetään luottamuksellisuus, kun on kyse tällaisesta tiedosta, kuten elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö ja yksityiskohdat sekä niiden mahdollisten arviointien tulokset.

- (64) Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava lisävaltuudet, joilla varmistetaan omistusinstrumenttien tai velkainstrumenttien ja varojen, velkojen ja oikeuksien siirron tuloksellisuus. Jollei suojatoimista muuta johdu, näihin valtuuksiin olisi sisällytettävä valtuudet riisua kolmansien osapuolten oikeudet siirrettävistä instrumenteista tai varoista ja valtuudet täyttää sopimuksia ja huolehtia siitä, että siirrettyjen varojen ja omistusinstrumenttien saaja jatkaa järjestelyjä. Työntekijöiden oikeuksia irtisanoa työsopimus ei tulisi rajoittaa. Osapuolen oikeutta purkaa kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen tai sen konserniyhteisön kanssa tehty sopimus muista syistä kuin lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen kriisinratkaisun vuoksi ei myöskään pitäisi rajoittaa. Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi niin ikään oltava lisävaltuudet edellyttää, että keskusvastapuolen jäljelle jäänyt osa, joka likvidoidaan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti, tarjoaa palveluja, jotka ovat välttämättömiä sen keskusvastapuolen liiketoiminnan harjoittamiseksi, jolle varat, sopimukset tai omistusinstrumentit on siirretty liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen käytön myötä.
- (65) Perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaisesti asianosaisilla osapuolilla on oikeus oikeudenmukaiseen menettelyyn ja tehokkaihin oikeussuojakeinoihin niitä koskevien toimenpiteiden osalta. Tämän vuoksi kriisinratkaisuviranomaisten tekemiin päätöksiin olisi voitava hakea muutosta.
- (66) Kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten toteuttamat kriisinratkaisutoimet saattavat vaatia taloudellisia arviointeja ja laajaa harkintavallan käyttöä. Nimenomaan kansallisilla kriisinratkaisuviranomaisilla on asiantuntemus, jota tarvitaan näiden arviointien tekemiseen ja harkintavallan asianmukaisesta käytöstä päättämiseen. Sen vuoksi on tärkeää varmistaa, että kansalliset tuomioistuimet käyttävät kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten tässä yhteydessä tekemiä taloudellisia arviointeja perustana tarkastellessaan kriisinhallintatoimia kussakin tapauksessa.
- (67) Jotta voidaan kattaa erittäin kiireellisiä tilanteita ja koska kriisinratkaisuviranomaisten päätösten täytäntöönpanon keskeyttäminen voi estää kriittisten toimintojen jatkuvuuden, on tarpeen edellyttää, että muutoksenhaku ei saisi automaattisesti keskeyttää riitautetun päätöksen oikeusvaikutuksia ja että kriisinratkaisuviranomaisen päätöksen olisi oltava välittömästi täytäntöönpanokelpoinen.
- (68) Lisäksi jotta voitaisiin tarvittaessa suojella kolmansia osapuolia, jotka ovat vilpittömässä mielessä hankkineet kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen varoja, velkoja, sopimuksia ja oikeuksia viranomaisten käyttämien kriisinratkaisuvaltuuksien myötä, ja jotta voitaisiin varmistaa rahoitusmarkkinoiden vakaus, oikeus hakea muutosta ei saisi vaikuttaa mahdolliseen myöhempään mitätöidyn päätöksen nojalla toteutettuun hallinnolliseen toimeen tai transaktioon. Tällaisissa tapauksissa laittoman päätöksen korjaustoimet olisi tämän vuoksi rajattava korvauksen maksamiseen kyseeseen tulevien henkilöiden kärsimästä vahingosta.

- (69) Koska kriisinratkaisutoimia voidaan jäsenvaltioissa ja unionissa ilmenevien vakavien rahoitusvakausriskien vuoksi joutua toteuttamaan kiireellisesti, kansallisen lainsäädännön mukainen hakumenettely tuomioistuimen ennakkohyväksynnän saamiseksi kriisinhallintatoimelle ja hakemuksen tarkastelu tuomioistuimessa olisi hoidettava kiireellisinä. Tämä ei vaikuta asianomaisten osapuolten mahdolliseen oikeuteen jättää tuomioistuimelle hakemus päätöksen kumoamiseksi rajoitetun ajan kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuviranomainen on toteuttanut kriisinhallintatoimen.
- (70) Kriisinratkaisun tehokkuuden vuoksi ja toimivaltaristiriitojen välttämiseksi on aiheellista, ettei lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä aloiteta tai jatketa niin kauan kuin kriisinratkaisuviranomainen käyttää kriisinratkaisuvaltuuksiaan tai kriisinratkaisuvälineitä, paitsi kriisinratkaisuviranomaisen aloitteesta tai suostumuksella. On hyödyllistä ja välttämätöntä keskeyttää tiettyjen sopimusvelvoitteiden voimassaolo rajalliseksi ajaksi, jotta kriisinratkaisuviranomaisella on aikaa käyttää kriisinratkaisuvälineitä. Tätä ei kuitenkaan olisi sovellettava velvoitteisiin, joita lähellä kaatumista olevalla keskusvastapuolella on Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/26/EY²³ mukaisesti nimettyihin järjestelmiin, muihin keskusvastapuoliin ja keskuspankkeihin nähden. Direktiivillä 98/26/EY vähennetään riskiä, joka liittyy maksujärjestelmiin ja arvopapereiden selvitysjärjestelmiin osallistumiseen, erityisesti vähentämällä häiriöitä tällaiseen järjestelmään osallistujan maksukyvyttömyyden tapauksessa. Jotta varmistetaan, että näitä suojatoimia sovelletaan asianmukaisesti kriisitilanteessa samalla, kun ylläpidetään maksujärjestelmien ja arvopapereiden selvitysjärjestelmien ylläpitäjien ja muiden markkinatoimijoiden varmuutta, pelkkää kriisinehkäisy- tai kriisinratkaisutoimea ei olisi pidettävä direktiivissä 98/26/EY tarkoitettuna maksukyvyttömyysmenettelynä, edellyttäen että sopimuksen mukaiset merkittävät velvoitteet täytetään edelleen. Direktiivin 98/26/EY mukaisesti nimetyn järjestelmän toiminta tai oikeus direktiivissä 98/26/EY tarkoitettuun vakuuteen ei kuitenkaan saisi häiriintyä.
- (71) Jotta kriisinratkaisuviranomaisilla on varoja ja velkoja yksityisen sektorin ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle siirtäessään riittävästi aikaa yksilöidä siirrettävät sopimukset, voisi olla aiheellista asettaa oikeasuhtaisia rajoituksia vastapuolten oikeuksille sulkea, nopeuttaa tai muulla tavoin purkaa rahoitussopimuksia ennen siirron suorittamista. Tällainen rajoitus olisi välttämätön, jotta viranomaiset saisivat oikean kuvan lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen taseesta ilman niitä arvon ja soveltamisalan muutoksia, joita laajamittainen sopimusten purkamisoikeuksien käyttö aiheuttaisi. Jotta vastapuolten sopimusperusteisiin oikeuksiin puuttuminen rajoittuisi vain välttämättömimpään, purkamisoikeuksien rajoittamista olisi käytettävä yksinomaan kriisinehkäisy- tai kriisinratkaisutoimen sekä tällaisen toimen soveltamiseen suoraan liittyvän tapahtuman toteutumisen yhteydessä, ja oikeudet purkaa sopimus muiden laiminlyöntien, kuten maksun laiminlyönnin tai marginaalin realisoinnin, perusteella olisi säilytettävä ennallaan.
- (72) Kun lähellä kaatumista olevan keskusvastapuolen varoista, veloista, sopimuksista ja oikeuksista vain osa siirretään, perusteltujen pääomamarkkinajärjestelyjen

²³ Selvityksen lopullisuudesta maksujärjestelmissä ja arvopapereiden selvitysjärjestelmissä 19 päivänä toukokuuta 1998 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/26/EY (EYVL L 166, 11.6.1998, s. 45).

säilyttämiseksi on aiheellista ottaa mukaan suojoitoimia, joilla tapauksen mukaan estetään toisiinsa liittyvien velkojen, oikeuksien ja sopimusten pilkkominen. Tällaiset toisiinsa liittyviä sopimuksia ja niihin liittyviä vakuuksia koskevien valittujen käytäntöjen rajoitukset olisi ulotettava koskemaan myös saman vastapuolen kanssa tehtyjä sopimuksia, jotka on katettu vakuusjärjestelyin, omistusoikeuden siirtävin rahoitusvakuusjärjestelyin, kuittausjärjestelyin, sulkeutuvaan nettoutukseen perustuvien järjestelyin ja strukturoiduin rahoitusjärjestelyin. Kun suojoitoimea sovelletaan, kriisinratkaisuviranomaisten olisi pyrittävä siirtämään kaikki suojattuun järjestelyyn kuuluvat toisiinsa liittyvät sopimukset tai jätettävä ne kaikki osaksi jäljelle jäävään lähellä kaatumista olevaan keskusvastapuoleen. Suojoitoimilla olisi varmistettava, että vaikutus direktiivissä 2013/36/EU tarkoitettuun nettoutussopimuksen avulla katettujen pääomariskien käsittelyyn on mahdollisimman vähäinen.

- (73) EU:n keskusvastapuolet tarjoavat palveluja kolmansissa maissa oleville määritysosapuolille ja asiakkaille ja kolmansien maiden keskusvastapuolet tarjoavat palveluja EU:ssa oleville määritysosapuolille ja asiakkaille. Kansainvälisesti toimivien keskusvastapuolten tehokas kriisinratkaisu edellyttää yhteistyötä jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden viranomaisten välillä. Tätä tarkoitusta varten EAMV:n olisi annettava ohjeita kolmansien maiden viranomaisten kanssa tehtävien yhteistyöjärjestelyjen sisällöstä. Näillä yhteistyöjärjestelyillä olisi varmistettava kansainvälisesti toimivia keskusvastapuolia koskeva tehokas suunnittelu, päätöksenteko ja koordinointi. Kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten olisi tietyissä tilanteissa tunnustettava ja pantava täytäntöön kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyt. Yhteistyön olisi koskettava myös unionin tai kolmansien maiden keskusvastapuolten tytäryrityksiä ja niiden määritysosapuolia ja asiakkaita.
- (74) Jotta voidaan varmistaa jatkuva yhdenmukaistaminen sekä markkinatoimijoiden riittävä suoja kaikkialla unionissa, komission olisi hyväksyttävä SEUT-sopimuksen 290 artiklan mukaisilla delegoiduilla säädöksillä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti EAMV:n laatimat teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa täsmennetään kriisinratkaisukollegioiden toimintaa koskevien kirjallisten järjestelyjen ja menettelyjen sisältö, kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö ja arvostusten tekemiseen liittyvät seikat.
- (75) Komission olisi kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen kriisinratkaisuviranomaisen tai kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen määritysosapuolen toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä EAMV:n ei-sitovan lausunnon saatuaan voitava keskeyttää asetuksen (EU) N:o 648/2012 5 artiklan mukaisesti luotu määritysvelvollisuus tiettyjen sellaisten OTC-johdannaissopimuslajien osalta, joiden määrittäminen kriisinratkaisun kohteena oleva keskusvastapuoli hoitaa. Päätös keskeyttämisestä olisi tehtävä ainoastaan, jos se on välttämätöntä rahoitusvakauden ja markkinoiden luottamuksen säilyttämiseksi ja erityisesti, jotta voidaan välttää häiriöiden leviäminen ja ehkäistä vastapuolten ja sijoittajien suuret ja epävarmat keskusvastapuoleen liittyvät vastuut. Päätöksen tekemiseksi komission olisi niiden OTC-johdannaisten osalta, joiden määrittäminen keskeyttämisestä pyydetään, otettava huomioon kriisinratkaisutavoitteet ja asetuksessa (EU) N:o 648/2012 esitetyt kriteerit, joiden perusteella OTC-johdannaisten asetetaan selvitysvelvollisuuden piiriin. Keskeytyksen olisi oltava luonteeltaan väliaikainen, ja sitä olisi voitava jatkaa. Samoin asetuksen (EU) N:o 648/2012 28 artiklassa säädetyn keskusvastapuolen riskinarviointikomitean roolia olisi suurennettava niin, että se yhä enemmän kannustaa keskusvastapuolta hallitsemaan riskejään harkitusti ja

parantamaan häiriönsietokykyään. Riskinarviointikomitean jäsenten olisi voitava ilmoittaa toimivaltaiselle viranomaiselle, jos keskusvastapuoli ei noudata riskinarviointikomitean neuvoja, ja riskinarviointikomiteassa olevien määrätysosapuolten ja asiakkaiden edustajien olisi voitava käyttää toimitettuja tietoja keskusvastapuoliin liittyvien vastuidensa seuraamiseen luottamuksellisuustakeita noudattaen. Keskusvastapuolten kriisintarkaisuviranomaisten olisi myös voitava saada kaikki tarpeelliset tiedot kauppatietorekistereistä. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) N:o 648/2012 ja asetusta (EU) N:o 2365/2015²⁴ olisi sen vuoksi muutettava tämän mukaisesti.

- (76) Sen varmistamiseksi, että keskusvastapuolten kriisintarkaisuviranomaiset ovat edustettuina kaikilla asiaankuuluvilla foorumeilla ja että EAMV:lla on kaikki tarvittava asiantuntemus keskusvastapuolten elvytykseen ja kriisintarkaisuun liittyvien tehtävien hoitamiseksi, asetusta (EU) N:o 1095/2010 olisi muutettava siten, että kyseisen asetuksen mukainen toimivaltaisten viranomaisten määritelmä kattaa myös kansalliset keskusvastapuolten kriisintarkaisuviranomaiset.
- (77) Jotta voidaan valmistella EAMV:n päätöksiä, joita se tekee hoitaessaan sille annettuja tehtäviä, jotka liittyvät etukäteen ja jälkikäteen tehtäviä arvostuksia koskevien sekä kriisintarkaisukollegioita ja -suunnitelmia koskevien teknisten standardien luonnosten laatimiseen sekä kriisintarkaisun edellytyksiä ja sitovaa sovittelua koskevien ohjeiden laatimiseen, ja jotta voidaan varmistaa, että EPV ja sen jäsenet ovat kattavasti mukana päätösten valmistelussa, EAMV:n olisi perustettava sisäinen kriisintarkaisukomitea ja kutsuttava EPV:n toimivaltaiset viranomaiset osallistumaan siihen tarkkailijoina.
- (78) Tässä asetuksessa kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan erityisesti perusoikeuskirjassa tunnustettuja oikeuksia, vapauksia ja periaatteita, varsinkin omistusoikeutta, oikeutta tehokkaisuuteen oikeussuojakeinoihin ja puolueettomaan tuomioistuimeen ja oikeutta puolustukseen.
- (79) Tehdessään päätöksiä tai toteuttaessaan toimia tämän asetuksen nojalla toimivaltaisten viranomaisten ja kriisintarkaisuviranomaisten olisi aina otettava asianmukaisesti huomioon päätöstensä ja toimiensa vaikutus muiden jäsenvaltioiden rahoitusvakauteen ja muiden jäsenvaltioiden taloustilanteeseen ja tutkittava määrätysosapuolen merkittävyys sen jäsenvaltion rahoitusalan ja talouden kannalta, johon kyseinen määrätysosapuoli on sijoittautunut.
- (80) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän asetuksen tavoitteita eli keskusvastapuolten kriisintarkaisua koskevien sääntöjen ja prosessien yhdenmukaistamista, vaan ne voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla, koska yhdenkin keskusvastapuolen kaatumisen vaikutukset tuntuvat koko unionissa. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen.
- (81) Jotta vältettäisiin epä johdonmukaisuudet keskusvastapuolten elvytystä ja kriisintarkaisua koskevien sääntöjen ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten

²⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) 2015/2365, annettu 25 päivänä marraskuuta 2015, arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja uudelleen käytön raportoinnista ja läpinäkyvyydestä sekä asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 337, 23.12.2015, s. 1).

elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen välillä, on asianmukaista lykätä tämän asetuksen soveltamista päivään, josta alkaen jäsenvaltioiden on sovellettava toimenpiteitä, joilla [PO: Please insert reference to the Directive amending Directive 2014/59/EU] saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

I OSASTO

KOHDE JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla *Kohde*

Tässä asetuksessa vahvistetaan säännöt ja menettelyt, jotka koskevat asetuksen (EU) N:o 648/2012 mukaisesti toimiluvan saaneiden keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua, ja säännöt, jotka koskevat kolmansien maiden kanssa keskusvastapuolten elvytyksen ja kriisinratkaisun suhteen tehtyjä järjestelyjä.

2 artikla *Määritelmät*

Tässä asetuksessa tarkoitetaan

- 1) ’keskusvastapuolella’ asetuksen (EU) N:o 648/2012 2 artiklan 1 alakohdassa määriteltyä keskusvastapuolta;
- 2) ’kriisinratkaisukollegiolla’ 4 artiklan nojalla perustettua kollegiota;
- 3) ’kriisinratkaisuviranomaisella’ jäsenvaltion 3 artiklan mukaisesti nimeämää viranomaista;
- 4) ’kriisinratkaisuvälineellä’ 27 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua kriisinratkaisuvälinettä;
- 5) ’kriisinratkaisuvaltuuksilla’ 48 artiklassa tarkoitettuja valtuuksia;
- 6) ’kriisinratkaisutavoitteilla’ 21 artiklassa säädettyjä kriisinratkaisun tavoitteita;
- 7) ’toimivaltaisella viranomaisella’ jäsenvaltion asetuksen (EU) N:o 648/2012 22 artiklan mukaisesti nimeämää viranomaista;
- 8) ’kriisinratkaisusuunnitelmalla’ 13 artiklan mukaisesti keskusvastapuolelle laadittua kriisinratkaisusuunnitelmaa;
- 9) ’kriisinratkaisutoimella’ päätöstä asettaa keskusvastapuoli kriisinratkaisuun 22 artiklan nojalla taikka jonkin kriisinratkaisuvälineen tai yhden tai useamman kriisinratkaisuvaltuuden soveltamista keskusvastapuoleen;
- 10) ’määritysosapuolella’ asetuksen (EU) N:o 648/2012 2 artiklan 14 alakohdassa määriteltyä määritysosapuolta;
- 11) ’emoyrityksellä’ asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 15 alakohdan a alakohdassa määriteltyä emoyritystä;
- 12) ’kolmannen maan keskusvastapuolella’ keskusvastapuolta, jonka sääntömääräinen kotipaikka on kolmannessa maassa;
- 13) ’kuittausjärjestelyllä’ järjestelyä, jonka nojalla vähintään kaksi kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen ja vastapuolen välillä olevaa saamista tai velvoitetta voidaan kuitata vastakkain;
- 14) ’rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurilla’ keskusvastapuolta, arvopaperikeskusta, kauppatietorekisteriä, maksujärjestelmää tai muuta järjestelmää, jonka jäsenvaltio on määritellyt ja nimennyt direktiivin 98/26/EY 2 artiklan a alakohdan mukaisesti;
- 15) ’asiakkaalla’ asetuksen (EU) N:o 648/2012 2 artiklan 15 alakohdassa määriteltyä asiakasta;

- 16) 'yhteentoimivalla keskusvastapuolella' keskusvastapuolta, jonka kanssa on tehty yhteentoimivuusjärjestely asetuksen (EU) N:o 648/2012 V osaston nojalla;
- 17) 'määritysosallistujilla' määritysosapuolia ja asiakkaita;
- 18) 'elvytysuunnitelmalla' keskusvastapuolen 9 artiklan mukaisesti laatimaa ja ylläpitämää elvytysuunnitelmaa;
- 19) 'hallituksella' asetuksen (EU) N:o 648/2012 27 artiklan 2 kohdan nojalla kansallisen yhtiöoikeuden mukaisesti perustettua hallinto- tai valvontaelintä tai molempia;
- 20) 'kollegiolla' asetuksen (EU) N:o 648/2012 18 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua kollegiota;
- 21) 'pääomalla' neuvoston direktiivin 86/635/ETY²⁵ 22 artiklan mukaista merkittyä pääomaa, omistusinstrumentit mukaan lukien, siinä määrin kuin se on maksettu, sekä ylikurssitilillä olevia varoja, kun pääoma kattaa tappiot kokonaisuudessaan toimintaa keskeyttämättä ja sijoittuu konkurssissa tai selvitystilassa kaikkien muiden saamisten jälkeen;
- 22) 'maksukyvyttömyysjärjestelyllä' asetuksen (EU) N:o 648/2012 45 artiklan mukaista maksukyvyttömyysjärjestelyä;
- 23) 'kriittisillä toiminnoilla' toimintaa, palveluja tai toimintoja, joita tarjotaan keskusvastapuolen ulkopuolisille kolmansille ja joiden keskeytyminen todennäköisesti aiheuttaisi yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa reaalityöelämän kannalta elintärkeiden palvelujen häiriintymisen tai todennäköisesti häiritäisi rahoitusvakautta keskusvastapuolen tai konsernin koon tai markkinaosuuden, ulkoisten ja sisäisten sidosten, monitahoisuuden tai rajatylittävän toiminnan johdosta erityisesti tämän toiminnan ja näiden palvelujen tai toimintojen korvattavuus huomioon ottaen;
- 24) 'konsernilla' emoyritystä ja sen tytäryrityksiä;
- 25) 'yhteentoimivalla rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurilla' yhteentoimivaa keskusvastapuolta tai muuta rahoitusmarkkinoiden infrastruktuuria, jonka kanssa keskusvastapuolella on sopimusjärjestelyjä;
- 26) 'poikkeuksellisella julkisella rahoitustuella' Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua keskusvastapuolen tai konsernin, johon tällainen keskusvastapuoli kuuluu, elinkelpoisuuden, likviditeetin tai vakavaraisuuden säilyttämiseksi tai palauttamiseksi ennalleen myönnettävää valtiontukea tai mitä tahansa muuta julkista ylikansallista rahoitustukea, joka kansallisella tasolla myönnettynä katsottaisiin valtiontueksi;
- 27) 'rahoitussopimuksilla' direktiivin 2014/59/EU 2 artiklan 1 kohdan 100 alakohdassa esitettyjä sopimuksia;
- 28) 'tavanomaisella maksukyvyttömyysmenettelyllä' kaikkia velkoja koskevaa maksukyvyttömyysmenettelyä, jossa velallinen menettää osittain tai kokonaan määräysvallan ja jossa nimitetään selvittäjä tai hallinnonhoitaja ja jota yleensä sovelletaan keskusvastapuoliin kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja joko erityisesti kyseisiin laitoksiin tai yleisesti kaikkiin luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin;

²⁵ Neuvoston direktiivi 86/635/ETY, annettu 8 päivänä joulukuuta 1986, pankkien ja muiden rahoituslaitosten tilinpäätöksestä ja konsolidoidusta tilinpäätöksestä (EYVL L 372, 31.12.1986, s. 1).

- 29) 'omistusinstrumenteilla' osakkeita, muita omistusoikeuteen oikeuttavia instrumentteja, osakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi muunnettavia tai tällaisen osto-oikeuden antavia instrumentteja sekä omistusyhteyttä osakkeisiin tai muihin omistusinstrumentteihin edustavia instrumentteja;
- 30) 'nimetyllä makrovakauserityksellä' vastaavalla kansallisella viranomaisella' viranomaista, jonka tehtäväksi on annettu kansallisten viranomaisten makrotason valvontatehtävästä 22 päivänä joulukuuta 2011 annettuun Euroopan järjestelmäriskikomitean (EJRK) suositukseen (EJRK/2011/3) sisältyvässä suosituksessa B1 tarkoitetun makrotason vakautta koskevan politiikan toteuttaminen;
- 31) 'maksukyvyttömyysrahastolla' asetuksen (EU) N:o 648/2012 42 artiklan mukaista keskusvastapuolen hallussa olevaa maksukyvyttömyysrahastoa;
- 32) 'ennalta rahoitetuilla varoilla' varoja, jotka ovat asianomaisen oikeushenkilön hallussa ja vapaasti sen käytettävissä;
- 33) 'ylemmällä johdolla' henkilöä tai henkilöitä, jotka tosiasiallisesti johtavat keskusvastapuolen liiketoimintaa, sekä hallituksen yhtä tai useampaa toimeenpanevaa jäsentä.
- 34) 'kauppatietorekisterillä' asetuksen (EU) N:o 648/2012 2 artiklan 2 alakohdassa tai Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2015/2365²⁶ 3 artiklan 1 kohdassa määriteltyä kauppatietorekisteriä;
- 35) 'unionin valtioneuvoston' SEUT-sopimuksen 107, 108 ja 109 artiklalla perustettua kehystä sekä SEUT-sopimuksen 108 artiklan 4 kohdan tai 109 artiklan nojalla laadittuja tai hyväksytyjä asetuksia ja kaikkia unionin säädöksiä, mukaan lukien suuntaviivat, tiedonannot ja ilmoitukset;
- 36) 'velkainstrumenteilla' joukkovelkakirjoja tai muuta siirrettävissä olevaa vakuudetonta velkaa sekä instrumentteja, jotka synnyttävät velkaa, instrumentteja, joilla velka tunnustetaan, ja instrumentteja, jotka antavat oikeuden hankkia velkainstrumentteja;
- 37) 'kriisinratkaisukäteispyynnöllä' 31 artiklan mukaisten kriisinratkaisuviranomaisen käytettävissä olevien lakisääteisten valtuuksien perusteella määräysosapuolille esitettyä pyyntöä antaa keskusvastapuolelle käteisvaroja ennalta rahoitettujen varojen lisäksi;
- 38) 'käteispyynnöllä' keskusvastapuolen toimintasäännöissä esitettyjen sopimusjärjestelyjen perusteella määräysosapuolille esitettyä pyyntöä antaa keskusvastapuolelle käteisvaroja ennalta rahoitettujen varojen lisäksi;
- 39) 'siirtovaltuuksilla' 48 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa eriteltyjä oikeuksia siirtää osakkeita, muita omistusinstrumentteja, velkainstrumentteja, varoja, velkoja, oikeuksia tai velvoitteita tai näiden yhdistelmiä kriisinratkaisun kohteena olevasta keskusvastapuolesta vastaanottajalle;
- 40) 'johdannaisella' asetuksen (EU) N:o 648/2012 2 artiklan 5 alakohdassa määriteltyä johdannaista;
- 41) 'nettoutusjärjestelyllä' järjestelyä, jonka nojalla useat saamiset tai velvoitteet voidaan muuntaa yhdeksi nettosaamiseksi, mukaan lukien sulkeutuva nettoutus, jossa

²⁶ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2015/2365, annettu 25 päivänä marraskuuta 2015, arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja uudelleenkäytön raportoinnista ja läpinäkyvyydestä sekä asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 337, 23.12.2015, s. 1).

täytäntöönpanoon oikeuttavan tapahtuman (määriteltiinpä se miten tai missä tahansa) toteutuessa osapuolten velvoitteita aikaistetaan niin, että ne eräänyvät välittömästi, tai ne puretaan ja kummassakin tapauksessa muunnetaan yhdeksi nettosaamiseksi tai korvataan yhdellä nettosaamisella, mukaan lukien Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/47/EY²⁷ 2 artiklan 1 kohdan n alakohdan i alakohdassa määritellyt ”sulkeutuvaa nettoutusta koskevat lausekkeet” ja direktiivin 98/26/EY 2 artiklan k alakohdassa määritelty ”nettoutus”;

- 42) ’kriisinehkäisytoimella’ 10 artiklan 8 ja 9 kohdan mukaista valtuuksien käyttöä, jossa keskusvastapuolta vaaditaan toteuttamaan toimenpiteitä elvytyssuunnitelmansa puutteiden korjaamiseksi, 17 artiklan mukaista valtuuksien käyttöä purkamismahdollisuuksien esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi tai 19 artiklan mukaisen varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteen toteuttamista;
- 43) ’sopimuksen purkamisoikeudella’ oikeutta purkaa sopimus, velvoitteiden aikaistamista, sulkeutumista, kuittausta tai nettoutusta koskevaa oikeutta tai mitä tahansa vastaavaa sopimuksen osapuolen velvoitetta lykkäävää tai muuttavaa tai sen lakkauttavaa määräystä tai määräystä, joka estää sopimuksesta muussa tapauksessa syntyvän velvoitteen syntymisen;
- 44) ’omistusoikeuden siirtävällä rahoitusvakuusjärjestelyllä’ direktiivin 2002/47/EY 2 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määriteltyä omistusoikeuden siirtävää rahoitusvakuusjärjestelyä;
- 45) ’katetulla joukkovelkakirjalainalla’ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/65/EY²⁸ 52 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua instrumenttia;
- 46) ’kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyllä’ kolmannen maan lainsäädännön mukaista toimea, jonka tarkoituksena on kolmannen maan keskusvastapuolen kaatumisen hallinta ja joka tavoitteiltaan ja odotetuilta tuloksiltaan vastaa tässä asetuksessa tarkoitettuja kriisinratkaisutoimia;
- 47) ’asiaankuuluvilla kansallisilla viranomaisilla’ kriisinratkaisuviranomaisia, toimivaltaisia viranomaisia tai toimivaltaisia ministeriöitä, jotka on nimetty tämän asetuksen mukaisesti tai direktiivin 2014/59/EU 3 artiklan mukaisesti, tai muita jäsenvaltioiden viranomaisia, joilla on lainkäyttöalueellaan määrittämissä tarjoavien kolmansien maiden keskusvastapuolten varoja, oikeuksia, velvoitteita tai velkoja koskevia valtuuksia;
- 48) ’asiaankuuluvalla kolmannen maan viranomaisella’ kolmannen maan viranomaista, jonka tehtävät vastaavat tehtäviä, joista kriisinratkaisuviranomaiset tai toimivaltaiset viranomaiset huolehtivat tämän asetuksen nojalla.

²⁷ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/47/EY, annettu 6 päivänä kesäkuuta 2002, rahoitusvakuusjärjestelyistä (EYVL L 168, 27.6.2002, s. 43).

²⁸ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/65/EY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 32).

II OSASTO

VIRANOMAISET, KRIISINRATKAISUKOLLEGIO JA MENETTELYT

I JAKSO

KRIISINRATKAISUVIRANOMAISTEN, KRIISINRATKAISUKOLLEGIOIDEN JA EUROOPAN VALVONTAVIRANOMAISTEN OSALLISTUMINEN

3 artikla

Kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten ministeriöiden nimeäminen

1. Kunkin jäsenvaltion on nimettävä yksi tai useampi kriisinratkaisuviranomainen, jolla on valtuudet käyttää tässä asetuksessa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä ja kriisinratkaisuvaltuuksia.

Kriisinratkaisuviranomaisten on oltava kansallisia keskuspankkeja, toimivaltaisia ministeriöitä, hallintoviranomaisia tai muita viranomaisia, joille on annettu hallinnolliset valtuudet.

2. Kriisinratkaisuviranomaisilla on oltava kriisinratkaisutoimenpiteiden soveltamiseen tarvittava asiantuntemus, voimavarat ja toimintakapasiteetti ja niiden on käytettävä valtuuksiaan kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamisen edellyttämää nopeutta ja joustavuutta osoittaen.

3. Jos 1 kohdan nojalla nimetyille kriisinratkaisuviranomaiselle on annettu muitakin tehtäviä, jäsenvaltion on varmistettava kyseisen kriisinratkaisuviranomaisen toiminnallinen riippumattomuus ja otettava käyttöön kaikki tarvittavat järjestelyt, joilla vältetään eturistiriidat kyseiselle viranomaiselle tämän asetuksen nojalla annettujen tehtävien ja kaikkien muiden sille annettujen tehtävien välillä.

4. Tämän asetuksen mukaisten kriisinratkaisuviranomaiselle annettujen tehtävien hoitamiseen osallistuvan henkilöstön on oltava rakenteellisesti ja raportointisuhteiltaan erillään kyseisen viranomaisen muiden tehtävien hoitoon osallistuvasta henkilöstöstä.

Kriisinratkaisuviranomaisen on annettava ja julkistettava sisäiset säännöt, joilla varmistetaan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu rakenteellinen erillisyys, mukaan lukien säännöt salassapitovelvollisuudesta ja eri tehtäväalueiden välisestä tiedonvaihdosta.

5. Kunkin jäsenvaltion on nimettävä yksi ministeriö, joka vastaa tämän asetuksen mukaisten toimivaltaiselle ministeriölle annettujen tehtävien hoitamisesta.
6. Jos jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen ei ole toimivaltainen ministeriö, kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava toimivaltaiselle ministeriölle tämän asetuksen nojalla tehtävistä päätöksistä.
7. Jos 6 kohdassa tarkoitetuilla päätöksillä on suoria finanssipoliittisia tai järjestelmään kohdistuvia vaikutuksia, kriisinratkaisuviranomaisen on saatava toimivaltaisen ministeriön hyväksyntä ennen päätösten täytäntöönpanoa, jollei kansallisessa lainsäädännössä toisin säädetä.

8. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaiselle (EAMV) 1 kohdan nojalla nimetyistä kriisinratkaisuviranomaisista.
9. Jos jäsenvaltio nimeää 1 kohdan nojalla useamman kuin yhden kriisinratkaisuviranomaisen, 8 kohdassa tarkoitettuun ilmoitukseen on sisällytettävä seuraavat:
 - a) syyt, joilla useamman kriisinratkaisuviranomaisen nimeämistä perustellaan;
 - b) tehtävien ja vastuiden jakaminen näiden viranomaisten välillä;
 - c) tapa, jolla niiden välinen koordinointi on varmistettu;
 - d) kriisinratkaisuviranomainen, joka on nimetty yhteysviranomaiseksi muiden jäsenvaltioiden asiaankuuluvien viranomaisten kanssa tehtävää yhteistyötä ja koordinointia varten.
10. EAMV julkaisee luettelon 8 kohdan nojalla ilmoitetuista kriisinratkaisuviranomaisista ja yhteysviranomaisista.

4 artikla

Kriisinratkaisukollegiot

1. Kriisinratkaisuviranomaisen on perustettava kriisinratkaisukollegio huolehtimaan 13, 16 ja 17 artiklassa tarkoitetuista tehtävistä ja varmistamaan yhteistyö ja koordinointi kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaisten kanssa sekä hallittava ja johdettava sitä.

Kriisinratkaisukollegioiden on tarjottava kriisinratkaisuviranomaisille ja muille asiaankuuluville viranomaisille puitteet, joissa ne voivat suorittaa seuraavat tehtävät:

 - a) sellaisten tietojen vaihtaminen, joilla on merkitystä kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisessa, varautumis- ja ennaltaehkäisytoimenpiteiden soveltamisessa sekä kriisinratkaisussa;
 - b) kriisinratkaisusuunnitelmien laatiminen 13 artiklan nojalla;
 - c) keskusvastapuolten purkamismahdollisuuksien arvioiminen 16 artiklan nojalla;
 - d) keskusvastapuolten purkamismahdollisuuksien esteiden määrittäminen, niihin puuttuminen ja niiden poistaminen 17 artiklan nojalla;
 - e) kriisinratkaisustrategioita ja kriisinratkaisun erityissuunnitelmia koskevan julkisen viestinnän koordinointi;
2. Kriisinratkaisukollegion jäseninä ovat seuraavat tahot:
 - a) keskusvastapuolen kriisinratkaisuviranomainen;
 - b) keskusvastapuolen toimivaltainen viranomainen;
 - c) asetuksen (EU) N:o 648/2012 18 artiklan 2 kohdan c alakohdassa tarkoitettut määritysosapuolten toimivaltaiset viranomaiset ja kriisinratkaisuviranomaiset;
 - d) asetuksen (EU) N:o 648/2012 18 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitettut toimivaltaiset viranomaiset;
 - e) asetuksen (EU) N:o 648/2012 18 artiklan 2 kohdan e alakohdassa tarkoitettut keskusvastapuolten toimivaltaiset viranomaiset ja kriisinratkaisuviranomaiset;

- f) asetuksen (EU) N:o 648/2012 18 artiklan 2 kohdan f alakohdassa tarkoitettut toimivaltaiset viranomaiset;
- g) asetuksen (EU) N:o 648/2012 18 artiklan 2 kohdan g alakohdassa tarkoitettut Euroopan keskuspankkijärjestelmän (EKPJ) jäsenet;
- h) asetuksen (EU) N:o 648/2012 18 artiklan 2 kohdan h alakohdassa tarkoitettut keskuspankit;
- i) emoyrityksen toimivaltainen viranomainen, jos sovelletaan 8 artiklan 4 kohtaa;
- j) toimivaltainen ministeriö, jos a alakohdassa tarkoitettu kriisinratkaisuviranomainen ei ole toimivaltainen ministeriö;
- k) EAMV;
- l) Euroopan pankkiviranomainen (EPV).

3. EAMV:llä ja EPV:llä ei ole kriisinratkaisukollegioissa äänioikeutta.

4. Kolmansiin maihin sijoittautuneiden määrätyösapuolten toimivaltaiset ja kriisinratkaisuviranomaiset sekä sellaisten kolmansien maiden keskusvastapuolten toimivaltaiset ja kriisinratkaisuviranomaiset, joiden kanssa keskusvastapuoli on tehnyt yhteentoimivuusjärjestelyjä, voidaan kutsua osallistumaan kriisinratkaisukollegioon tarkkailijoina. Osallistumisen edellytyksenä on, että kyseisiin viranomaisiin sovelletaan salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia, jotka kollegion puheenjohtajan näkemyksen mukaan vastaavat 71 artiklassa säädettyjä vaatimuksia.

Kolmansien maiden viranomaisten osallistuminen kriisinratkaisukollegioon on rajoitettava keskusteluun rajatylittävistä täytäntöönpanokysymyksistä, joihin kuuluvat seuraavat:

- a) kriisinratkaisutoimien tehokas ja koordinoitu täytäntöönpano erityisesti 53 ja 75 artiklan mukaisesti;
- b) erilaisesta vakuus-, nettoutus- ja kuittausjärjestelylainsäädännöstä ja erilaisista elvytys- ja kriisinratkaisuvaltuuksista tai -strategioista johtuvien tehokkaan kriisinratkaisutoimen mahdollisten esteiden tunnistaminen ja poistaminen;
- c) uusien lupa-, tunnustamis- ja toimilupavaatimusten tarpeen määrittäminen ja koordinointi ottaen huomioon, että kriisinratkaisutoimet on toteutettava oikea-aikaisesti;
- d) määrätyksvelvollisuuden mahdollinen keskeyttäminen asetuksen (EU) N:o 648/2012 6 a artiklan nojalla tai kyseisen kolmannen maan kansallisen lainsäädännön vastaavan säännöksen nojalla niiden omaisuusluokkien osalta, joihin keskusvastapuolen kriisinratkaisu vaikuttaa;
- e) eri aikavyöhykkeiden mahdollinen vaikutus sovellettavaan liikeajan päättymiseen kaupankäynnin lakkaamisen osalta.

5. Kriisinratkaisukollegion puheenjohtaja on vastuussa seuraavista tehtävistä:

- a) kirjallisten järjestelyjen ja menettelyjen käyttöönotto kriisinratkaisukollegion toimintaa varten kriisinratkaisukollegion muita jäseniä kuultuaan;
- b) kriisinratkaisukollegion kaiken toiminnan koordinointi;

- c) kriisinratkaisukollegion kaikkien kokouksien koollekutsuminen ja niissä puheenjohtajana toimiminen;
 - d) täydellisten tietojen toimittaminen ennalta kaikille kriisinratkaisukollegion jäsenille kokousten järjestämisestä, keskeisistä kokouksissa käsiteltävistä kysymyksistä ja niiden käsittelyssä huomioon otettavista asioista;
 - e) päättäminen siitä, kutsutaanko tiettyihin kriisinratkaisukollegion kokouksiin 4 kohdan nojalla kolmansien maiden viranomaisia ja mitkä niistä kutsutaan;
 - f) kaikkien merkityksellisten tietojen oikea-aikaisen vaihdon koordinointi kriisinratkaisukollegion jäsenten välillä;
 - g) tietojen toimittaminen oikea-aikaisesti kaikille kriisinratkaisukollegion jäsenille kyseisten kokousten päätöksistä ja tuloksista.
6. Jotta voidaan varmistaa kriisinratkaisukollegioiden yhtenäinen ja johdonmukainen toiminta kaikkialla unionissa, EAMV laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään kirjallisten järjestelyjen ja menettelyjen sisältö 1 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisukollegioiden toimintaa varten.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja sääntelystandardeja laatiessaan EAMV ottaa huomioon komission delegoidun asetuksen (EU) N:o 876/2013²⁹ ja direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä direktiivin 2014/59/EU 88 artiklan 7 kohdan nojalla hyväksytyillä teknisillä sääntelystandardeilla annetun komission delegoidun asetuksen (EU) –/2016³⁰ 6 luvun 1 jakson asiaa koskevat säännökset.

EAMV toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [*PO: insert date 12 months after the date of entry into force of this Regulation*].

Siirretään komissiolle valta antaa 6 kohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

5 artikla

EAMV:n kriisinratkaisukomitea

1. EAMV perustaa asetuksen (EU) N:o 1093/2010 41 artiklan nojalla kriisinratkaisukomitean valmistelemaan sille tässä asetuksessa tehtäväksi annetut päätökset lukuun ottamatta tämän asetuksen 12 artiklan nojalla tehtäviä päätöksiä.

Kriisinratkaisukomitean on edistettävä kriisinratkaisusuunnitelmien laatimista ja koordinointia ja kehitettävä menetelmiä lähellä kaatumista olevien keskusvastapuolten kriisinratkaisua varten.

²⁹ Komission delegoitu asetus (EU) N:o 876/2013, annettu 28 päivänä toukokuuta 2013, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 täydentämisestä keskusvastapuolten kollegioita koskevien teknisten sääntelystandardien osalta (EUVL L 244, 13.9.2013, s. 19)

³⁰ Komission delegoitu asetus (EU) ..., annettu 23 päivänä maaliskuuta 2016, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä teknisillä sääntelystandardeilla, joissa määritellään elvytysuunnitelmien, kriisinratkaisusuunnitelmien ja konsernien kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö, vähimmäisperusteet, jotka toimivaltaisen viranomaisen on arvioitava elvytysuunnitelmien ja konsernien elvytysuunnitelmien osalta, konsernin rahoitustuen edellytykset, riippumattomia arvioijia koskevat vaatimukset, alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien tunnustaminen sopimuksissa, ilmoitusvaatimuksiin ja keskeyttämisilmoitukseen liittyvät menettelyt ja sisältö ja kriisinratkaisukollegioiden operatiivinen toiminta, C(2016) 1691 final [*Note to Publication Office – Please introduce number of Delegated Regulation*].

2. Kriisinvälityskomitea on muodostettava siten, että sen jäseninä ovat tämän asetuksen 3 artiklan 1 kohdan nojalla nimetyt viranomaiset.
Asetuksen (EU) N:o 1093/2010 4 artiklan 2 kohdan i ja iv alakohdassa tarkoitettujen viranomaisten on kutsuttava osallistumaan kriisinvälityskomiteaan tarkkailijoina.
3. Tämän asetuksen soveltamiseksi EAMV tekee yhteistyötä Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen (EVLEV) ja EPV:n kanssa asetuksen (EU) N:o 1093/2010 54 artiklalla, asetuksen (EU) N:o 1094/2010 54 artiklalla ja asetuksen (EU) N:o 1095/2010 54 artiklalla perustetun Euroopan valvontaviranomaisten yhteiskomitean puitteissa.
4. Tämän asetuksen soveltamiseksi EAMV varmistaa, että kriisinvälityskomitea ja muut asetuksessa (EU) N:o 1095/2010 tarkoitettujen tehtävien on rakenteellisesti erotettu toisistaan.

6 artikla

Viranomaisten välinen yhteistyö

1. Toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinvälitysviranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä kriisinvälityspäätösten valmistelussa, suunnittelussa ja soveltamisessa.
2. Toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinvälitysviranomaisten on tehtävä yhteistyötä EAMV:n kanssa tätä asetusta sovellettaessa asetuksen (EU) N:o 1095/2010 mukaisesti.

Toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinvälitysviranomaisten on asetuksen (EU) N:o 1095/2010 35 artiklan mukaisesti toimitettava EAMV:lle viipymättä kaikki tiedot, jotka ovat tarpeen sen tehtävien hoitamiseksi.

II JAKSO

PÄÄTÖKSENTEKO JA MENETTELYT

7 artikla

Päätöksenteon yleiset periaatteet

Toimivaltaisten viranomaisten, kriisinvälitysviranomaisten ja EAMV:n on otettava huomioon kaikki seuraavat periaatteet tehdessään päätöksiä ja toteuttaessaan toimia tämän asetuksen nojalla:

- a) varmistetaan yksittäistä keskusvastapuolta koskevien päätösten ja toimien oikeasuhteisuus ottaen huomioon ainakin seuraavat tekijät:
 - i) keskusvastapuolen oikeudellinen muoto;
 - ii) keskusvastapuolen liiketoiminnan luonne, koko ja monimuotoisuus;
 - iii) keskusvastapuolen määritysosapuolen rakenne;
 - iv) keskusvastapuolen omistusrakenne;
 - v) keskusvastapuolen sidokset muihin rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureihin, muihin rahoituslaitoksiin ja yleensä rahoitusjärjestelmään;
 - vi) tosiasialliset tai mahdolliset seuraukset 19 artiklan 1 kohdassa ja 22 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua rikkomisesta.

- b) päätöksenteko on tehokasta ja kustannukset pidetään mahdollisimman pieninä varhaisen tilanteeseen puuttumisen yhteydessä tai kriisinratkaisutoimia toteutettaessa;
- c) päätökset ja toimet toteutetaan oikea-aikaisesti ja tarvittaessa riittävän nopeasti;
- d) kriisinratkaisuviranomaiset, toimivaltaiset viranomaiset ja muut viranomaiset tekevät yhteistyötä varmistaakseen, että päätökset ja toimet toteutetaan yhteensovitusti ja tehokkaasti;
- e) kunkin jäsenvaltion asiaankuuluvien viranomaisten tehtävät ja vastuut määritellään selkeästi;
- f) asianmukaista huomiota kiinnitetään niiden jäsenvaltioiden etuihin, joissa keskusvastapuoli tarjoaa palveluja ja joihin sen määrittelyosapuolet, niiden asiakkaat ja mahdolliset yhteentoimivat keskusvastapuolet ovat sijoittautuneet, ja erityisesti vaikutuksiin, joita mahdollisella päätöksellä tai toimella tai toimimatta jättämisellä on kyseisten jäsenvaltioiden ja koko unionin rahoitusvakauteen tai verovaroihin;
- g) asianmukaista huomiota kiinnitetään tavoitteisiin, jotka koskevat osallisina olevien jäsenvaltioiden eri määritysosallistujien, kyseeseen tulevien velkojien ja kyseeseen tulevien omistajien etujen tasapainottamista sekä joidenkin jäsenvaltioiden toimijoiden etujen epäoikeudenmukaisen rajoittamisen tai epäoikeudenmukaisen suojelemisen välttämistä, myös vastuun epäoikeudenmukaisen jakautumisen välttämistä jäsenvaltioiden kesken;
- h) tämän asetuksen mukaisiin velvoitteisiin kuulla viranomaista ennen päätöksen tekemistä tai toimen toteuttamista sisältyy ainakin kuulemisvelvoite ehdotetun päätöksen tai toimen niiden tekijöiden osalta, joilla on tai joilla todennäköisesti on:
 - i) vaikutuksia määritysosapuoliin, asiakkaisiin tai yhteentoimiviin rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureihin;
 - ii) vaikutuksia sen jäsenvaltion rahoitusvakauteen, johon määritysosapuolet, asiakkaat tai yhteentoimivat rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurit ovat sijoittautuneet tai jossa ne sijaitsevat;
- i) 13 artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisusuunnitelmia noudatetaan, ellei poikkeaminen kyseisistä suunnitelmista ole välttämätöntä sen vuoksi, että kriisinratkaisutavoitteet saavutettaisiin paremmin;
- j) avoimuus varmistetaan aina, kun ehdotetulla päätöksellä tai toimella todennäköisesti on vaikutuksia asianomaisten jäsenvaltioiden rahoitusvakauteen tai verovaroihin;
- k) koordinointi ja yhteistyö on mahdollisimman tiivistä, myös kriisinratkaisun kokonaiskustannusten pienentämiseksi.
- l) päätösten kielteisiä taloudellisia ja sosiaalisia vaikutuksia, joihin kuuluvat myös vaikutukset rahoitusvakauteen, lievennetään kaikissa jäsenvaltioissa ja kolmansissa maissa, joissa keskusvastapuoli tarjoaa palveluja.

8 artikla
Tiedonvaihto

1. Kriisintarkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten on pyynnöstä annettava toisilleen kaikki tiedot, joilla on merkitystä niiden tämän asetuksen mukaisten tehtävien hoitamisessa.
2. Kriisintarkaisuviranomaiset saavat paljastaa kolmannen maan viranomaisen antamia luottamuksellisia tietoja ainoastaan, jos kyseinen viranomainen on antanut siihen etukäteen suostumuksensa.

Kriisintarkaisuviranomaisten on annettava toimivaltaiselle ministeriölle kaikki sellaisiin päätöksiin tai toimenpiteisiin liittyvät tiedot, jotka edellyttävät ilmoittamista toimivaltaiselle ministeriölle, sen kuulemista tai sen suostumusta.

III OSASTO VALMISTELU

I LUKU

Elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelu

1 JAKSO

ELVYTYKSEN SUUNNITTELU

9 artikla

Elvytyssuunnitelmat

1. Keskusvastapuolten on laadittava elvytyssuunnitelma, jossa esitetään toimenpiteitä, joita keskusvastapuolen on määrä toteuttaa palauttaakseen rahoitusasemansa ennalleen rahoitustilanteensa merkittävän heikkenemisen jälkeen tai kun on vaarana, että se ei täytä asetuksessa (EU) N:o 648/2012 säädettyjä vakavaraisuusvaatimuksia, ja ylläpidettävä tällaista suunnitelmaa.
2. Elvytyssuunnitelman on sisällettävä indikaattorit, joilla määritetään olosuhteet, joissa elvytyssuunnitelman toimenpiteet on toteutettava. Indikaattorit voivat olla joko laadullisia tai määrällisiä keskusvastapuolen rahoitusasemaan liittyviä indikaattoreita.

Keskusvastapuolten on otettava käyttöön asianmukaiset järjestelyt, joiden avulla indikaattoreita voidaan seurata säännöllisesti.

3. Keskusvastapuolia ei estetä päättämästä seuraavaa asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa:
 - a) elvytyssuunnitelmansa mukaisten toimenpiteiden toteuttaminen, vaikka asiaankuuluvat indikaattorit eivät ole täytyneet;
 - b) elvytyssuunnitelmansa mukaisista toimenpiteistä pidättäminen, vaikka asiaankuuluvat indikaattorit ovat täytyneet;
4. Kaikista 3 kohdan nojalla tehdyistä päätöksistä ja niiden perusteluista on ilmoitettava viipymättä toimivaltaiselle viranomaiselle. Jos keskusvastapuoli aikoo ottaa käyttöön elvytyssuunnitelmansa, sen on ilmoitettava toimivaltaiselle viranomaiselle havaitsemiensa ongelmien luonne ja suuruus, esitettävä kaikki asiaan vaikuttavat olosuhteet ja osoitettava elvytys- tai muut toimenpiteet, jotka se aikoo toteuttaa tilanteen korjaamiseksi.

Jos toimivaltainen viranomainen katsoo, että elvytystoimenpide, jonka keskusvastapuoli aikoo toteuttaa, voi aiheuttaa merkittävää haittaa rahoitusjärjestelmälle, se voi vaatia keskusvastapuolta pidättymään toimenpiteestä.

5. Toimivaltaisen viranomaisen on viipymättä ilmoitettava kriisinratkaisuviranomaiselle 4 kohdan ensimmäinen alakohdan nojalla saaduista ilmoituksista ja toimivaltaisen viranomaisen sen jälkeen 4 kohdan toisen alakohdan nojalla antamista ohjeista.
6. Keskusvastapuolten on päivitettävä elvytyssuunnitelmansa ainakin vuosittain ja sellaisen niiden oikeudelliseen tai organisatoriseen rakenteeseen, liiketoimintaan tai rahoitustilanteeseen kohdistuneen muutoksen jälkeen, joka voisi vaikuttaa

olennaisesti kyseisiin suunnitelmiin tai muutoin edellyttää niiden muuttamista. Toimivaltaiset viranomaiset voivat edellyttää, että keskusvastapuolet päivittävät elvytyssuunnitelmansa tätä useammin.

7. Elvytyssuunnitelmat on laadittava liitteessä olevaa A jaksoa noudattaen. Toimivaltaiset viranomaiset voivat edellyttää, että keskusvastapuolet esittävät lisätietoja elvytyssuunnitelmissaan.
8. Keskusvastapuolen hallituksen on arvioitava ja hyväksyttävä elvytyssuunnitelma ennen sen toimittamista toimivaltaiselle viranomaiselle ottaen huomioon riskinarviointikomitean asetuksen (EU) N:o 648/2012 28 artiklan 3 kohdan nojalla antamat neuvot.
9. Elvytyssuunnitelmat on katsottava osaksi keskusvastapuolten toimintasääntöjä, ja keskusvastapuolten on varmistettava, että elvytyssuunnitelmissa esitetyt toimenpiteet ovat kaikkina aikoina täytäntöönpanokelpoisia.

10 artikla

Elvytyssuunnitelmien arviointi

1. Keskusvastapuolten tai, jos sovelletaan 11 artiklaa, niiden emoyritysten on toimitettava elvytyssuunnitelmansa toimivaltaisen viranomaisen hyväksyttäväksi.
2. Toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava suunnitelmat kollegiolle ja kriisinratkaisuviranomaiselle ilman aiheetonta viivytystä.

Toimivaltaisen viranomaisen on kuuden kuukauden kuluessa kunkin suunnitelman toimittamisesta, yhteensovitusti kollegion kanssa ja 12 artiklan menettelyn mukaisesti tarkastettava elvytyssuunnitelma ja arvioitava, täyttääkö se 9 artiklassa esitetyt vaatimukset.
3. Elvytyssuunnitelmaa arvioidessaan toimivaltaisen viranomaisen on otettava huomioon keskusvastapuolen pääomarakenne, sen maksukyvyttömyysjärjestely, organisaatorakenteen monitahoisuus ja riskiprofiili sekä vaikutus, joka elvytyssuunnitelman toteuttamisella olisi määritysosaapuoliin, niiden asiakkaisiin, rahoitusmarkkinoihin, joilla keskusvastapuoli tarjoaa palvelujaan, ja koko rahoitusjärjestelmään.
4. Kriisinratkaisuviranomaisen on tarkastettava elvytyssuunnitelmaa havaitakseen toimenpiteet, jotka saattaisivat vaikuttaa kielteisesti keskusvastapuolen purkamismahdollisuuksiin. Kriisinratkaisuviranomaisen on esitettävä toimivaltaiselle viranomaiselle asiaa koskevia suosituksia.
5. Jos toimivaltainen viranomainen päättää olla noudattamatta kriisinratkaisuviranomaisen 4 kohdan nojalla antamia suosituksia, sen on kaikilta osin perusteltava kyseinen päätös kriisinratkaisuviranomaiselle.
6. Jos toimivaltainen viranomainen yhtyy kriisinratkaisuviranomaisen suosituksiin tai muutoin katsoo, että elvytyssuunnitelmassa on olennaisia puutteita tai olennaisia täytäntöönpanon esteitä, sen on ilmoitettava asiasta keskusvastapuolelle tai sen emoyritykselle ja annettava keskusvastapuolelle mahdollisuus esittää näkemyksensä.

7. Toimivaltainen viranomainen voi keskusvastapuolen näkemykset huomioon ottaen vaatia keskusvastapuolta tai emoyritystä toimittamaan kahden kuukauden määräajassa, jota toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella voidaan pidentää yhdellä kuukaudella, tarkistettu suunnitelma, josta käy ilmi, millä tavoin kyseisiin puutteisiin tai esteisiin puututaan. Tarkistettu suunnitelma on arvioitava 2 kohdan toisen alakohdan mukaisesti.
8. Jos toimivaltainen viranomainen katsoo, ettei puutteisiin ja esteisiin ole puututtu tarkistetussa suunnitelmassa riittävällä tavalla, sen on vaadittava keskusvastapuolta tai emoyritystä tekemään suunnitelmaan erityisiä muutoksia.
9. Jos puutteita tai esteitä ei ole mahdollista riittävässä määrin korjata tekemällä suunnitelmaan erityisiä muutoksia, toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava keskusvastapuolta tai emoyritystä osoittamaan kohtuullisen ajan kuluessa muutokset, joita se voi tehdä liiketoimintaansa puuttuakseen elvytyssuunnitelman puutteisiin tai sen täytäntöönpanon esteisiin.

Jos keskusvastapuoli tai emoyritys ei osoita tällaisia muutoksia toimivaltaisen viranomaisen asettaman määräajan kuluessa tai jos toimivaltainen viranomainen katsoo, ettei ehdotetuilla toimilla puututtaisi riittävässä määrin elvytyssuunnitelman puutteisiin tai sen täytäntöönpanon esteisiin, toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava keskusvastapuolta tai emoyritystä toteuttamaan seuraavia toimenpiteitä ottaen huomioon puutteiden ja esteiden vakavuuden ja toimenpiteiden vaikutuksen keskusvastapuolen liiketoimintaan:

 - a) madaltaa keskusvastapuolen riskiprofiilia;
 - b) parantaa keskusvastapuolen kykyä vahvistaa pääomapohjaa oikea-aikaisesti vakavaraisuusvaatimusten täyttämiseksi;
 - c) tarkistaa keskusvastapuolen strategiaa ja rakennetta;
 - d) tehdä muutoksia maksukyvyttömyysjärjestelyyn, elvytystoimenpiteisiin ja muihin tappioiden jakamisjärjestelyihin purkamismahdollisuuksien ja kriittisten toimintojen häiriönsietokyvyn parantamiseksi;
 - e) tehdä muutoksia keskusvastapuolen päätöksenteko-, ohjaus- ja valvontarakenteeseen.
10. Edellä 9 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetun pyynnön on oltava perusteltu, ja se on annettava keskusvastapuolelle kirjallisesti tiedoksi.

11 artikla

Konserniin kuuluvien keskusvastapuolten elvytyssuunnitelmat

1. Jos sen konsernin emoyritys, johon keskusvastapuoli kuuluu, on direktiivin 2014/59/EU 2 artiklan 1 kohdan 23 alakohdassa määritelty laitos tai kyseisen direktiivin 1 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö, kyseisen direktiivin 2 artiklan 1 kohdan 21 kohdassa tarkoitetun toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava, että emoyritys toimittaa konsernin elvytyssuunnitelman kyseisen direktiivin mukaisesti. Kyseisen toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava konsernin elvytyssuunnitelma keskusvastapuolen toimivaltaiselle viranomaiselle.

Jos sen konsernin emoyritys, johon keskusvastapuoli kuuluu, ei ole ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu laitos tai yhteisö, ja jos se on tarpeen liitteessä olevan A jakson kriteereiden täyttämiseksi, toimivaltainen viranomainen voi kollegiota

kuultuaan ja tämän asetuksen 10 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen vaatia, että emoyritys toimittaa keskusvastapuolen elvytyssuunnitelman osana konsernin elvytyssuunnitelmaa. Pyynnön on oltava perusteltu, ja se on annettava keskusvastapuolelle ja sen emoyritykselle kirjallisesti tiedoksi.

2. Jos emoyritys toimittaa elvytyssuunnitelman 1 kohdan nojalla, keskusvastapuolen elvytystä koskevien säännösten on oltava elvytyssuunnitelman erillinen osa ja niiden on oltava tämän asetuksen vaatimusten mukaisia eikä saa vaatia, että keskusvastapuoli laatii oman elvytyssuunnitelman.
3. Keskusvastapuolen toimivaltaisen viranomaisen on arvioitava keskusvastapuolen elvytystä koskevat säännökset 10 artiklan mukaisesti ja tarvittaessa kuultava konsernin toimivaltaista viranomaista.

12 artikla

Elvytyssuunnitelmien koordinoitimenettely

1. Kollegion on saatava aikaan yhteinen päätös kaikista seuraavista:
 - a) elvytyssuunnitelman tarkastaminen ja arviointi;
 - b) 9 artiklan 6, 7, 8 ja 9 kohdassa tarkoitettujen toimien soveltaminen;
 - c) onko emoyritysten laadittava elvytyssuunnitelma 11 artiklan 1 kohdan nojalla.
2. Kollegion on saatava aikaan yhteinen päätös a ja b alakohdan kysymyksistä neljän kuukauden kuluessa päivästä, jona toimivaltainen viranomainen on välittänyt elvytyssuunnitelman.

Kollegion on saatava aikaan yhteinen päätös c alakohdan kysymyksestä neljän kuukauden kuluessa päivästä, jona toimivaltainen viranomainen on päättänyt pyytää emoyritystä laatimaan konsernisuunnitelman.

EAMV voi kollegioon kuuluvan toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä auttaa kollegiota saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1095/2010 31 artiklan c alakohdan mukaisesti.

3. Jos kollegio ei ole neljän kuukauden kuluessa päivästä, jona elvytyssuunnitelma on välitetty, saanut aikaan yhteistä päätöstä 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetuista kysymyksistä, keskusvastapuolen toimivaltaisen viranomaisen on tehtävä oma päätöksensä.

Keskusvastapuolen toimivaltaisen viranomaisen on tehtävä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu päätös ottaen huomioon muiden kollegion jäsenten neljän kuukauden määräajan kuluessa ilmaisemat kannat. Keskusvastapuolen toimivaltaisen viranomaisen on annettava kyseinen päätös kirjallisesti tiedoksi keskusvastapuolelle, sen emoyritykselle, jos sellainen on, ja muille kollegion jäsenille.

4. Jos jokin kollegion jäsenistä on neljän kuukauden määräajan kuluessa saattanut elvytyssuunnitelmien arviointia ja tämän asetuksen 10 artiklan 9 kohdan a, b ja d alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä koskevan asian EAMV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1095/2010 19 artiklan mukaisesti, keskusvastapuolen toimivaltaisen viranomaisen on odotettava EAMV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EAMV:n tekemän päätöksen mukaisesti.

5. Neljän kuukauden määräaika pidetään asetuksessa (EU) N:o 1095/2010 tarkoitettuna sovitteluvaiheena. EAMV tekee päätöksensä kuukauden kuluessa siitä, kun asia on saatettu sen käsiteltäväksi. Asiaa ei voi saattaa EAMV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun neljän kuukauden määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös. Jos EAMV ei ole tehnyt päätöstä kuukauden kuluessa, sovelletaan keskusvastapuolen toimivaltaisen viranomaisen päätöstä.

2 JAKSO

KRIISINRATKAISUN SUUNNITTELU

13 artikla

Kriisinratkaisusuunnitelmat

1. Kriisinratkaisuviranomaisen on toimivaltaista viranomaista kuultuaan ja yhteensovitetusti kriisinratkaisukollegion kanssa laadittava 15 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti kriisinratkaisusuunnitelma jokaiselle keskusvastapuolelle.
2. Kriisinratkaisusuunnitelmassa on varauduttava kriisinratkaisutoimiin, jotka kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa, jos keskusvastapuoli täyttää 22 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisun edellytykset.
3. Kriisinratkaisusuunnitelmassa on otettava huomioon ainakin seuraavat:
 - a) keskusvastapuolen kaatuminen, joka johtuu
 - i. sen yhden tai useamman jäsenen maksukyvyttömyydestä;
 - ii. muista syistä, kuten sen sijoitustoiminnasta tai toiminnallisista ongelmista johtuvista tappioista;
 - iii. laajemmasta rahoitusalan epävakaudesta tai koko järjestelmän laajuisista tapahtumista;
 - b) vaikutus, joka elvytysuunnitelman toteuttamisella olisi määritysosapuoliin, niiden asiakkaisiin, mukaan lukien tapaukset, joissa on todennäköistä, että määritysosapuolet ovat direktiivin 2014/59/EU mukaisten elvytystoimenpiteiden tai kriisinratkaisutoimien kohteena, yhteentoimiviin rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureihin, rahoitusmarkkinoihin, joilla keskusvastapuoli tarjoaa palvelujaan, ja koko rahoitusjärjestelmään;
 - c) miten ja missä olosuhteissa keskusvastapuoli voi hakeutua keskuspankin järjestelyjen piiriin ja erittely varoista, joiden voidaan olettaa käyvän vakuudesta.
4. Kriisinratkaisusuunnitelmassa ei saa olettaa mitään seuraavista:
 - a) poikkeuksellista julkista rahoitustukea;
 - b) keskuspankin hätärahoituksena antamaa maksuvalmiusapua;
 - c) keskuspankin antamaa maksuvalmiusapua, joka annetaan epätavallisin vakuuksia, juoksuaikaa ja korkoa koskevin ehdoin antamaa maksuvalmiusapua.
5. Kriisinratkaisuviranomaisten on tarkistettava ja tarvittaessa päivitettävä kriisinratkaisusuunnitelmat ainakin vuosittain ja joka tapauksessa jokaisen sellaisen keskusvastapuolen oikeudelliseen tai organisatoriseen rakenteeseen, liiketoimintaan

tai rahoitustilanteeseen kohdistuneen muutoksen jälkeen, joka vaikuttaa olennaisesti suunnitelman tehokkuuteen.

Keskusvastapuolten ja toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava viipymättä kriisinratkaisuviranomaisille kaikista tällaisista muutoksista.

6. Kriisinratkaisusuunnitelmassa on täsmennettävä olosuhteet ja skenaariot, joissa kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia käytetään. Kriisinratkaisusuunnitelmassa on esitettävä tarvittaessa ja mahdollisuuksien mukaan määrällisesti ilmaistuna
 - a) tiivistelmä suunnitelman keskeisistä osista;
 - b) tiivistelmä keskusvastapuoleen kriisinratkaisusuunnitelman viimeisimmän päivityksen jälkeen kohdistuneista olennaisista muutoksista;
 - c) sen osoittaminen, miten keskusvastapuolen kriittiset toiminnot voidaan tarvittavissa määrin erotella oikeudellisesti ja taloudellisesti sen muista toiminnoista niiden jatkuvuuden varmistamiseksi keskusvastapuolen kaaduttua;
 - d) arvio suunnitelman jokaisen olennaisen osan toteuttamiseksi tarvittavasta ajasta;
 - e) yksityiskohtainen kuvaus 16 artiklan mukaisesti tehdystä purkamismahdollisuuksien arvioinnista;
 - f) kuvaus 17 artiklan nojalla edellytettävistä toimenpiteistä, joilla puututaan 16 artiklan mukaisesti tehdyn arvioinnin perusteella todettuihin purkamismahdollisuuden esteisiin tai poistetaan ne;
 - g) kuvaus prosesseista, joilla määritetään keskusvastapuolen kriittisten toimintojen ja varojen arvo ja markkinoitavuus;
 - h) yksityiskohtainen kuvaus järjestelyistä, joilla varmistetaan, että 14 artiklan nojalla edellytetyt tiedot ovat ajan tasalla ja aina kriisinratkaisuviranomaisten saatavilla;
 - i) selvitys siitä, miten kriisinratkaisutoimet voitaisiin rahoittaa olettamatta 4 kohdassa tarkoitettuja tekijöitä;
 - j) yksityiskohtainen kuvaus erilaisista kriisinratkaisustrategioista, joita voitaisiin soveltaa erilaisten skenaarioiden ja niihin liittyvien määräaikojen mukaisesti;
 - k) kuvaus kriittisistä keskinäisistä sidoksista keskusvastapuolen ja muiden markkinatoimijoiden välillä;
 - l) kuvaus eri vaihtoehdoista, joilla varmistetaan
 - i. maksu- ja selvityspalvelujen ja muiden infrastruktuurien jatkuva käyttö;
 - ii. määritysosallistujiin ja yhteentoimiviin rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureihin kohdistuvien velvoitteiden oikea-aikainen täyttäminen;
 - iii. määritysosallistujien pääsy keskusvastapuolen tarjoamiin arvopaperi- tai käteistileihin ja keskusvastapuolelle asetettuihin ja sen hallussa oleviin arvopapereihin tai käteisvakuuksiin, joiden edunsaajina on tällaisia määritysosallistujia;

- iv. keskusvastapuolen ja muiden rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureiden välisten yhteyksien toiminnan jatkuminen;
 - v. määrätysohallistujien positioiden siirrettävyys;
 - vi. keskusvastapuolen kriittisten toimintojen jatkuvuuden kannalta välttämättömien keskusvastapuolen lupien, toimilupien, tunnustamisten ja oikeudellisten nimitysten säilyttäminen, mukaan lukien sen tunnustaminen selvityksen lopullisuutta koskevien sääntöjen soveltamisen osalta ja sen osallisuus muissa rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureissa ja sen yhteydet niihin;
- m) selvitys suunnitelman vaikutuksista keskusvastapuolen työntekijöihin, mukaan lukien arvio tähän liittyvistä kustannuksista, sekä selvitys suunnitelluista menettelyistä henkilökunnan kuulemiseksi kriisinratkaisumenettelyn aikana, ottaen huomioon työmarkkinaosapuolten kanssa käytävää vuoropuhelua koskevat kansalliset säännöt ja järjestelmät;
 - n) tiedotusvälineille ja yleisölle tiedottamista koskeva suunnitelma;
 - o) kuvaus toiminnoista ja järjestelmistä, jotka ovat olennaisia keskusvastapuolen operatiivisten prosessien jatkuvan ylläpidon kannalta.

Tämän 6 kohdan a alakohdassa tarkoitetut tiedot on luovutettava kyseiselle keskusvastapuolelle. Keskusvastapuoli voi esittää kriisinratkaisuviranomaiselle kirjallisesti näkemyksensä elvytysuunnitelmasta. Tämä näkemys on sisällytettävä suunnitelmaan.

- 7. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat vaatia keskusvastapuolta toimittamaan niille yksityiskohtaiset tiedot asetuksen (EU) N:o 648/2012 29 artiklassa tarkoitetuista sopimuksista, joissa se on osapuolena. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat asettaa aikarajan kyseisten tietojen toimittamiselle, ja ne voivat asettaa eri aikarajat eri sopimustyypeille.
- 8. EAMV laati EJRK:ta kuultuaan ja ottaen huomioon direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä direktiivin 2014/59/EU 10 artiklan 9 kohdan nojalla hyväksytyillä teknisillä sääntelystandardeilla annetun komission delegoidun asetuksen (EU) –/2016 luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa tarkennetaan kriisinratkaisusuunnitelman sisältö 6 kohdan mukaisesti.

EAMV toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [*PO: please, insert date: twelve months from the date of entry into force of this Regulation*].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

14 artikla

Keskusvastapuolten velvollisuus tehdä yhteistyötä ja toimittaa tietoja

Keskusvastapuolten on tehtävä yhteistyötä siinä määrin kuin se on tarpeen kriisinratkaisusuunnitelmien laatimiseksi ja toimitettava kriisinratkaisuviranomaisille joko suoraan tai toimivaltaisen viranomaisen kautta kaikki kriisinratkaisusuunnitelmien laatimiseksi ja täytäntöön panemiseksi tarvittavat tiedot, mukaan lukien liitteessä olevassa B jaksossa määritellyt tiedot ja selvitykset.

Toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava kriisinratkaisuviranomaisille kaikki ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tiedot, jotka niillä jo on.

15 artikla

Kriisinratkaisusuunnitelmien koordinoitimenettely

1. Kriisinratkaisukollegion on saatava aikaan yhteinen päätös kriisinratkaisusuunnitelmasta ja kaikista siihen tehdyistä muutoksista neljän kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona kriisinratkaisuviranomainen välittää kyseisen suunnitelman 2 kohdan mukaisesti.
2. Kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava kriisinratkaisukollegiolle kriisinratkaisusuunnitelman luonnos, 14 artiklan nojalla toimitetut tiedot ja mahdolliset muut tiedot, joilla on kriisinratkaisukollegiolle merkitystä.
Kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava, että EAMV:lle toimitetaan kaikki tiedot, jotka ovat olennaisia sen tämän artiklan mukaisten tehtävien kannalta.
3. Kriisinratkaisuviranomainen voi päättää ottaa kriisinratkaisusuunnitelman laadintaan ja tarkistamiseen mukaan kolmansien maiden viranomaisia edellyttäen, että ne noudattavat 71 artiklassa säädettyjä salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia ja ovat lainkäyttöalueilta, joille jokin seuraavista on asettautunut:
 - i. keskusvastapuolen emoyritys, jos sellainen on;
 - ii. keskusvastapuolen merkittävät määritysosapuolet;
 - iii. keskusvastapuolen tytäryritykset, jos sellaisia on;
 - iv. muut keskusvastapuolelle kriittisiä palveluita tarjoavat.
4. EAMV voi kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa kriisinratkaisukollegiota saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1095/2010 31 artiklan toisen kohdan c alakohdan mukaisesti.
5. Jos kollegio ei ole neljän kuukauden kuluessa päivästä, jona kriisinratkaisusuunnitelma on välitetty, saanut aikaan yhteistä päätöstä, kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä oma päätöksensä kriisinratkaisusuunnitelmasta. Kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä päätöksensä ottaen huomioon muiden kollegion jäsenten neljän kuukauden määräajan kuluessa ilmaisemat kannat. Kriisinratkaisuviranomaisen on annettava päätös kirjallisesti tiedoksi keskusvastapuolelle, sen emoyritykselle, jos sellainen on, ja muille kollegion jäsenille.
6. Jos jokin kriisinratkaisukollegion jäsenistä on neljän kuukauden määräajan kuluessa saattanut kriisinratkaisusuunnitelmaa koskevan asian EAMV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1095/2010 19 artiklan mukaisesti, keskusvastapuolen kriisinratkaisuviranomaisen on odotettava EAMV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EAMV:n tekemän päätöksen mukaisesti.
Neljän kuukauden määräaika pidetään asetuksessa (EU) N:o 1095/2010 tarkoitettuna sovitteluvaiheena. EAMV tekee päätöksensä kuukauden kuluessa siitä, kun asia on saatettu sen käsiteltäväksi. Asiaa ei voi saattaa EAMV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun neljän kuukauden määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös. Jos EAMV ei ole tehnyt päätöstä kuukauden kuluessa, sovelletaan kriisinratkaisuviranomaisen päätöstä.

7. Kun yhteinen päätös tehdään 1 kohdan nojalla ja jokin kriisinratkaisuviranomaisista katsoo 6 kohdan nojalla, että erimielisyys on asiasisällöltään sellainen, että se vaikuttaa sen vastuualueeseen kuuluvan jäsenvaltion finanssipoliittiseen vastuuseen, kriisinratkaisuviranomaisen on käynnistettävä kriisinratkaisusuunnitelman uudelleenarviointi.

II LUKU

Purkamismahdollisuudet

16 artikla

Purkamismahdollisuuksien arviointi

1. Kriisinratkaisuviranomaisen on yhteistyössä kriisinratkaisukollegion kanssa 17 artiklan mukaisesti arvioitava, missä määrin keskusvastapuoli on purkamiskelpoinen olettamatta mitään seuraavista:
- poikkeuksellista julkista rahoitustukea;
 - keskuspankin hätärahoituksena antamaa maksuvalmiusapua;
 - keskuspankin antamaa maksuvalmiusapua, joka annetaan epätavallisin vakuuksia, juoksuaikaa ja korkoa koskevin ehdoin antamaa maksuvalmiusapua.
2. Keskusvastapuoli katsotaan purkamiskelpoiseksi, jos kriisinratkaisuviranomainen pystyy uskottavasti joko selvittämään sen tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tai toteuttamaan sen kriisinratkaisun käyttäen kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia varmistaen keskusvastapuolen kriittisten toimintojen jatkumisen välttämällä mahdollisimman pitkälle aiheuttamasta merkittävää haittaa rahoitusjärjestelmälle.
- Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun haittaan kuuluvat laajempi rahoitusalan epävakaus tai koko järjestelmän laajuiset tapahtumat missä tahansa jäsenvaltiossa.
- Kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava EAMV:lle hyvissä ajoin, jos se ei katso keskusvastapuolta purkamiskelpoiseksi.
3. Keskusvastapuolen on kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä osoitettava, että
- kriisinratkaisuvaltuuksien käyttämisestä ei seuraa esteitä omistusunstrumenttien arvon alennukselle riippumatta siitä, onko täyttämättä olevat sopimusjärjestelyt tai muut keskusvastapuolen elvytysuunnitelman toimenpiteet käytetty kokonaan;
 - sopimukset, joita keskusvastapuoli on tehnyt määritysosapuolten tai kolmansien kanssa, eivät anna kyseisille määritysosapuolille tai kolmansille oikeutta riitauttaa kriisinratkaisuviranomaisen kriisinratkaisuvaltuuksien käyttöä tai muulla tavalla välttää kyseisten valtuuksien käytöltä.
4. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen purkamismahdollisuuksien arvioinnin yhteydessä kriisinratkaisuviranomaisen on arvioitava liitteessä olevassa C jaksossa eritellyt seikat soveltuvin osin.

5. Kriisinratkaisuviranomaisen on toteutettava purkamismahdollisuuksien arviointi samanaikaisesti 13 artiklan mukaisen kriisinratkaisusuunnitelman laatimisen ja päivittämisen kanssa.

17 artikla

Purkamismahdollisuuksien esteisiin puuttuminen tai esteiden poistaminen

1. Jos kriisinratkaisuviranomainen ja kriisinratkaisukollegio toteavat 16 artiklassa tarkoitetun arvioinnin jälkeen, että keskusvastapuolen purkamismahdollisuuksille on olennaisia esteitä, kriisinratkaisuviranomaisen on yhteistyössä toimivaltaisen viranomaisen kanssa laadittava asiaa koskeva kertomus ja lähetettävä se keskusvastapuolelle ja kriisinratkaisukollegiolle.

Edellä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetussa kertomuksessa on käsiteltävä olennaisia esteitä kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien tehokkaalle käytölle suhteessa keskusvastapuoleen, tarkasteltava niiden vaikutusta keskusvastapuolen liiketoimintamalliin ja suositeltava kohdennettuja toimenpiteitä näiden esteiden poistamiseksi.

2. Edellä 15 artiklassa säädettyä kriisinratkaisukollegioita koskevaa vaatimusta saada aikaan yhteinen päätös kriisinratkaisusuunnitelmista ei sovelleta 1 kohdassa tarkoitetun kertomuksen lähettämisen jälkeen siihen asti, kun kriisinratkaisuviranomainen on tämän artiklan 3 kohdan nojalla hyväksynyt toimenpiteet purkamismahdollisuuksien olennaisten esteiden poistamiseksi tai tehnyt päätöksen vaihtoehtoisista toimenpiteistä tämän artiklan 4 kohdan mukaisesti.

3. Keskusvastapuolen on neljän kuukauden kuluessa päivästä, jona se vastaanottaa 1 kohdan mukaisesti lähetetyn kertomuksen, ehdotettava kriisinratkaisuviranomaisille mahdollisia toimenpiteitä, joilla puututaan kertomuksessa yksilöityihin olennaisiin esteisiin tai poistetaan ne. Kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava keskusvastapuolen mahdollisesti ehdottamat toimenpiteet kriisinratkaisukollegiolle. Kriisinratkaisuviranomaisen ja kriisinratkaisukollegion on 18 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla arvioitava, voidaanko näillä toimenpiteillä puuttua tosiasiallisesti kyseisiin esteisiin tai poistaa ne.

4. Jos kriisinratkaisuviranomainen ja kriisinratkaisukollegio arvioivat, etteivät keskusvastapuolen 3 kohdan mukaisesti ehdottamat toimenpiteet tosiasiasa pienennä tai poista kertomuksessa mainittuja esteitä, kriisinratkaisuviranomaisen on määritettävä vaihtoehtoisia toimenpiteitä, jotka sen on ilmoitettava kriisinratkaisukollegiolle 18 artiklan nojalla tehtävää yhteistä päätöstä varten.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuissa vaihtoehtoisissa toimenpiteissä on otettava huomioon seuraavat seikat:

- a) kyseisten keskusvastapuolen purkamismahdollisuuksien esteiden rahoitusvakaudelle muodostama uhka;
- b) vaihtoehtoisten toimenpiteiden vaikutukset keskusvastapuoleen, sen määritysosaapuoliin ja niiden asiakkaisiin, mahdollisiin yhteentoimiviin rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureihin ja sisämarkkinoihin.

Sovellettaessa toisen alakohdan b alakohtaa kriisinratkaisuviranomaisen on kuultava toimivaltaista viranomaista ja kriisinratkaisukollegiota sekä makrovakauserävalvonnasta vastaavaa kansallista viranomaista, jos sellainen on nimetty.

5. Kriisinratkaisuviranomaisen on 18 artiklan nojalla ilmoitettava keskusvastapuolelle kirjallisesti joko suoraan tai toimivaltaisen viranomaisen välityksellä vaihtoehtoisista toimenpiteistä, jotka on toteutettava, jotta purkamismahdollisuuksien esteiden poistamistavoite voidaan saavuttaa. Kriisinratkaisuviranomaisen on perusteltava, miksi keskusvastapuolen ehdottamalla toimenpiteillä ei kyettäisi poistamaan purkamismahdollisuuksien esteitä ja miten tähän kyettäisiin vaihtoehtoisilla toimenpiteillä.
6. Keskusvastapuolen on kuukauden kuluessa ehdotettava suunnitelmaa vaihtoehtoisten toimenpiteiden toteuttamiseksi.
7. Kriisinratkaisuviranomainen voi 4 kohtaa soveltaessaan
 - a) vaatia keskusvastapuolta tarkistamaan ja laatimaan joko konsernin sisällä tai kolmansien osapuolten kanssa palvelusopimuksia, joilla hoidetaan kriittisten toimintojen tarjoaminen;
 - b) vaatia keskusvastapuolta rajoittamaan kattamattomien yksittäisten riskien tai kattamattoman kokonaisriskin enimmäismäärää;
 - c) vaatia keskusvastapuolta tekemään muutoksia siihen, miten se asetuksen (EU) N:o 648/2012 41 artiklan nojalla kerää ja pitää hallussaan vakuuksia;
 - d) vaatia keskusvastapuolta tekemään muutoksia asetuksen (EU) N:o 648/2012 42 artiklassa tarkoitettujen maksukyvyttömyysrahastojen koostumukseen ja lukumäärään;
 - e) vaatia keskusvastapuolelta merkityksellisiä erityisiä tai yleisiä lisätietoja;
 - f) vaatia keskusvastapuolta luopumaan tietyistä varoista;
 - g) vaatia keskusvastapuolta rajoittamaan tai lopettamaan yksittäisiä nykyisiä tai ehdotettuja toimintoja;
 - h) vaatia keskusvastapuolta tekemään muutoksia elvytysuunnitelmaansa;
 - i) rajoittaa uusien tai olemassa olevien liiketoiminta-alueiden kehitystä tai uusien tai olemassa olevien palveluiden tarjoamista tai estää ne;
 - j) vaatia muutoksia keskusvastapuolen tai minkä tahansa suoraan tai välillisesti sen hallinnassa olevan konserniyhteisön oikeudellisiin tai toiminnallisiin rakenteisiin sen varmistamiseksi, että kriittiset toiminnot voidaan erotella oikeudellisesti ja toiminnallisesti muista toiminnoista kriisinratkaisuvälineitä käyttäen;
 - k) velvoittaa keskusvastapuoli perustamaan jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimiva rahoitusalan holdingyhtiö tai unionissa emoyrityksenä toimiva rahoitusalan holdingyhtiö;
 - l) velvoittaa keskusvastapuoli tai mikä tahansa suoraan tai välillisesti sen hallinnassa oleva konserniyhteisö laskemaan liikkeeseen velkoja, jotka voidaan alaskirjata tai muuntaa, tai mitätöimään muita varoja, jotta sen kapasiteettia tappioiden kattamiseen, pääomapohjan vahvistamiseen ja ennalta rahastoitujen varojen täydentämiseen voidaan lisätä;
 - m) velvoittaa keskusvastapuoli tai mikä tahansa suoraan tai välillisesti sen hallinnassa oleva konserniyhteisö, joka antaa keskusvastapuolelle rahoitustukea, toteuttamaan muita toimenpiteitä, joilla mahdollistetaan tappioiden kattaminen pääomalla, muilla veloilla tai sopimuksilla, vahvistetaan

keskusvastapuolen pääomapohjaa tai täydennetään ennalta rahastoituja varoja, sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisuviranomaisen mahdollinen päätös alaskirjata, muuntaa tai uudelleenjärjestellä asianomainen velka, instrumentti tai sopimus tehtäisiin sen lainkäyttöalueen lainsäädännön mukaisesti, jota kyseiseen velkaan tai instrumenttiin sovelletaan;

- n) sikäli kuin keskusvastapuoli on tytäryritys, koordinoita asiaankuuluvien viranomaisten kanssa, jotta emoyritys voidaan velvoittaa perustamaan erillinen rahoitusalan holdingyhtiö valvomaan keskusvastapuolta, jos tämä on tarpeen keskusvastapuolen kriisinratkaisun edistämiseksi ja sen välttämiseksi, että kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käyttö vaikuttaisi haitallisesti konsernin muihin yhteisöihin.

18 artikla

Koordinointimenettely, jolla puututaan purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistetaan ne

1. Kriisinratkaisukollegion on saatava aikaan yhteinen päätös seuraavista:
 - a) 16 artiklan 1 kohdan nojalla tehtävä purkamismahdollisuuksien olennaisten esteiden osoittaminen;
 - b) keskusvastapuolen 17 artiklan 3 kohdan nojalla tarpeen mukaan ehdottamien toimenpiteiden arviointi;
 - c) 17 artiklan 4 kohdan nojalla vaaditut vaihtoehtoiset toimenpiteet.

2. Edellä 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu yhteinen päätös purkamismahdollisuuksien olennaisten esteiden osoittamisesta on tehtävä neljän kuukauden kuluessa siitä, kun 17 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kertomus on toimitettu kriisinratkaisukollegiolle.

Edellä 1 kohdan b ja c alakohdassa tarkoitettu yhteinen päätös on tehtävä neljän kuukauden kuluessa siitä, kun keskusvastapuolen ehdottamat toimenpiteet purkamismahdollisuuksien esteiden poistamiseksi on toimitettu.

Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisten päätösten on oltava perusteltuja, ja kriisinratkaisuviranomaisen on annettava ne keskusvastapuolelle ja sen mahdolliselle emoyritykselle kirjallisesti tiedoksi.

EAMV voi kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa kriisinratkaisukollegiota saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1095/2010 31 artiklan toisen kohdan c alakohdan mukaisesti.

3. Jos kollegio ei ole neljän kuukauden kuluessa päivästä, jona 17 artiklan 1 kohdassa säädetty kertomus on välitetty, tehnyt yhteistä päätöstä, kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä oma päätöksensä 17 artiklan 5 kohdan nojalla toteutettavista asianmukaisista toimenpiteistä. Kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä päätöksensä ottaen huomioon muiden kollegion jäsenten neljän kuukauden määräajan kuluessa ilmaisemat kannat.

Kriisinratkaisuviranomaisen on annettava päätös kirjallisesti tiedoksi keskusvastapuolelle, sen emoyritykselle, jos sellainen on, ja muille kollegion jäsenille.

4. Jos jokin kriisinratkaisukollegion jäsen on neljän kuukauden määräajan kuluessa saattanut 17 artiklan 7 kohdan j, k tai n alakohdassa tarkoitettua asiaa EAMV:n

käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, keskusvastapuolen kriisinratkaisuviranomaisen on lykättävä omaa päätöstään ja odotettava EAMV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä. Kriisinratkaisuviranomaisen on tässä tapauksessa tehtävä oma päätöksensä EAMV:n tekemän päätöksen mukaisesti.

Neljän kuukauden määräaika pidetään asetuksessa (EU) N:o 1095/2010 tarkoitettuna sovitteluvaiheena. EAMV tekee päätöksensä kuukauden kuluessa siitä, kun asia on saatettu sen käsiteltäväksi. Asiaa ei voi saattaa EAMV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun neljän kuukauden määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös. Jos EAMV ei ole tehnyt päätöstä yhden kuukauden kuluessa, sovelletaan kriisinratkaisuviranomaisen päätöstä.

IV OSASTO

VARHAINEN PUUTTUMINEN TILANTEESEEN

19 artikla

Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet

1. Jos keskusvastapuoli rikkoo tai todennäköisesti rikkoo lähitulevaisuudessa asetuksen (EU) N:o 648/2012 vakavaraisuusvaatimuksia tai jos toimivaltainen viranomainen on todennut, että on olemassa muita merkkejä syntymässä olevasta kriisitilanteesta, joka voi vaikuttaa keskusvastapuolen toimintaan, toimivaltaiset viranomaiset voivat
 - a) edellyttää, että keskusvastapuoli päivittää elvytysuunnitelman 9 artiklan 6 kohdan nojalla, kun varhaiseen tilanteeseen puuttumiseen johtaneet olosuhteet eroavat alkuperäisessä elvytysuunnitelmassa esitetyistä oletamuksista;
 - b) edellyttää, että keskusvastapuoli toteuttaa yhden tai useamman elvytysuunnitelmassa esitetyn järjestelyn tai toimenpiteen tietyssä määräajassa. Jos suunnitelmaa päivitetään a alakohdan nojalla, kyseisiin järjestelyihin tai toimenpiteisiin on sisällyttävä kaikki päivitetty järjestelyt tai toimenpiteet;
 - c) edellyttää, että keskusvastapuoli määrittää 1 kohdassa mainitun rikkomisen tai todennäköisen rikkomisen syyt ja laatii toimintaohjelman, joka sisältää asianmukaiset toimenpiteet ja määräajat;
 - d) edellyttää, että keskusvastapuoli kutsuu osakkeenomistajien kokouksen koolle tai, jos keskusvastapuoli ei täytä tätä vaatimusta, toimivaltaiset viranomaiset kutsuvat kokouksen koolle itse. Molemmissa tapauksissa toimivaltaisen viranomaisen on laadittava esityslista, johon sisältyvät osakkeenomistajien hyväksyttäväksi esitettävät päätökset;
 - e) edellyttää, että yksi tai useampi hallituksen tai ylimmän johdon jäsen erotetaan tai vaihdetaan, jos kyseiset henkilöt todetaan soveltumattomiksi hoitamaan asetuksen (EU) N:o 648/2012 27 artiklassa tarkoitettuja tehtäviään;
 - f) edellyttää muutoksia keskusvastapuolen liiketoimintastrategiaan;
 - g) edellyttää muutoksia keskusvastapuolen oikeudellisiin tai toiminnallisiin rakenteisiin;
 - h) antaa kriisinratkaisuviranomaiselle kaikki tarvittavat tiedot keskusvastapuolen kriisinratkaisusuunnitelman päivittämiseksi, jotta kriisinratkaisuviranomainen voi valmistautua keskusvastapuolen mahdolliseen kriisinratkaisuun ja sen varojen ja velkojen arvostukseen 24 artiklan mukaisesti, sekä paikalla tehtävissä tarkastuksissa saatavat tiedot;
 - i) edellyttää tarvittaessa ja 4 kohdan mukaisesti keskusvastapuolen elvytystoimenpiteiden toteuttamista;
 - j) edellyttää, että keskusvastapuoli pidättäytyy toteuttamasta tiettyjä elvytystoimenpiteitä, jos toimivaltainen viranomainen on todennut, että kyseisten toimenpiteiden toteuttaminen saattaa vaikuttaa haitallisesti rahoitusvakauteen;
 - k) edellyttää, että keskusvastapuoli täydentää rahoitusvaroja oikea-aikaisesti.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on asetettava kunkin tällaisen toimenpiteen toteuttamiselle asianmukainen määräaika ja arvioitava toimenpiteiden vaikuttavuus sen jälkeen, kun ne on toteutettu.
3. Toimivaltainen viranomainen voi soveltaa 1 kohdan a–k alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä ainoastaan sen jälkeen, kun se on ottanut huomioon kyseisten toimenpiteiden vaikutuksen muissa jäsenvaltioissa, joissa keskusvastapuoli toimii tai tarjoaa palveluja, erityisesti niissä tapauksissa, joissa keskusvastapuolen toiminta on kriittistä tai tärkeää paikallisille rahoitusmarkkinoille, mukaan luettuina paikat, joissa määritysosapuolet, yhteentoimivat markkinapaikat ja rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurit sijaitsevat.
4. Toimivaltainen viranomainen voi soveltaa 1 kohdan i alakohdassa tarkoitettua toimenpidettä ainoastaan, kun toimenpide on yleisen edun mukainen ja tarpeen, jotta saavutetaan jokin seuraavista tavoitteista:
 - a) unionin rahoitusvakaus säilyy;
 - b) keskusvastapuolen kriittisten palvelujen jatkuvuus säilyy;
 - c) keskusvastapuolen häiriönsietokyky säilyy ja paranee.Toimivaltainen viranomainen ei saa soveltaa 1 kohdan i alakohdassa tarkoitettua toimenpidettä sellaisten toimenpiteiden yhteydessä, joihin liittyy toisen keskusvastapuolen omaisuuden, oikeuksien tai velkojen siirto.
5. Jos keskusvastapuoli on käynnistänyt maksukyvyttömyysjärjestelynsä asetuksen (EU) N:o 648/2012 45 artiklan mukaisesti, sen on ilmoitettava tästä toimivaltaiselle viranomaiselle ilman aiheetonta viivytystä ja selostettava, onko tämä seurausta kyseisen keskusvastapuolen puutteista tai ongelmista.
6. Jos 1 kohdassa tarkoitettut edellytykset täyttyvät, toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava EAMV:lle ja kriisinratkaisuviranomaiselle asiasta ja kuultava kollegiota. Tehtyään nämä ilmoitukset ja kuultuaan kollegiota toimivaltaisen viranomaisen on päätettävä, sovelletaanko jotakin 1 kohdassa säädetyistä toimenpiteistä. Toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava päätös toteutettavista toimenpiteistä kollegiolle, kriisinratkaisuviranomaiselle ja EAMV:lle.
7. Vastaanotettuaan 6 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettun ilmoituksen kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia, että keskusvastapuoli ottaa yhteyttä mahdollisiin ostajiin kriisinratkaisunsa valmistelemiseksi noudattaen 41 artiklassa säädettyjä edellytyksiä ja 71 artiklassa säädettyjä salassapitosäännöksiä.

20 artikla

Ylimmän johdon ja hallituksen erottaminen

Jos keskusvastapuolen taloudellinen tilanne on heikentynyt huomattavasti tai keskusvastapuoli rikkoo lakisääteisiä vaatimuksiaan, myös toimintasääntöjään, ja muut 19 artiklan mukaisesti toteutetut toimenpiteet eivät riitä kääntämään kehitystä parempaan suuntaan, toimivaltaiset viranomaiset voivat vaatia, että keskusvastapuolen ylin johto tai hallitus erotetaan kokonaan tai osittain.

Uuden ylimmän johdon tai hallituksen nimittämisessä on noudatettava asetuksen (EU) N:o 648/2012 27 artiklan säännöksiä, ja se edellyttää toimivaltaisen viranomaisen hyväksyntää tai suostumusta.

V OSASTO KRIISINRATKAISU

I LUKU

Tavoitteet, edellytykset ja yleiset periaatteet

21 artikla

Kriisinratkaisutavoitteet

1. Käyttäessään kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia kriisinratkaisuviranomaisen on otettava huomioon kaikki seuraavat kriisinratkaisutavoitteet ja luotava niiden välille asianmukainen tasapaino kunkin tapauksen luonteen ja olosuhteiden mukaisesti:
 - a) keskusvastapuolen kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen keskusvastapuolen elvytysuunnitelman mukaisesti, erityisesti
 - i) keskusvastapuolen velvoitteiden oikea-aikainen suoritus sen määräytösapuolille;
 - ii) määräytösapuolten jatkuva pääsy keskusvastapuolen tarjoamiin arvopaperi- tai käteistileihin ja arvopaperi- tai käteisvakuuksiin, joita keskusvastapuoli pitää hallussaan määräytösapuolten puolesta;
 - b) jatkuvuuden varmistaminen yhteyksissä muihin rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureihin, sillä yhteyksien katkeamisella olisi merkittävä kielteinen vaikutus rahoitusvakauteen tai maksu-, määräytös-, toimitus- ja rekisteröintitoimintojen oikea-aikaiseen päätökseen saattamiseen;
 - c) rahoitusjärjestelmään kohdistuvien merkittävien haittojen välttäminen erityisesti estämällä rahoitusvaikeuksien leviäminen rahoituslaitosten välillä ja ylläpitämällä markkinakuria;
 - d) julkisten varojen suojaaminen huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä;
 - e) kriisinratkaisun kustannusten minimointi kaikkien asianomaisten sidosryhmien osalta ja keskusvastapuolen arvon alenemisen välttäminen.
2. Kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen hallituksen ja ylimmän johdon on annettava kriisinratkaisuviranomaiselle kaikki tarvittava tuki kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.

22 artikla

Kriisinratkaisun edellytykset

1. Kriisinratkaisuviranomaisen on toteutettava keskusvastapuoleen kohdistuva kriisinratkaisutoimi edellyttäen, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) jokin seuraavista toteaa, että keskusvastapuoli on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu:
 - i) toimivaltaisen viranomaisen kriisinratkaisuviranomaista kuultuaan;

- ii) kriisinratkaisuviranomainen toimivaltaista viranomaista kuultuaan, jos kriisinratkaisuviranomaisella on tarvittavat välineet tällaista toteamista varten;
- b) ei ole kohtuullista odottaa, että jokin vaihtoehtoinen yksityisen sektorin toimenpide tai valvontatoimi, kuten toteutetut varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet, estäisivät kohtuullisessa ajassa keskusvastapuolen kaatumisen ottaen huomioon kaikki asiaan vaikuttavat olosuhteet;
- c) kriisinratkaisutoimi on yleisen edun kannalta välttämätön kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi, kun keskusvastapuolen toimintojen lopettamisella tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä ei saavutettaisi kyseisiä tavoitteita samassa laajuudessa.

Sovellettaessa a alakohdan ii alakohtaa toimivaltaisen viranomaisen on annettava viipymättä kaikki merkitykselliset tiedot, joita kriisinratkaisuviranomainen pyytää arviointiaan varten.

2. Sovellettaessa 1 kohdan a alakohtaa keskusvastapuolen on katsottava olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan, jos se on yhdessä tai useammassa seuraavista tilanteista:

- a) keskusvastapuoli rikkoo tai todennäköisesti rikkoo toimilupavaatimuksiaan tavalla, joka oikeuttaisi sen toimiluvan peruuttamisen asetuksen (EU) N:o 648/2012 20 artiklan nojalla;
- b) keskusvastapuoli ei pysty tai ei todennäköisesti pysty harjoittamaan kriittistä toimintoa;
- c) keskusvastapuoli ei pysty tai ei todennäköisesti pysty palauttamaan elinkelpoisuuttaan toteuttamalla elvytystoimenpiteitään;
- d) keskusvastapuoli ei pysty tai ei todennäköisesti pysty maksamaan velkojaan tai suoriutumaan muista vastuistaan niiden erääntyessä;
- e) keskusvastapuoli tarvitsee poikkeuksellista julkista rahoitustukea.

Sovellettaessa e alakohtaa poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki ei saa sisältää julkista rahoitustukea, joka täyttää kaikki seuraavat edellytykset:

- i) se on valtion takauksena keskuspankin tarjoamille maksuvalmiusjärjestelyille keskuspankin ehtojen mukaisesti tai valtion takauksena hiljattain liikkeeseen lasketuille veloille;
- ii) edellä i alakohdassa tarkoitetut valtion takaukset rajoittuvat vakavaraisiin keskusvastapuoliin, edellyttävät unionin valtiontukikehyksen nojalla annettua lopullista hyväksyntää, ovat varotoimen luonteisia ja väliaikaisia, ovat oikeasuhteisia korjaamaan vakavan häiriön seuraukset eikä niitä käytetä keskusvastapuolelle aiheutuneiden tai todennäköisesti tulevaisuudessa aiheutuvien tappioiden kattamiseen;
- iii) edellä i alakohdassa tarkoitetut valtion takaukset tarvitaan jäsenvaltion talouden vakavan häiriön korjaamiseksi ja rahoitusvakauden säilyttämiseksi.

3. Kriisinratkaisuviranomainen voi myös toteuttaa kriisinratkaisutoimen, jos se katsoo, että keskusvastapuoli soveltaa tai aikoo soveltaa elvytystoimenpiteitä, jotka voisivat

estää keskusvastapuolen kaatumisen mutta aiheuttaa merkittävää haittaa rahoitusjärjestelmälle.

4. EAMV antaa ohjeet sellaisten valvonta- ja kriisinratkaisukäytäntöjen lähentämisen edistämiseksi, joita sovelletaan olosuhteissa, joissa keskusvastapuolen katsotaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan, viimeistään [*PO, please insert date 12 months from entry into force of this Regulation*].

EAMV ottaa kyseisiä ohjeita antaessaan huomioon direktiivin 2014/59/EU 32 artiklan 6 kohdan mukaisesti annetut ohjeet.

23 artikla

Kriisinratkaisua koskevat yleiset periaatteet

Kriisinratkaisuviranomaisen on toteutettava kaikki asianmukaiset toimenpiteet 27 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden käyttämiseksi ja käytettävä 48 artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä seuraavien periaatteiden mukaisesti:

- a) kaikki keskusvastapuolen elvytysuunnitelmaan sisältyvät sopimusvelvoitteet ja muut järjestelyt pannaan täytäntöön joko osittain tai kokonaan siltä osin kuin niitä ei ole kokonaan suoritettu ennen kriisinratkaisun käynnistymistä, paitsi jos kriisinratkaisuviranomainen toteaa, että kriisinratkaisutavoitteiden oikea-aikaisen saavuttamisen kannalta on asianmukaisempaa käyttää kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia;
- b) kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen osakkeenomistajat vastaavat ensimmäiseksi tappioista, jotka aiheutuvat kaikkien a alakohdassa tarkoitettujen velvoitteiden ja järjestelyjen kyseisen alakohdan mukaisesti tapahtuvasta täytäntöönpanosta;
- c) kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen velkojat vastaavat tappioista osakkeenomistajien jälkeen noudattaen tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaista saamistensa ensisijaisuusjärjestystä, jollei tässä asetuksessa nimenomaisesti toisin säädetä;
- d) samaan luokkaan kuuluvia keskusvastapuolen velkojia kohdellaan yhtäläisellä tavalla;
- e) keskusvastapuolen velkojille ei aiheudu suurempia tappioita kuin mitä niille olisi aiheutunut jossakin seuraavista tilanteista:
 - i) kriisinratkaisuviranomainen ei ole toteuttanut 21 artiklan nojalla kriisinratkaisutoimia yhden tai useamman määritysosapuolen laiminlyötyä maksunsa, vaan mahdollisesti täyttämättä olevat velvoitteet ovat sen sijaan siirtyneet velkojan vastuulle keskusvastapuolen toimintasääntöjen nojalla;
 - ii) keskusvastapuoli on likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, eikä yksikään määritysosapuoli ole maksukyvytön;
- f) kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen hallitus ja ylin johto vaihdetaan, paitsi jos kriisinratkaisuviranomainen katsoo, että hallituksen ja ylimmän johdon tai niiden osan jatkaminen tehtävässään on tarpeen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi;

- g) kriisintarkaisuviranomaiset tiedottavat työntekijöiden edustajille ja kuulevat heitä kansallisen lainsäädännön mukaisesti;
- h) jos keskusvastapuoli kuuluu konserniin, kriisintarkaisuviranomaisten on otettava huomioon muihin konserniyhteisöihin ja koko konserniin kohdistuva vaikutus.

II LUKU

Arvostus

24 artikla

Arvostuksen tavoitteet

1. Kriisintarkaisuviranomaisten on huolehdittava siitä, että kriisintarkaisutoimi toteutetaan sellaisen arvostuksen perusteella, jolla varmistetaan, että varat, velat, oikeudet ja velvoitteet arvioidaan oikeudenmukaisesti, varovaisesti ja realistisesti..
2. Ennen kuin kriisintarkaisuviranomainen asettaa keskusvastapuolen kriisintarkaisuun, sen on varmistettava, että ensimmäinen arvostus tehdään sen määrittämiseksi, täyttävätkö 22 artiklan 1 kohdan mukaiset kriisintarkaisuun edellytykset.
3. Kun kriisintarkaisuviranomainen on päättänyt asettaa keskusvastapuolen kriisintarkaisuun, sen on varmistettava, että tehdään toinen arvostus:
 - a) joka toimii perustana asianmukaisen kriisintarkaisutoimen toteuttamista koskevalle päätökselle;
 - b) jolla varmistetaan, että mahdolliset keskusvastapuolen varoihin ja oikeuksiin kohdistuvat tappiot otetaan kokonaisuudessaan huomioon sillä hetkellä, kun kriisintarkaisuvälineitä käytetään;
 - c) joka toimii perustana omistusinstrumenttien mitätöimisen tai laimentamisen laajuutta koskevalle päätökselle ja kriisintarkaisuvaltuuksien käytön johdosta liikkeeseen laskettujen tai siirrettyjen omistusinstrumenttien arvoa ja lukumäärää koskevalle päätökselle;
 - d) joka toimii perustana vakuudettomien velkojen, kuten velkainstrumenttien, alaskirjauksen tai muuntamisen laajuutta koskevalle päätökselle;
 - e) joka tappioiden ja positioiden jakamisvälineitä käytettäessä toimii perustana päätökselle siitä, missä laajuudessa tappiot otetaan huomioon niissä kyseeseen tulevien velkojen saamisissa, täyttämättä olevissa velvoitteissa tai positioissa, joita niillä on suhteessa keskusvastapuoleen;
 - f) joka keskusvastapuolta omaisuudenhoitoyhtiönä käytettäessä toimii perustana päätökselle varoista, veloista, oikeuksista ja velvoitteista tai omistusinstrumenteista, jotka voidaan siirtää omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle, ja perustana päätökselle sellaisten vastikkeiden arvosta, jotka voidaan maksaa kriisintarkaisuun kohteena olevalle keskusvastapuolelle tai tapauksen mukaan omistusinstrumenttien haltijoille;
 - g) joka liiketoimintaa myyessä toimii perustana päätökselle varoista, veloista, oikeuksista ja velvoitteista tai omistusinstrumenteista, jotka voidaan siirtää ostajana olevalle kolmannelle osapuolelle, sekä apuna kriisintarkaisuviranomaiselle, kun se muodostaa käsityksen siitä, mitkä ovat 40 artiklaa sovellettaessa käytettävät kaupalliset ehdot.

Sovellettaessa d alakohtaa arvostuksessa on otettava huomioon mahdolliset tappiot, jotka katettaisiin panemalla täytäntöön kaikki määräytösapuolten tai muiden kolmansien osapuolten täyttämättä olevat velvoitteet keskusvastapuolta kohtaan, ja velkainstrumentteihin sovellettava muuntamisen taso.

4. Edellä 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuihin arvostuksiin voidaan hakea muutosta 72 artiklan nojalla ainoastaan hakemalla samalla muutosta päätökseen käyttää kriisinratkaisuvälinettä tai kriisinratkaisuvälineitä.

25 artikla

Arvostusta koskevat vaatimukset

1. Kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava, että 24 artiklassa tarkoitettujen arvostukset tekee
 - a) viranomaisista ja keskusvastapuolesta riippumaton henkilö;
 - b) kriisinratkaisuviranomainen, jos a alakohdassa tarkoitettu henkilö ei voi tehdä kyseisiä arvostuksia.
2. Edellä 24 artiklassa tarkoitettuja arvostuksia on pidettävä lopullisina, kun ne on tehnyt 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu henkilö ja kaikki tässä artiklassa säädetyt vaatimukset täyttyvät.
3. Lopullisen arvostuksen on perustuttava varovaisiin oletuksiin eikä siihen saa sisältyä oletusta mistään mahdollisesta poikkeuksellisesta julkisesta rahoitustuesta, keskuspankin hätärahoituksena antamasta maksuvalmiusavusta tai keskuspankin epätavallisin vakuuksia, juoksuaikaa ja korkoa koskevin ehdoin antamasta maksuvalmiusavusta keskusvastapuolelle siitä ajankohdasta alkaen, jona kriisinratkaisutoimi toteutetaan, sanotun kuitenkaan rajoittamatta mahdollista unionin valtioneuvoston suositusta. Arvostuksessa on lisäksi otettava huomioon kriisinratkaisun kohteena olevalle keskusvastapuolelle mahdollisesti aiheutuneiden kohtuullisten kustannusten takaisinperintä 27 artiklan 9 kohdan nojalla.
4. Lopullista arvostusta on täydennettävä seuraavilla keskusvastapuolen hallussa olevilla tiedoilla:
 - a) päivitetty tase ja keskusvastapuolen taloudellista tilannetta koskeva selvitys, johon sisältyvät tiedot jäljellä olevista, käytettävissä olevista ennakkoon rahastoiduista varoista ja maksattamatta olevista rahoitussitoumuksista;
 - b) tiedot asetuksen (EU) N:o 648/2012 29 artiklassa tarkoitetuista määritetyistä sopimuksista;
 - c) tiedot keskusvastapuolen varojen, velkojen ja positioiden, myös asianomaisten keskusvastapuolen saamisten ja sille täyttämättä olevien velvoitteiden, markkina- ja kirjanpitoarvoista.
5. Lopullisessa arvostuksessa on ilmoitettava velkojen jaottelu luokkiin sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisessa saatavien ensisijaisuusjärjestyksessä. Siinä on myös arvioitava kohtelu, jonka kunkin osakkeenomistajien ja velkojen luokan olisi odotettu saavan sovellettaessa 23 artiklan e alakohdassa säädettyä periaatetta.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu arvio ei vaikuta 61 artiklassa tarkoitettuun arvostukseen.

6. EAMV ottaa huomioon direktiivin 2014/59/EU 36 artiklan 14 ja 15 kohdan nojalla laaditut tekniset sääntelystandardit ja laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa täsmennetään
- a) olosuhteet, joissa henkilön katsotaan olevan riippumaton sekä kriisinratkaisuviranomaisesta että keskusvastapuolesta tämän artiklan 1 kohtaa sovellettaessa;
 - b) menetelmät keskusvastapuolen varojen ja velkojen arvon arvioimiseksi;
 - c) 24 ja 61 artiklassa tarkoitettujen arvostusten pitäminen erillään.

EAMV toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [*PO: insert date: within 12 months of the entry into force of this Regulation*].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

26 artikla *Tilapäinen arvostus*

1. Edellä 24 artiklassa tarkoitettut arvostukset, jotka eivät täytä 25 artiklan 2 kohdassa säädettyjä vaatimuksia, on katsottava tilapäisiksi arvostuksiksi.
Tilapäisiin arvioihin on sisällyttävä puskuri lisätappioita varten ja asianmukaiset perustelut tällaiselle puskurille.
2. Jos kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat kriisinratkaisutoimen tilapäisen arvostuksen perusteella, niiden on varmistettava, että lopullinen arvostus tehdään mahdollisimman pian.
Kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava, että ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu lopullinen arvostus
 - a) mahdollistaa keskusvastapuolen mahdollisten tappioiden kirjaamisen täysimääräisinä sen positiokantoihin;
 - b) toimii perustana päätökselle velkojen saamisten palauttamisesta kirjanpitoon tai maksetun vastikkeen arvon korottamisesta 3 kohdan nojalla.
3. Jos keskusvastapuolen varojen nettoarvo arvioidaan lopullisessa arvostuksessa korkeammaksi kuin se arvioitiin tilapäisessä arvostuksessa, kriisinratkaisuviranomainen voi
 - a) korottaa kyseeseen tulevien velkojen sellaisten saamisten arvoa, jotka on alaskirjattu tai uudelleenjärjestelty;
 - b) vaatia omaisuudenhoitoyhtiönä toimivaa keskusvastapuolta suorittamaan varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden osalta uuden vastikemaksun kriisinratkaisun kohteena olevalle keskusvastapuolelle tai tapauksen mukaan omistusinstrumenttien osalta kyseisten instrumenttien omistajille.
4. EAMV ottaa huomioon mahdolliset direktiivin 2014/59/EU 36 artiklan 15 kohdan nojalla laaditut tekniset sääntelystandardit ja laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa täsmennetään tämän artiklan 1 kohdan soveltamiseksi

menetelmät, joilla lasketaan tilapäisiin arvostuksiin sisällytettävä puskuri lisätappioiden varalta.

EAMV toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [*PO: insert date: within 12 months of the entry into force of this Regulation*].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

III LUKU

Kriisinratkaisuvälineet

1 JAKSO

YLEISET PERIAATTEET

27 artikla

Kriisinratkaisuvälineitä koskevat yleiset säännökset

1. Kriisinratkaisuviranomaisten on toteutettava 21 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisutoimet käyttäen seuraavia kriisinratkaisuvälineitä yksittäin tai minä tahansa yhdistelmänä:
 - a) positioiden ja tappioiden jakaminen;
 - b) alaskirjaus ja muuntaminen;
 - c) liiketoiminnan myynti;
 - d) keskusvastapuolen käyttö omaisuudenhoitoyhtiönä;
 - e) muu 21 ja 23 artiklan mukainen kriisinratkaisuväline.
2. Järjestelmäkriisin tapauksessa kriisinratkaisuviranomainen voi myös antaa poikkeuksellista julkista rahoitustukea julkisyhteisöjen vakaussäilytysvälineiden avulla 45, 46 ja 47 artiklan mukaisesti sillä edellytyksellä, että rahoituksella on unionin valtioneuvoston mukainen ennakkohyväksyntä ja lopullinen hyväksyntä.
3. Ennen 1 kohdassa tarkoitettujen välineiden käyttöä kriisinratkaisuviranomaisen on pantava täytäntöön
 - a) kaikki keskusvastapuolen voimassa olevat täyttämättömät oikeudet, myös määräysosapuolten sopimusvelvoitteet käteispyyntöjen täyttämiseksi, lisävarojen toimittamiseksi keskusvastapuolelle tai maksukyvyttömiä määräysosapuolten positioiden ottamiseksi vastattaviksi huutokaupalla tai muilla sovitulla tavoilla keskusvastapuolen toimintasääntöjen mukaisesti;
 - b) kaikki voimassa olevat täyttämättömät sopimusvelvoitteet, jotka sitovat muita osapuolia kuin määräysosapuolia mihin tahansa rahoitustuen muotoon.Kriisinratkaisuviranomainen voi panna a ja b alakohdassa tarkoitetut sopimusvelvoitteet täytäntöön osittain, jos niitä ei voida panna täytäntöön kokonaan kohtuullisessa ajassa.
4. Poiketen siitä, mitä 3 kohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomainen voi kieltäytyä panemasta täytäntöön asiaa koskevia voimassa olevia täyttämättömiä velvoitteita

joko osittain tai kokonaan välttääkseen merkittävien haittojen aiheutumisen rahoitusjärjestelmälle tai häiriöiden leviämisen taikka jos 1 kohdassa tarkoitettujen välineiden käyttö on asianmukaisempaa kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi oikea-aikaisesti.

5. Kriisinratkaisuviranomaisen on edellytettävä, että keskusvastapuoli laskee liikkeeseen omistusinstrumentteja kaikkien sellaisten määräytösapuolten merkittäviksi, jotka eivät ole maksukyvyttömiä, jos kyseisiin määräytösapuoliin on sovellettu tappioiden ja positioiden jakamisvälineitä keskusvastapuolen toimintasäännöistä eriävällä tavalla, minkä vuoksi määräytösapuolelle, joka ei ole maksukyvytön, on aiheutunut taloudellinen tappio. Kullekin kyseeseen tulevalle määräytösapuolelle, joka ei ole maksukyvytön, liikkeeseen laskettujen omistusinstrumenttien lukumäärän on oltava oikeassa suhteessa sille aiheutuneeseen taloudellinen vahinkoon ja niissä on otettava huomioon kaikki sopimusvelvoitteet, jotka määräytösapuolilla on täyttämättä keskusvastapuolta kohtaan.

Määräytösapuolten, jotka eivät ole maksukyvyttömiä, merkittäviksi laskettavien tai niille siirrettävien omistusinstrumenttien lukumäärän on perustuttava 24 artiklan 3 kohdan mukaisesti tehtyyn arvostukseen.

6. Jos muun kriisinratkaisuvälineen kuin alaskirjaus- ja muuntamisvälineen käyttö aiheuttaa määräytösapuolille tappioita, kriisinratkaisuviranomaisen on käytettävä valtuuksiaan kirjata alas ja muuntaa omistusinstrumentteja ja velkainstrumentteja tai muita vakuudettomia velkoja välittömästi ennen kriisinratkaisuvälineen käyttöä tai yhdessä sen käytön kanssa.
7. Jos käytetään ainoastaan 1 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä ja vain osa kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen varoista, veloista, oikeuksista tai velvoitteista siirretään 40 ja 42 artiklan mukaisesti, kyseisen keskusvastapuolen jäljelle jäävä osa on purettava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.
8. Kansallisen maksukyvyttömyyslainsäädännön säännöksiä, jotka koskevat velkojia vahingoittavien oikeustoimien pätemättömyyttä tai täytäntöpakottomuutta, ei sovelleta sellaisten varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden siirtoihin keskusvastapuolesta, joiden osalta käytetään kriisinratkaisuvälineitä tai julkisyhteisöjen rahoitusvakaussäädännön välineitä.
9. Kriisinratkaisuviranomainen voi periä takaisin kaikki kohtuulliset kustannukset, jotka ovat aiheutuneet kriisinratkaisuvälineiden tai -valtuuksien taikka julkisyhteisöjen rahoitusvakaussäädännön välineiden käytöstä, jollakin seuraavista tavoista:
 - a) kriisinratkaisun kohteena olevalta keskusvastapuolelta etuoikeutettuna velkojana;
 - b) ostajan maksamista vastikkeista, jos liiketoiminta on myyty;
 - c) omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen toiminnan päättymisestä syntyneestä tuotosta etuoikeutettuna velkojana.
10. Käyttäessään kriisinratkaisuvälineitä kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava 25 artiklan mukaisen arvostuksen perusteella tappioiden täysimääräinen jakaminen, keskusvastapuolen tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen ennakkoon rahastoitujen rahoitusvarojen täydentäminen ja keskusvastapuolen tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen pääomapohjan vahvistaminen.

2 JAKSO

POSITIOIDEN JA TAPPIOIDEN JAKAMISVÄLINEET

28 artikla

Positioiden ja tappioiden jakamisvälineiden tavoite ja soveltamisala

1. Kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä positioiden jakamisvälinettä 29 artiklan mukaisesti ja tappioiden jakamisvälineitä 30 ja 31 artiklan mukaisesti.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuja välineitä on käytettävä kaikkien sellaisten sopimusten osalta, jotka koskevat määrityspalveluja ja kyseisiin palveluihin liittyviä keskusvastapuolelle asetettuja vakuuksia.
3. Kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä 29 artiklassa tarkoitettua positioiden jakamisvälinettä tapauksen mukaan keskusvastapuolen tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen positiokannan uudelleentäsmäyttämiseen.

Kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä 30 ja 31 artiklassa tarkoitettuja tappioiden jakamisvälineitä seuraaviin tarkoituksiin:

- a) kattamaan arvioidut keskusvastapuolen tappiot 27 artiklan 10 kohdan nojalla;
- b) palauttamaan keskusvastapuolen kyky vastata maksuvelvoitteistaan niiden erääntyessä;
- c) vahvistamaan keskusvastapuolen pääomapohjaa ja täydentämään sen ennakkoon rahastoituja rahoitusvaroja riittävässä määrin, jotta voidaan palauttaa sen kyky noudattaa toimiluvan ehtoja ja suorittaa kriittiset toimintonsa;
- d) saavuttamaan a, b ja c alakohdassa tarkoitettut tavoitteet omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen osalta;
- e) tukemaan keskusvastapuolen liiketoiminnan siirtämistä myymällä liiketoiminta vakavaraiselle kolmannelle osapuolelle.

29 artikla

Sopimusten osittainen tai täysimääräinen purkaminen

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi purkaa tietyt tai kaikki seuraavista sopimuksista:
 - a) maksukyvyttömiä määritysosapuolten sopimukset;
 - b) kyseeseen tulevaa määrityspalvelua tai omaisuusluokkaa koskevat sopimukset;
 - c) kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen sopimukset.
2. Kriisinratkaisuviranomainen voi purkaa 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettut sopimukset ainoastaan, jos kyseisistä sopimuksista johtuvien omaisuuserien ja positioiden siirto ei ole tapahtunut asetuksen (EU) N:o 648/2012 48 artiklan 5 ja 6 kohdassa tarkoitettulla tavalla.
3. Kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava kaikille asianomaisille määritysosapuolille päivä, jona 1 kohdassa tarkoitettujen sopimusten voimassaolo päättyy.
4. Ennen 1 kohdassa tarkoitettujen sopimusten purkamista kriisinratkaisuviranomaisen on toteutettava seuraavat toimet:

- a) vaadittava kriisinratkaisun kohteena olevaa keskusvastapuolta määrittämään kunkin sopimuksen arvo ja päivittämään kunkin määritysisapuolen tilien saldot;
 - b) määritettävä kunkin määritysisapuolen maksettavaksi tuleva tai kullekin määritysisapuolelle maksettava nettomäärä ottaen huomioon mahdollinen maksettavaksi tullut vaihtelumarginaali, jota ei ole vielä maksettu, myös vaihtelumarginaali, joka on tullut maksettavaksi a alakohdassa tarkoitettujen sopimusarvostusten johdosta;
 - c) ilmoitettava kullekin määritysisapuolelle määritetyt nettomäärät ja kannettavat ne.
5. Jos määritysisapuoli, joka ei ole maksukyvytön, ei kykene maksamaan 4 kohdan mukaisesti määritettyä nettomäärää, kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia keskusvastapuolta asettamaan määritysisapuoli, joka ei ole maksukyvytön, maksukyvyttömäksi ja käyttää sen vakuudet ja maksukyvyttömyysrahastoon suoritettu maksu asetuksen (EU) N:o 648/2012 45 artiklan mukaisesti.
6. Jos kriisinratkaisuviranomainen on purkanut yhden tai useamman sopimuksen, joka on 1 kohdan a, b tai c alakohdassa tarkoitettua tyyppiä, sen en estettävä keskusvastapuolta määrittämästä uusia sopimuksia, jotka ovat samaa tyyppiä kuin purettu sopimus.

Kriisinratkaisuviranomainen voi sallia keskusvastapuolen jatkaa kyseistä tyyppiä olevien sopimusten määrittystä vain, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) keskusvastapuoli täyttää asetuksessa (EU) N:o 648/2012 säädetyt vaatimukset;
- b) kriisinratkaisuviranomainen antaa ja julkaisee asiaa koskevan ilmoituksen käyttäen 70 artiklan 3 kohdan tarkoitettuja välineitä.

30 artikla

Keskusvastapuolen määritysisapuolille, jotka eivät ole maksukyvyttömiä, maksettavien voittojen arvon alentaminen

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi alentaa keskusvastapuolella määritysisapuolia, jotka eivät ole maksukyvyttömiä, kohtaan olevien maksuvelvoitteiden arvoa, jos nämä velvoitteet johtuvat voitoista, jotka ovat tulleet maksettaviksi keskusvastapuolen vaihtelumarginaalin tai taloudelliselta kannalta samanlaisen maksun maksamista koskevien menettelyjen mukaisesti.
2. Kriisinratkaisuviranomaisen on laskettava 1 kohdassa tarkoitettujen maksuvelvoitteiden arvon alentaminen käyttämällä yhdenmukaista kohdentamismenetelmää, joka on määritetty 24 artiklan 3 kohdan nojalla tehdyn arvostuksen yhteydessä ja ilmoitettu määritysisapuolille heti, kun kriisinratkaisuvälinettä käytetään. Alennettavat kokonaisnettovoitot on kunkin määritysisapuolen osalta suhteutettava keskusvastapuolen maksettaviksi tullessiin määriin.
3. Maksettavien voittojen arvon alennus tulee voimaan ja sitoo välittömästi keskusvastapuolta ja kyseeseen tulevia määritysisapuolia siitä hetkestä lähtien, jona kriisinratkaisuviranomainen toteuttaa kriisinratkaisutoimen.

4. Määritysosapuoli, joka ei ole maksukyvytön, ei saa esittää missään myöhemmässä menettelyssä keskusvastapuolta tai sen seuraajayhteisöä vastaan vaadetta, joka perustuu 1 kohdassa tarkoitettujen maksuvelvoitteiden arvon alentamiseen.
5. Jos kriisinratkaisuviranomainen alentaa maksettavien voittojen arvoa ainoastaan osittain, jäljellä oleva maksettava määrä kuuluu edelleen maksettavaksi määritysosapuolelle, joka ei ole maksukyvytön.

31 artikla

Kriisinratkaisukäteispyyntö

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia määritysosapuolia, jotka eivät ole maksukyvyttömiä, suorittamaan keskusvastapuolelle käteismaksun, joka on enintään määrä, joka vastaa niiden maksuosuutta keskusvastapuolen maksukyvyttömyysrahastoon.

Jos keskusvastapuolella on useita maksukyvyttömyysrahastoja, ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettulla käteismaksun määrällä tarkoitetaan osuutta, joka määritysosapuolen on maksettava kyseeseen tulevaa määrityspalvelua tai omaisuusluokkaa koskevaan maksulaiminlyöntirahastoon tai -rahastoihin.

Kriisinratkaisuviranomainen voi esittää kriisinratkaisukäteispyynnön riippumatta siitä, onko kaikki sellaiset sopimusvelvoitteet jo suoritettu, jotka edellyttävät käteismaksuja määritysosapuolilta, jotka eivät ole maksukyvyttömiä.

Kriisinratkaisuviranomaisen on määritettävä kunkin määritysosapuolen, joka ei ole maksukyvytön, käteismaksun määrä suhteessa määritysosapuolen osuuteen maksulaiminlyöntirahastosta.

2. Jos määritysosapuoli, joka ei ole maksukyvytön, ei maksa vaadittua määrää, kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia keskusvastapuolta asettamaan kyseinen määritysosapuoli maksukyvyttömäksi ja käyttää määritysosapuolen vakuudet ja maksukyvyttömyysrahastoon suoritettu maksu asetuksen (EU) N:o 648/2012 45 artiklan mukaisesti.

3 JAKSO

OMISTUS- JA VELKAINSTRUMENTTIEN TAI MUIDEN VAKUUDETTOMIEN VELKOJEN ALASKIRJAUS JA MUUNTAMINEN

32 artikla

Omistus- ja velkainstrumenttien tai muiden vakuudettomien velkojen alaskirjausta ja muuntamista koskeva vaatimus

1. Kriisinratkaisuviranomaisen on käytettävä alaskirjaus- ja muuntamisvälinettä 33 artiklan mukaisesti kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen liikkeeseen laskemiin omistus- ja velkainstrumentteihin tai muihin vakuudettomiin velkoihin tappioiden kattamiseksi, kyseisen keskusvastapuolen tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen pääomapohjan vahvistamiseksi tai liiketoiminnan myynnin tukemiseksi.

Kriisinratkaisuviranomaisen on käytettävä alaskirjaus- ja muuntamisvälinettä 33 artiklan mukaisesti myös kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen emoyrityksen liikkeeseen laskemiin omistus- ja velkainstrumentteihin, jos

emoyrityksen liikkeeseen laskemia omistusinstrumentteja käytetään täyttämään asetuksen (EU) N:o 648/2012 16 artiklassa tarkoitetut keskusvastapuolen pääomavaatimukset tai kyseiset omistus- tai velkainstrumentit lasketaan liikkeeseen keskusvastapuolen rahoittamiseksi ja ne kattavat tappiot kokonaisuudessaan tai ovat etuoikeudeltaan huonompia saamia tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

2. Kriisinratkaisuviranomaisen on määritettävä 24 artiklan 3 kohdan nojalla toteutettavan arvostuksen perusteella seuraavat:
 - a) määrä, jolla omistus- ja velkainstrumentit tai muut vakuudettomat velat on alaskirjattava ottaen huomioon mahdolliset tappiot, jotka on määrä kattaa panemalla täytäntöön määräytösapuolten tai muiden kolmansien osapuolten kaikki velvoitteet, jotka niillä on täyttämättä keskusvastapuolta kohtaan;
 - b) määrä, jolla velkainstrumentit tai muut vakuudettomat velat on muunnettava omistusinstrumenteiksi keskusvastapuolen tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen vakavaraisuuden palauttamiseksi.

33 artikla

Omistus- ja velkainstrumenttien tai muiden vakuudettomien velkojen alaskirjausta ja muuntamista koskevat säännökset

1. Kriisinratkaisuviranomaisen on käytettävä alaskirjaus- ja muuntamisvälinettä tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavan saamisten etuoikeusjärjestyksen mukaisesti.
2. Kriisinratkaisuviranomaisen on ennen velkainstrumenttien tai muiden vakuudettomien velkojen pääoman määrän vähentämistä tai muuntamista vähennettävä omistusinstrumenttien nimellismäärää suhteessa tappioihin ja, jos se on tarpeen, näiden instrumenttien ja velkojen täyteen arvoon.

Jos 24 artiklan 3 kohdan nojalla tehtävän arvostuksen perusteella keskusvastapuolen nettoarvo on positiivinen omistusinstrumenttien vähennyksen jälkeen, kriisinratkaisuviranomaisen on tapauksen mukaan peruutettava kyseiset omistusinstrumentit tai laimennettava niitä.
3. Kriisinratkaisuviranomaisten on vähennettävä, muunnettava tai vähennettävä ja muunnettava velkainstrumenttien ja muiden vakuudettomien velkojen pääoman määrää siinä määrin kuin se on tarpeen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi ja, jos se on tarpeen, näiden instrumenttien tai velkojen täyteen arvoon.
4. Kriisinratkaisuviranomainen ei saa käyttää alaskirjaus- ja muuntamisvälineitä seuraaviin velkoihin:
 - a) henkilöstön saamiset kertyneen palkan, eläke-etuuksien tai muun kiinteämääräisen palkitsemisen osalta, lukuun ottamatta palkitsemisen muuttuvaa osaa, jota ei säännellä työehtosopimuksella;
 - b) kaupallisten velkojen saamiset, jotka johtuvat keskusvastapuolen jokapäiväisen toiminnan kannalta kriittisten tavaroiden tai palvelujen, mukaan lukien IT-palvelut, yleishyödylliset palvelut sekä tilojen vuokraus, huolto ja ylläpito, toimittamisesta tai suorittamisesta keskusvastapuolelle;
 - c) vero- ja sosiaaliturvaviranomaisten saamiset, edellyttäen että kyseiset velat ovat etuoikeutettuja sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön nojalla;

- d) direktiivin 98/26/EY mukaisesti nimettyjen järjestelmien tai niiden operaattoreiden saamiset.
5. Jos omistusinstrumentin nimellismäärää taikka velkainstrumentin tai muiden vakuudettomien velkojen pääoman määrää vähennetään, on sovellettava seuraavia edellytyksiä:
- a) vähennyksen on oltava pysyvä;
 - b) instrumentin haltijalla ei saa olla tähän vähennykseen kohdistuvaa vaadetta lukuun ottamatta mahdollisia jo kertyneitä vastuita sekä vahingonkorvausvastuuta, joka voi syntyä muutoksenhaulla, jolla riitautetaan tällaisen vähennyksen laillisuus, ja mitä tahansa muuta vaadetta, joka perustuu 6 kohdan nojalla liikkeeseen laskettuihin tai siirrettyihin omistusinstrumentteihin;
 - c) jos kyseinen vähennys on vain osittainen, sopimusta, jonka nojalla alkuperäinen vastuu syntyi, on sovellettava edelleen jäljellä olevaan määrään edellyttäen, että sopimuksen ehtoihin tehdään mahdolliset vähennyksen vuoksi tarvittavat muutokset.

Edellä oleva a alakohta ei estä kriisinratkaisuviranomaisia soveltamasta arvon korotusmekanismia, jolla voidaan suorittaa korvaus velkainstrumenttien tai muiden vakuudettomien velkojen haltijoille sekä sen jälkeen omistusinstrumenttien haltijoille, kun tilapäiseen arvostukseen perustuvan alaskirjauksen tason todetaan ylittävän vaaditut määrät, kun sitä arvioidaan suhteessa 26 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun lopulliseen arvostukseen.

6. Muuntaessaan velkainstrumentteja tai muita vakuudettomia velkoja 3 kohdan nojalla kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia keskusvastapuolia tai niiden emoyrityksiä laskemaan liikkeeseen tai siirtämään omistusinstrumentteja velkainstrumenttien tai muiden vakuudettomien velkojen haltijoille.
7. Kriisinratkaisuviranomainen saa muuntaa velkainstrumentteja tai muita vakuudettomia velkoja 3 kohdan nojalla ainoastaan, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:
- a) kriisinratkaisuviranomainen on saanut emoyrityksen toimivaltaiselta viranomaiselta suostumuksen, jos emoyritys on velvollinen laskemaan liikkeeseen omistusinstrumentit;
 - b) omistusinstrumentit lasketaan liikkeeseen ennen kuin keskusvastapuoli laskee liikkeeseen omistusinstrumentteja, jotta valtio tai julkisyhteisö lisäisi keskusvastapuolen omia varoja;
 - c) muuntokurssi on asianmukainen korvaus kyseeseen tuleville velkainstrumenttien haltijoille niiden tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisen kohtelun mukaisesti.

Kun velkainstrumentteja tai muita vakuudettomia velkoja on muunnettu omistusinstrumenteiksi, tällaiset omistusinstrumentit on merkittävä tai siirrettävä viipymättä muuntamisen jälkeen.

8. Sovellettaessa 7 kohtaa kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava keskusvastapuolen kriisinratkaisusuunnitelman kehittämisen ja ylläpidon yhteydessä ja osana toimivaltaa poistaa keskusvastapuolen purkamismahdollisuuksien esteet,

että keskusvastapuoli voi laskea aina tarvittavan määrän omistusinstrumentteja liikkeeseen.

34 artikla

Alaskirjauksen ja muuntamisen vaikutus

Kriisinratkaisuviranomaisen on saatettava päätökseen tai vaadittava saattamaan päätökseen kaikki alaskirjaus- tai muuntamisvälineen käytön kannalta tarpeelliset hallinnolliset ja menettelylliset tehtävät, mukaan lukien

- a) kaikkien asiaa koskevien rekistereiden muuttaminen;
- b) omistus- tai velkainstrumenttien poistaminen pörssilistalta tai kaupankäynnistä;
- c) uusien omistusinstrumenttien lisääminen pörssilistalle tai ottaminen kaupankäynnin kohteeksi;
- d) alaskirjattujen velkainstrumenttien lisääminen uudelleen pörssilistalle tai ottaminen uudelleen kaupankäynnin kohteeksi ilman vaatimusta antaa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/71/EY³¹ mukainen esite.

35 artikla

Alaskirjausta ja muuntamista koskevien menettelyllisten esteiden poistaminen

Kun sovelletaan 32 artiklan 1 kohdan toista alakohtaa, toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava keskusvastapuolia tai niiden emoyrityksiä ylläpitämään aina riittävää määrää omistusinstrumentteja sen varmistamiseksi, että kyseiset keskusvastapuolet tai niiden emoyritykset voivat laskea liikkeeseen riittävän määrän uusia omistusinstrumentteja ja että omistusinstrumenttien liikkeeseenlasku tai omistusinstrumenteiksi muuttaminen voidaan tosiasiallisesti toteuttaa.

Kriisinratkaisuviranomaisen on käytettävä alaskirjaus- ja muuntamisvälinettä riippumatta keskusvastapuolen perustamiskirjan tai yhtiöjärjestyksen määräyksistä, mukaan luettuina määräykset, jotka koskevat osakkeenomistajien merkintäetuoikeutta tai pääoman korottamiseen vaadittavaa osakkeenomistajien suostumusta .

36 artikla

Liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelman toimittaminen

1. Keskusvastapuolten on kuukauden kuluessa 32 artiklassa tarkoitettujen välineiden käytöstä laadittava ja toimitettava kriisinratkaisuviranomaiselle 37 artiklan mukainen liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelma. Siltä osin kuin sovelletaan unionin valtioneuvoston päätöksen 2003/71/EY kyseisen suunnitelman on oltava yhteensopiva rakenneuudistussuunnitelman kanssa, joka keskusvastapuolen on toimitettava komissiolle unionin valtioneuvoston päätöksen mukaisesti.

Kriisinratkaisuviranomainen voi pidentää ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua määräaikaa enintään kahteen kuukauteen, jos se on tarpeen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.

2. Kun rakenneuudistussuunnitelma on ilmoitettava unionin valtioneuvoston päätöksen puitteissa, liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelman toimittamisella ei ole

³¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/71/EY, annettu 4 päivänä marraskuuta 2003, arvopapereiden yleisölle tarjoamisen tai kaupankäynnin kohteeksi ottamisen yhteydessä julkistettavasta esitteestä ja direktiivin 2001/34/EY muuttamisesta (EUVL L 345, 31.12.2003, s. 64).

vaikutusta unionin valtiontukikehyksessä kyseisen rakenneuudistussuunnitelman toimittamiselle vahvistettuun määräaikaan.

3. Kriisinvirkautusviranomaisen on toimitettava liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelma ja sen mahdolliset 38 artiklan mukaiset tarkistukset toimivaltaiselle viranomaiselle ja kriisinvirkautusviranomaiskollegiolle.

37 artikla

Liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelman sisältö

1. Edellä 36 artiklassa tarkoitettussa liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelmassa on esitettävä toimenpiteet keskusvastapuolen tai sen liiketoiminnan osien pitkän aikavälin elinkelpoisuuden palauttamiseksi kohtuullisessa ajassa. Toimenpiteiden on perustuttava realistisiin oletuksiin niistä talouden ja rahoitusmarkkinoiden olosuhteista, joissa keskusvastapuoli toimii.

Liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelmassa on otettava huomioon rahoitusmarkkinoiden nykyinen tilanne ja mahdolliset tilanteet sekä optimistisimmät ja pessimistisimmät oletukset, mukaan lukien tapahtumien yhdistelmät, joiden avulla voidaan määrittää keskusvastapuolen merkittävimmät haavoittuvuudet. Olettamuksia on verrattava asianmukaisiin toimialakohtaisiin vertailuarvoihin.

2. Liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelmassa on esitettävä vähintään seuraavat osatekijät:
 - a) yksityiskohtainen analyysi tekijöistä ja olosuhteista, joiden vuoksi keskusvastapuoli on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu;
 - b) kuvaus toimenpiteistä, jotka toteutetaan keskusvastapuolen pitkän aikavälin elinkelpoisuuden palauttamiseksi;
 - c) kyseisten toimenpiteiden toteuttamisaikataulu.
3. Toimenpiteisiin, joilla pyritään palauttamaan keskusvastapuolen pitkän aikavälin elinkelpoisuus, voivat kuulua
 - a) keskusvastapuolen toimintojen tervehdyttäminen ja uudelleenjärjestely;
 - b) muutokset keskusvastapuolen toiminnallisiin järjestelmiin ja infrastruktuuriin;
 - c) omaisuuserien tai liiketoiminta-alueiden myynti.

38 artikla

Liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelman arviointi ja hyväksyminen

1. Kriisinvirkautusviranomaisen ja toimivaltaisen viranomaisen on arvioitava kuukauden kuluessa siitä, kun keskusvastapuoli on toimittanut liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelman 36 artiklan 1 kohdan nojalla, voidaanko luottaa siihen, että suunnitelmassa esitetyillä toimenpiteillä voidaan palauttaa luotettavasti keskusvastapuolen pitkän aikavälin elinkelpoisuus.

Jos kriisinvirkautusviranomainen ja toimivaltainen viranomainen katsovat, että suunnitelman avulla voidaan palauttaa keskusvastapuolen pitkän aikavälin elinkelpoisuus, kriisinvirkautusviranomaisen on hyväksyttävä suunnitelma.

2. Jos kriisinvirkautusviranomainen ja toimivaltainen viranomainen eivät ole vakuuttuneita siitä, että suunnitelman toimenpiteillä voitaisiin palauttaa keskusvastapuolen pitkän aikavälin elinkelpoisuus, kriisinvirkautusviranomaisen on

ilmoitettava keskusvastapuolelle huolenaiheistaan ja vaadittava keskusvastapuolta toimittamaan kahden viikon kuluessa ilmoituksesta muutettu suunnitelma, jossa kyseiset huolenaiheet on otettu huomioon.

3. Kriisinratkaisuviranomaisen ja toimivaltaisen viranomaisen on arvioitava uudelleen toimitettu suunnitelma ja ilmoitettava keskusvastapuolelle viikon kuluessa suunnitelman vastaanottamisesta, onko huolenaiheet otettu asianmukaisesti huomioon vai tarvitaanko vielä muita muutoksia.

39 artikla

Liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelman toteuttaminen ja seuranta

1. Keskusvastapuolen on toteutettava liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelma ja toimitettava kriisinratkaisuviranomaiselle ja toimivaltaiselle viranomaiselle pyynnöstä ja vähintään kuuden kuukauden välein raportti keskusvastapuolen edistymisestä suunnitelman toteuttamisessa.
2. Kriisinratkaisuviranomainen voi yhteisymmärryksessä toimivaltaisen viranomaisen kanssa vaatia, että keskusvastapuoli tarkistaa suunnitelmaa, jos se on tarpeen 37 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tavoitteen saavuttamiseksi.

Keskusvastapuolen on toimitettava ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu tarkistus kriisinratkaisuviranomaiselle 38 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua arviointia varten.

4 JAKSO

LIIKETOIMINNAN MYYNTI

40 artikla

Liiketoiminnan myynti

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi siirtää seuraavat ostajalle, joka ei ole omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli:
 - a) kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen liikkeeseen laskemat omistusinstrumentit;
 - b) kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen kaikki varat, velat, oikeudet tai velvoitteet.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu siirto on toteutettava ilman keskusvastapuolen osakkeenomistajien tai minkään muun kolmannen osapuolen kuin ostajan suostumusta ja noudattamatta muita yhtiöoikeus- tai arvopaperilainsäädännössä asetettuja menettelyllisiä vaatimuksia kuin 41 artiklassa säädettyjä vaatimuksia.

2. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitettu siirto on tehtävä kaupallisin ehdoin olosuhteet huomioon ottaen ja unionin valtioneuvoston mukaisesti.

Sovellettaessa ensimmäistä alakohtaa kriisinratkaisuviranomaisen on toteutettava kaikki kohtuulliset toimet saavuttaakseen kaupalliset ehdot, jotka vastaavat 24 artiklan 3 kohdan nojalla tehtyä arvostusta.
3. Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, ostajan maksamien vastikkeiden on koiduttava seuraavien hyödyksi:

- a) omistusinstrumenttien omistajat, jos liiketoiminnan myynti on tapahtunut siirtämällä keskusvastapuolen liikkeeseen laskemia omistusinstrumentteja näiden instrumenttien haltijoilta ostajalle;
- b) keskusvastapuoli, jos liiketoiminnan myynti on tapahtunut siirtämällä jotkin tai kaikki keskusvastapuolen varat tai velat ostajalle;
- c) kaikki määritysosaapuoleet, jotka eivät ole maksukyvyttömiä, jotka ovat kärsineet tappioita ennen kriisinratkaisua.

Ostajan maksamien vastikkeiden jakaminen on suoritettava noudattaen asetuksen (EU) N:o 648/2012 43 ja 45 artiklassa säädettyä keskusvastapuolen maksukyvyttömyysjärjestelyä ja tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavaa saamisten ensisijaisuusjärjestystä.

- 4. Kriisinratkaisuviranomainen voi käyttää 1 kohdassa tarkoitettuja siirtovaltuuksia useammin kuin kerran keskusvastapuolen liikkeeseen laskemien omistusinstrumenttien tai, tapauksen mukaan, keskusvastapuolen varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden täydentävien siirtojen suorittamiseksi.
- 5. Kriisinratkaisuviranomainen voi ostajan suostumuksella siirtää ostajalle siirretyt varat, velat, oikeudet tai velvoitteet takaisin keskusvastapuolelle tai omistusinstrumentit takaisin niiden alkuperäisille omistajille.

Jos kriisinratkaisuviranomainen käyttää ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja siirtovaltuuksia, keskusvastapuolen tai alkuperäisten omistajien on otettava takaisin kaikki tällaiset varat, velat, oikeudet tai velvoitteet taikka omistusinstrumentit.

- 6. Edellä olevan 1 kohdan nojalla tehtävän siirron on tapahduttava riippumatta siitä, onko ostajalla lupa tarjota niitä palveluja ja harjoittaa sitä toimintaa, jotka hankinnasta seuraavat.

Jos ostajalla ei ole lupaa tarjota niitä palveluja ja harjoittaa sitä toimintaa, jotka hankinnasta seuraavat, kriisinratkaisuviranomaisen on toimivaltaista viranomaisesta kuultuaan toteutettava ostajan asianmukainen due diligence -tarkastus ja varmistettava, että ostaja hakee toimilupaa niin pian kuin mahdollista ja viimeistään kuukauden kuluessa liiketoiminnan myynnistä. Toimivaltaisen viranomaisen on varmistettava, että toimilupahakemus käsitellään kiireellisenä.

- 7. Jos 1 kohdassa tarkoitettu omistusinstrumenttien siirto johtaa asetuksen (EU) N:o 648/2012 31 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun merkittävän omistusosuuden hankintaan tai lisääntymiseen, toimivaltaisen viranomaisen on toteutettava kyseisessä artiklassa tarkoitettu arviointi aikataulussa, jolla ei viivästytetä liiketoiminnan myyntiä eikä estetä kriisinratkaisutoimea saavuttamasta asiaankuuluvia kriisinratkaisutavoitteita.
- 8. Jos toimivaltainen viranomainen ei ole saattanut päätökseen 7 kohdassa tarkoitettua arviointia viimeistään sinä päivästä, jona omistusinstrumenttien siirto tulee voimaan, sovelletaan seuraavaa:
 - a) omistusinstrumenttien siirrolla on välitön oikeusvaikutus siitä päivästä, jona ne on siirretty;
 - b) arviointikautena ja f alakohdassa säädettyinä luopumisaikana kyseisiin omistusinstrumentteihin liittyvä ostajan äänioikeus on keskeytettävä ja osoitettava yksinomaan kriisinratkaisuviranomaiselle, joka ei ole millään

tavoin velvollinen käyttämään tällaista äänioikeutta eikä minkäänlaisessa vastuussa tällaisen äänioikeuden käyttämisestä tai käyttämättä jättämisestä;

- c) arviointikautena ja f alakohdassa säädettyinä luopumisaikana kyseiseen siirtoon ei sovelleta asetuksen (EU) N:o 648/2012 12 artiklassa tarkoitettuja seuraamuksia tai toimenpiteitä, joita sovelletaan rikottaessa merkittävän omistusosuuden hankkimista tai sen luovuttamista koskevia vaatimuksia;
 - d) toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava kriisinratkaisuviranomaiselle ja ostajalle kirjallisesti asetuksen (EU) N:o 648/2012 32 artiklan mukaisen arviointinsa tuloksesta viipymättä arvioinnin valmistumisen jälkeen;
 - e) jos toimivaltainen viranomainen ei vastusta siirtoa, kyseisiin omistusinstrumentteihin liittyvän äänioikeuden katsotaan kuuluvan täysimääräisesti ostajalle d alakohdassa tarkoitettua ilmoituksesta alkaen;
 - f) jos toimivaltainen viranomainen vastustaa omistusinstrumenttien siirtoa, b alakohtaa sovelletaan edelleen ja kriisinratkaisuviranomainen voi, otettuaan huomioon markkinaolosuhteet, vahvistaa luopumisajan, jonka kuluessa ostajan on luovuttava kyseisistä omistusinstrumenteista.
9. Asetuksessa (EU) N:o 648/2012 säädettyjen palvelujen tarjoamista koskevan oikeuden käyttämiseksi ostajan katsotaan jatkavan kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen toimintaa, ja se voi käyttää edelleen mitä tahansa kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen käyttämää oikeutta siirrettyjen varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden suhteen.
10. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua ostajaa ei saa estää käyttämästä oikeutta keskusvastapuolen maksu- ja selvitysjärjestelmien sekä muiden rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurien jäsenyyteen ja käyttöön, jos ostaja täyttää näihin järjestelmiin ja infrastruktuureihin osallistumista koskevat jäsenyys- ja osallistumisvaatimukset.
- Jos ostaja ei täytä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja vaatimuksia, ostaja voi käyttää edelleen keskusvastapuolen oikeutta kyseisten järjestelmien ja infrastruktuurien jäsenyyteen ja käyttöön kriisinratkaisuviranomaisen määrittelemän ajan. Kyseinen aika saa olla enintään 12 kuukautta.
11. Ostajalta ei saa evätä maksu- ja selvitysjärjestelmien tai muiden rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurien käyttöä sillä perusteella, että ostajalla ei ole luottoluokituslaitoksen antamaa luokitusta tai tämä luokitus alittaa tason, jota kyseisten järjestelmien ja infrastruktuurien käyttö edellyttää.
12. Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen osakkeenomistajilla, velkojilla, määritysosapuolilla ja asiakkailla sekä muilla kolmansilla osapuolilla, joiden varoja, velkoja, oikeuksia tai velvoitteita ei ole siirretty, ei ole minkäänlaisia oikeuksia siirrettyihin varoihin, velkoihin, oikeuksiin tai velvoitteisiin nähden eikä niihin liittyen.

41 artikla

Liiketoiminnan myynti: menettelylliset vaatimukset

1. Jos keskusvastapuolen liiketoiminta myydään, kriisinratkaisuviranomaisen on mainostettava tarjolla olevia varoja, velkoja, oikeuksia, velvoitteita tai omistusinstrumentteja, jotka on tarkoitus siirtää, tai tehtävä järjestelyjä niiden

markkinoinniseksi. Yhdisteltyjä varoja, velkoja, oikeuksia ja velvoitteita voidaan markkinoida erikseen.

2. Rajoittamatta mahdollista unionin valtiontukikehyksen soveltamista on 1 kohdassa tarkoitettussa markkinoinnissa noudatettava seuraavia perusteita:
 - a) markkinointi tapahtuu mahdollisimman läpinäkyvästi eikä se saa olennaisesti vääristää keskusvastapuolen varoja, velkoja, oikeuksia, velvoitteita tai omistusinstrumentteja ottaen huomioon olosuhteet ja erityisesti tarve säilyttää rahoitusvakaus;
 - b) markkinointi ei perusteettomasti suosi eikä syrji mitään mahdollista ostajaa;
 - c) markkinointiin ei liity minkäänlaista eturistiriitaa;
 - d) markkinoinnissa otetaan huomioon tarve toteuttaa kriisinratkaisutoimi nopeasti;
 - e) markkinoinnissa pyritään mahdollisuuksien mukaan maksimoimaan sen kohteena olevien omistusinstrumenttien, varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden myyntihinta.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut perusteet eivät estä kriisinratkaisuviranomaista etsimästä tietynkaltaisia mahdollisia ostajia.

3. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomainen voi markkinoida varoja, velkoja, oikeuksia, velvoitteita tai omistusinstrumentteja noudattamatta 2 kohdassa tarkoitettuja perusteita, jos kyseisten perusteiden noudattaminen todennäköisesti heikentäisi yhden tai useamman kriisinratkaisutavoitteen saavuttamista.

5 JAKSO

OMAISUUDENHOITOYHTIÖNÄ TOIMIVA KESKUSVASTAPUOLI

42 artikla

OmaisuuDENHOITOYHTIÖNÄ TOIMIVA KESKUSVASTAPUOLI

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi siirtää omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle
 - a) kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen liikkeeseen laskemat omistusinstrumentit;
 - b) kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen kaikki varat, velat, oikeudet tai velvoitteet.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu siirto voidaan toteuttaa ilman kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen osakkeenomistajien tai minkään muun kolmannen osapuolen kuin omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen suostumusta ja noudattamatta muita yhtiöoikeus- tai arvopaperilainsäädännössä asetettuja menettelyllisiä vaatimuksia kuin 43 artiklassa säädettyjä vaatimuksia.

2. Omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen on oltava oikeushenkilö, joka täyttää kaikki seuraavat vaatimukset:
 - a) se on kriisinratkaisuviranomaisen määräysvallassa ja sen omistaa kokonaan tai osittain yksi tai useampi viranomainen, joihin voi kuulua kriisinratkaisuviranomainen;

- b) se perustetaan kriisiratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen liikkeeseen laskemien kaikkien tai joidenkin omistusinstrumenttien taikka kyseisen keskusvastapuolen kaikkien tai joidenkin varojen, velkojen, oikeuksien ja velvoitteiden vastaanottamista ja hallussapitoa varten, jotta keskusvastapuolen kriittisiä toimintoja voidaan ylläpitää ja jotta keskusvastapuoli voidaan myöhemmin myydä.
3. Kriisiratkaisuviranomaisen on omaisuudenhoitoyhtiönä toimivaa keskusvastapuolta käyttäessään varmistettava, että omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle siirrettyjen velkojen ja velvoitteiden kokonaisarvo ei ylitä kriisiratkaisun kohteena olevasta keskusvastapuolesta siirrettyjen varojen ja oikeuksien kokonaisarvoa.
4. Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, kaikkien omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen maksamien vastikkeiden on koiduttava seuraavien hyödyksi:
- a) omistusinstrumenttien omistajat, jos siirto omaisuudenhoitoyhtiönä toimivaan keskusvastapuoleen on tapahtunut siirtämällä kriisiratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen liikkeeseen laskemia omistusinstrumentteja näiden instrumenttien haltijoilta omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle;
- b) kriisiratkaisun kohteena oleva keskusvastapuoli, jos siirto omaisuudenhoitoyhtiönä toimivaan keskusvastapuoleen on tapahtunut siirtämällä jotkin tai kaikki kyseisen keskusvastapuolen varat tai velat omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle.
5. Kriisiratkaisuviranomainen voi käyttää 1 kohdassa tarkoitettuja siirtovaltuuksia useammin kuin kerran keskusvastapuolen liikkeeseen laskemien omistusinstrumenttien tai sen varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden täydentävien siirtojen suorittamiseksi.
6. Kriisiratkaisuviranomainen voi siirtää omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle siirretyt oikeudet, veloitteet, varat tai velat takaisin kriisiratkaisun kohteena olevalle keskusvastapuolelle tai omistusinstrumentit takaisin niiden alkuperäisille omistajille, kun siirrosta määrätään nimenomaisesti instrumentissa, jonka nojalla 1 kohdassa tarkoitettu siirto on tehty.
- Jos kriisiratkaisuviranomainen käyttää ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja siirtovaltuuksia, kriisiratkaisun kohteena olevalla keskusvastapuolella tai alkuperäisillä omistajilla on velvollisuus ottaa takaisin kaikki tällaiset varat, velat, oikeudet tai veloitteet taikka omistusinstrumentit edellyttäen, että tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tai 7 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.
7. Jos yksittäiset omistusinstrumentit, varat, velat, oikeudet tai veloitteet eivät kuulu sellaisiin omistusinstrumenttien, varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden luokkiin tai ne eivät täytä sellaisia omistusinstrumenttien, varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden siirtämisen edellytyksiä, jotka on määritelty instrumentissa, jonka nojalla siirto on tehty, kriisiratkaisuviranomainen voi siirtää ne omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalta keskusvastapuolelta takaisin kriisiratkaisun kohteena olevalle keskusvastapuolelle tai alkuperäisille omistajille.
8. Edellä 6 ja 7 kohdassa tarkoitettu siirto voidaan tehdä milloin tahansa, ja sen on oltava mahdollisten muiden instrumentissa, jonka nojalla siirto on tehty, kyseistä tarkoitusta varten määriteltyjen ehtojen mukainen.

9. Kriisinvirkautusviranomaisella voi siirtää omistussuhteita tai varoja, velkoja, oikeuksia tai velvoitteita omaisuudenhoitoyhtiönä toimivasta keskusvastapuolesta kolmannelle osapuolelle.
10. Asetuksessa (EU) N:o 648/2012 säädettyjen palvelujen tarjoamista koskevan oikeuden käyttämiseksi omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen katsotaan jatkavan kriisinvirkautuksen kohteena olevan keskusvastapuolen toimintaa ja se voi käyttää edelleen mitä tahansa kriisinvirkautuksen kohteena olevan keskusvastapuolen käyttämää oikeutta siirrettyjen varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden suhteen.
- Muilla osin kriisinvirkautusviranomaiset voivat vaatia, että omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen katsotaan jatkavan kriisinvirkautuksen kohteena olevan keskusvastapuolen toimintaa ja se pystyy käyttämään edelleen mitä tahansa kriisinvirkautuksen kohteena olevan keskusvastapuolen käyttämää oikeutta siirrettyjen varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden suhteen.
11. Omaisuudenhoitoyhtiönä toimivaa keskusvastapuolta ei saa estää käyttämästä oikeutta kriisinvirkautuksen kohteena olevan keskusvastapuolen maksu- ja selvitysjärjestelmien sekä muiden rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurien jäsenyyteen ja käyttöön, jos se täyttää näihin järjestelmiin ja infrastruktuureihin osallistumisesta koskevat jäsenyyden- ja osallistumisvaatimukset.
- Jos omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli ei täytä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja vaatimuksia, omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli voi käyttää edelleen keskusvastapuolen oikeutta kyseisten järjestelmien ja infrastruktuurien jäsenyyteen ja käyttöön kriisinvirkautusviranomaisen määrittelemän ajan. Kyseinen aika saa olla enintään 12 kuukautta.
12. Omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalta keskusvastapuolelta ei saa evätä maksu- ja selvitysjärjestelmien tai muiden rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurien käyttöä sillä perusteella, että omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalla keskusvastapuolella ei ole luottoluokituslaitoksen antamaa luokitusta tai tämä luokitus alittaa tason, jota kyseisten järjestelmien ja infrastruktuurien käyttö edellyttää.
13. Kriisinvirkautuksen kohteena olevan keskusvastapuolen osakkeenomistajilla tai velkojilla ja muilla kolmansilla osapuolilla, joiden varoja, velkoja, oikeuksia tai velvoitteita ei ole siirretty omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle, ei saa olla minkäänlaisia vaatimuksia omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle siirrettyihin varoihin, velkoihin, oikeuksiin tai velvoitteisiin nähden eikä niihin liittyen tai vaatimuksia sen hallitusta tai ylintä johtoa kohtaan.
14. Omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalla keskusvastapuolella ei ole minkäänlaista velvoitetta tai vastuuta kriisinvirkautuksen kohteena olevan keskusvastapuolen osakkeenomistajiin tai velkoihin nähden, eivätkä hallitus tai ylin johto ole näille osakkeenomistajille tai velkojille vastuussa toimista, jotka ne toteuttavat tai jättävät toteuttamatta osana tehtäviensä suorittamista, jollei toimien toteuttaminen tai toteuttamatta jättäminen johdu kansallisessa lainsäädännössä tarkoitettua törkeästä huolimattomuudesta tai vakavasta väärinkäytöksestä.

43 artikla

Omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli: menettelylliset vaatimukset

1. Omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen on täytettävä seuraavat vaatimukset:

- a) omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen on haettava kriisinratkaisuviranomaisen hyväksyntää kaikille seuraaville:
 - i) omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen perustamissäännöt;
 - ii) omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen hallituksen jäsenet, jollei kriisinratkaisuviranomainen ole itse nimittänyt kyseisiä jäseniä;
 - iii) omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen hallituksen jäsenten vastuualueet ja palkitseminen, jollei kriisinratkaisuviranomainen ole määrittänyt palkitsemista ja vastuualueita;
 - iv) omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen strategia ja riskiprofiili;
- b) omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalla keskusvastapuolella on oltava toimilupa tarjota palveluja tai harjoittaa toimintaa, joka johtuu 42 artiklan 1 kohdan tarkoitetusta siirrosta, asetuksen (EU) N:o 648/2012 mukaisesti.

Jos omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalla keskusvastapuolella ei ole 1 kohdan b alakohdan nojalla edellytettyä toimilupaa, kriisinratkaisuviranomaisen on haettava toimivaltaiselta viranomaiselta lupaa toteuttaa 42 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu siirto. Jos toimivaltainen viranomainen hyväksyy tämän siirron, sen on ilmoitettava ajanjakso, jona omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli on vapautettu noudattamasta asetuksen (EU) N:o 648/2012 vaatimuksia. Tämä ajanjakso on enintään 12 kuukautta.

2. Jollei unionin tai kansallisten kilpailusääntöjen mukaisesti asetetuista rajoituksista muuta johdu, omaisuudenhoitoyhtiönä toimivaa keskusvastapuolta on johdettava pitäen yllä sidosryhmien mahdollisuutta käyttää omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen kriittisiä toimintoja ja mahdollistettava omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden myynti yhdelle tai useammalle yksityiseltä sektorilta tulevalle ostajalle. Tällaisen myynnin on tapahduttava, kun markkinaehdot ovat asianmukaiset, ja tämän artiklan 5 kohdassa ja tapauksen mukaan 6 kohdassa asetetun määräajan kuluessa.
3. Kriisinratkaisuviranomaisen on lopetettava omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen toiminta, jos sitä koskee jokin seuraavista tilanteista:
 - a) kriisinratkaisun tavoitteet täyttyvät;
 - b) omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli sulautuu toisen yhteisön kanssa;
 - c) omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli ei enää täytä 42 artiklan 2 kohdassa säädettyjä vaatimuksia;
 - d) omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli tai lähes kaikki sen varat, velat, oikeudet tai velvoitteet on myyty 4 kohdan mukaisesti;
 - e) 5 kohdassa asetettu määräaika päättyy;
 - f) omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen määrittämät sopimukset on selvitetty, niiden voimassaoloaika on päätynyt tai ne on suljettu ja keskusvastapuolen näihin sopimuksiin liittyvät oikeudet ja velvoitteet on kokonaan suoritettu.
4. Ennen omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen tai sen varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden myyntiä kriisinratkaisuviranomaisen on

mainostettava myytäväksi aiottuja omaisuuseriä ja varmistettava, että niitä markkinoidaan avoimella ja läpinäkyvällä tavalla ja että niitä ei olennaisesti vääristetä.

Kriisinratkaisuviranomaisen on toteutettava ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu myynti kaupallisin ehdoin, eikä se saa perusteettomasti suosia tai syrjiä mitään mahdollista ostajaa.

5. Kriisinratkaisuviranomaisen on lopetettava omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen toiminta kahden vuoden kuluttua päivästä, jona viimeinen siirto kriisinratkaisun kohteena olevasta keskusvastapuolesta on tehty.

Kun kriisinratkaisuviranomainen lopettaa omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen toiminnan, sen on pyydettävä toimivaltaista viranomaista peruuttamaan omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen toimilupa.

6. Kriisinratkaisuviranomainen voi pidentää 5 kohdassa tarkoitettua määräaikaa yhdellä tai useammalla lisävuodella, jos jatkaminen on tarpeen omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen toiminnan lopettamiseksi 3 kohdan a–d alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa.

Päätös pidentää 5 kohdassa tarkoitettua määräaikaa on perusteltava, ja siihen on sisällyttävä yksityiskohtainen arviointi omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen tilanteesta merkityksellisten markkinaolosuhteiden ja markkinanäkymien kannalta.

7. Jos omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen toiminta lopetetaan 3 kohdan d tai e alakohdassa mainituissa olosuhteissa, omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli on likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen toiminnan lopettamisesta saatavan mahdollisen tuoton on koiduttava sen osakkeenomistajien hyödyksi.

Jos omaisuudenhoitoyhtiönä toimivaa keskusvastapuolta käytetään useamman kuin yhden kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen varojen ja velkojen siirtoon, toisessa alakohdassa tarkoitettu tuotto on jaettava suhteessa kustakin kriisinratkaisun kohteena olevasta keskusvastapuolesta siirrettyihin varoihin ja velkoihin.

6 JAKSO

MUUT RAHOITUSJÄRJESTELYT

44 artikla

Vaihtoehtoiset rahoitusjärjestelyt

Jos on tarpeen varmistaa, että kriisinratkaisuvälineitä käytetään tuloksellisesti, kriisinratkaisuviranomainen voi tehdä sopimuksia muiden rahoitustuen muotojen lainaamisesta tai saamisesta muun muassa ennalta rahoitetuista varoista, joita on saatavilla kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen maksukyvyttömyysrahastoista, joita ei ole käytetty loppuun.

7 JAKSO

JULKISYHTEISÖJEN VAKAUSVÄLINEET

45 artikla

Julkisyhteisöjen rahoitusvakausvälineet

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi käyttää julkisyhteisöjen vakausvälineitä 46 ja 47 artiklan mukaisesti keskusvastapuolen kriisinratkaisuun, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) rahoitustuki on tarpeen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi;
 - b) rahoitustukea käytetään viimesijaisesti sen jälkeen, kun on arvioitu ja hyödynnetty muita kriisinratkaisuvälineitä niin laajalti kuin mahdollista samalla rahoitusvakautta ylläpitäen, toimivaltaisen ministeriön tai julkisyhteisön päätettyä asiasta kriisinratkaisuviranomaista kuultuaan;
 - c) rahoitustuki on unionin valtioneuvoston mukainen;
 - d) toimivaltainen viranomainen vaatii, että kriisinratkaisuviranomainen antaa kyseistä rahoitustukea.
2. Toimivaltaisilla ministeriöillä tai julkisyhteisöillä on julkisyhteisöjen rahoitusvakausvälineiden toteuttamiseksi oltava 48–59 artiklassa määritellyt asiaankuuluvat kriisinratkaisuvalltuudet, ja niiden on varmistettava, että 52, 54 ja 70 artiklaa noudatetaan.
3. Julkisyhteisöjen rahoitusvakausvälineitä on katsottava käytetyn 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla viimesijaisesti, jos vähintään yksi seuraavista ehdoista täyttyy:
 - a) toimivaltainen ministeriö tai julkisyhteisö ja kriisinratkaisuviranomainen päättävät keskuspankkia ja toimivaltaista viranomaista kuultuaan, että muiden kriisinratkaisuvälineiden käyttö ei riittäisi rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haittojen torjumiseen;
 - b) toimivaltainen ministeriö tai julkisyhteisö ja kriisinratkaisuviranomainen päättävät, että muiden kriisinratkaisuvälineiden käyttö ei riittäisi suojelemaan yleistä etua, kun keskuspankki on jo myöntänyt keskusvastapuolelle poikkeuksellista maksuvalmiusapua;
 - c) tilapäisen julkisen omistuksen ollessa kyseessä toimivaltainen ministeriö tai julkisyhteisö päättää toimivaltaista viranomaista ja kriisinratkaisuviranomaista kuultuaan, että muiden kriisinratkaisuvälineiden käyttö ei riittäisi suojelemaan yleistä etua, kun keskusvastapuolelle on jo annettu julkista pääomatukea.

46 artikla

Julkinen pääomatuki

1. Julkista rahoitustukea voidaan antaa keskusvastapuolen pääomapohjan vahvistamiseksi omistusinstrumentteja vastaan.
2. Julkista pääomatukea saavia keskusvastapuolia on hallinnoitava kaupallisin ja ammattimaisin perustein.
3. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut omistusinstrumentit on myytävä yksityiselle ostajalle heti, kun kaupalliset ja rahoitusolosuhteet sen sallivat.

47 artikla
Tilapäinen julkinen omistus

1. Keskusvastapuoli voidaan ottaa tilapäiseen julkiseen omistukseen käyttäen yhtä tai useampaa omistusinstrumenttien siirtomääräystä, joilla jäsenvaltio toteuttaa siirron siirronsaajalle, joka on jokin seuraavista:
 - a) jäsenvaltion nimeämä edustaja;
 - b) jäsenvaltion kokonaan omistama yhtiö.
2. Tilapäisessä julkisessa omistuksessa olevia keskusvastapuolia on hallinnoitava kaupallisin ja ammattimaisin perustein, ja ne on myytävä yksityiselle ostajalle heti, kun kaupalliset ja rahoitusolosuhteet sen sallivat.

IV LUKU
Kriisinratkaisuvaltuudet

48 artikla
Yleiset valtuudet

1. Kriisinratkaisuviranomaisella on oltava kaikki tarvittavat valtuudet käyttää kriisinratkaisuvälineitä tuloksellisesti, mukaan lukien valtuudet
 - a) vaatia mitä tahansa henkilöä antamaan kriisinratkaisuviranomaiselle kaikki tiedot, joita se tarvitsee kriisinratkaisutoimesta päättämiseksi ja sen valmistelemiseksi, mukaan lukien päivitykset ja täydennykset kriisinratkaisusuunnitelmissa annettuihin tietoihin ja paikalla tehtävin tarkastuksin toimitettavat tiedot;
 - b) ottaa kriisinratkaisun kohteena oleva keskusvastapuoli määräysvaltaansa ja käyttää kaikkia omistusinstrumenttien haltijoille ja keskusvastapuolen hallitukselle annettuja oikeuksia ja valtuuksia;
 - c) siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen liikkeeseen laskemia omistusinstrumentteja;
 - d) siirtää keskusvastapuolen varat, velat, oikeudet tai velvoitteet toiseen yhteisöön sen suostumuksella;
 - e) vähentää, myös nollaan, kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen velkainstrumenttien tai muiden vakuudettomien velkojen pääoma tai maksamatta oleva määrä;
 - f) muuntaa kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen velkainstrumentteja tai muita vakuudettomia velkoja kyseisen keskusvastapuolen omistusinstrumenteiksi tai sellaisen omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen omistusinstrumenteiksi, jolle kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen varat, velat, oikeudet tai velvoitteet on siirretty;
 - g) mitätöidä kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen liikkeeseen laskemia velkainstrumentteja;
 - h) vähentää, myös nollaan, kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen omistusinstrumenttien nimellismäärä ja mitätöidä kyseiset omistusinstrumentit;

- i) vaatia kriisinratkaisun kohteena olevaa keskusvastapuolta tai sen emoyritystä laskemaan liikkeeseen uusia omistusinstrumentteja, myös etuoikeutettuja osakkeita ja ehdollisia vaihtokelpoisia instrumentteja;
- j) muuttaa keskusvastapuolen velkainstrumenttien ja muiden velkojen maturiteettia, maksettavan koron määrää tai päivämäärää, jona korko lankeaa maksettavaksi, myös keskeyttämällä maksaminen tilapäisesti;
- k) sulkea ja purkaa rahoitussopimuksia;
- l) erottaa tai vaihtaa kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen hallitus ja ylin johto;
- m) vaatia toimivaltaista viranomaista arvioimaan merkittävän omistusosuuden ostaja oikea-aikaisesti, poiketen asetuksen (EU) N:o 648/2012 31 artiklassa säädetyistä määräajoista;
- n) vähentää, myös nolnaan, kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen määritysosallistujalle maksettava vaihtelumarginaali;
- o) siirtää avoimet positiot ja kaikki niihin liittyvät omaisuuserät, mukaan lukien asiaa koskevat omistusoikeuden siirtojärjestelyt ja rahoitusvakuusjärjestelyt, kuittausjärjestelyt ja nettoutusjärjestelyt, maksukyvyttömän määritysosaapuolen tililtä määritysosaapuolelle, joka ei ole maksukyvyttömän, asetuksen (EU) N:o 648/2012 48 artiklan mukaisella tavalla;
- p) panna täytäntöön kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen osapuolten kaikki voimassa olevat täyttämättömät sopimusveloitteet;
- q) panna täytäntöön kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen emoyrityksen kaikki voimassa olevat täyttämättömät veloitteet ja antaa keskusvastapuolelle rahoitustukea takausten ja luottolimiittien muodossa;
- r) vaatia määritysosaapuolia suorittamaan lisää käteismaksuja.

Kriisinratkaisuviranomaiset voivat käyttää ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia yksittäin tai minä tahansa yhdistelmänä.

2. Jollei tässä asetuksessa ja valtiotukikehyksessä toisin säädetä, kriisinratkaisuviranomaiseen ei saa soveltaa seuraavia vaatimuksia, kun se käyttää 1 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia:

- a) vaatimus hyväksynnän tai suostumuksen saamisesta julkis- tai yksityisoikeudelliselta henkilöltä;
- b) vaatimukset, jotka koskevat kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen rahoitusvälineiden, oikeuksien, velvoitteiden, varojen tai velkojen siirtoa;
- c) vaatimus ilmoittaa julkis- tai yksityisoikeudelliselle henkilölle;
- d) vaatimus julkistaa kaikki ilmoitukset tai esitteet;
- e) vaatimus toimittaa tai ilmoittaa kaikki asiakirjat mille tahansa muulle viranomaiselle.

49 artikla
Lisävaltuudet

1. Käyttäessään 48 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia, kriisinratkaisuviranomainen voi käyttää myös seuraavia lisävaltuuksia:
- a) jollei 65 artiklasta muuta johdu, valtuus huolehtia siitä, että siirto tapahtuu ilman, että siirrettyihin rahoitusvälineisiin, oikeuksiin, velvoitteisiin, varoihin tai velkoihin liittyy mitään niihin vaikuttavaa velvollisuutta tai vastuuta;
 - b) valtuus poistaa oikeudet hankkia uusia omistusinstrumentteja;
 - c) valtuus vaatia asiaankuuluvaa viranomaista lopettamaan tai keskeyttämään keskusvastapuolen liikkeeseen laskemien rahoitusvälineiden ottaminen kaupankäynnin kohteeksi säännellyllä markkinalla tai viralliselle listalle Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/34/EY³² mukaisesti;
 - d) valtuus huolehtia siitä, että 40 artiklassa tarkoitettua ostajaa ja 42 artiklassa tarkoitettua omaisuudenhoitoyhtiönä toimivaa keskusvastapuolta kohdellaan kuin se olisi kriisinratkaisun kohteena oleva keskusvastapuoli kaikkien kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen oikeuksien tai velvoitteiden taikka sen toteuttamien toimien osalta, mukaan lukien kaikki oikeudet tai velvoitteet, jotka liittyvät osallisuuteen jossakin markkinainfrastruktuurissa;
 - e) valtuus vaatia kriisinratkaisun kohteena olevaa keskusvastapuolta taikka tapauksen mukaan ostajaa tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivaa keskusvastapuolta vaihtamaan keskenään tietoja ja antamaan toisilleen apua;
 - f) valtuus huolehtia siitä, että määräysosapuoli, joka on 48 artiklan 1 kohdan o ja p alakohdassa tarkoitettujen valtuuksien nojalla siirrettyjen positioiden vastaanottaja, ottaa kyseisten positioiden osalta vastatakseen kaikista oikeuksista tai velvoitteista, jotka liittyvät sen osallisuuteen keskusvastapuolessa;
 - g) valtuus peruuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen tekemän sopimuksen ehdot tai muuttaa niitä taikka korvata kriisinratkaisun kohteena oleva keskusvastapuoli sopimuksen osapuolena ostajalla tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalla keskusvastapuolella;
 - h) valtuus muuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen toimintasääntöjä, myös sen osallistumisen osalta, ottaen huomioon 37 artiklan;
 - i) valtuus siirtää määräysosapuolen jäsenyys kriisinratkaisun kohteena olevasta keskusvastapuolesta keskusvastapuolen ostajaan tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivaan keskusvastapuoleen.

Ensimmäisen alakohdan a alakohdtaa sovellettaessa tässä asetuksessa säädettyä oikeutta korvaukseen ei pidetä velvollisuutena tai vastuuna.

2. Kriisinratkaisuviranomainen voi määrätä tarvittavista jatkuvuusjärjestelyistä sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisutoimi on tuloksellinen ja että ostaja tai

³² Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/34/EY, annettu 28 päivänä toukokuuta 2001, arvopaperien ottamisesta viralliselle pörssilistalle sekä siihen liittyvästä tiedonantovelvollisuudesta (EYVL L 184, 6.7.2001, s. 1).

omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli voi harjoittaa siirrettyä liiketoimintaa. Näitä jatkuvuutta koskevia järjestelyjä voivat olla

- a) kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen tekemien sopimusten jatkaminen, jotta ostaja tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli ottaa vastattavakseen kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen oikeudet ja velat, jotka liittyvät siirrettyihin rahoitusvälineisiin, oikeuksiin, velvoitteisiin, varoihin tai velkoihin, ja korvaa kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen nimenomaisesti tai hiljaisesti kaikissa asianomaisissa sopimusasiakirjoissa;
 - b) kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen korvaaminen ostajalla tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalla keskusvastapuolella kaikissa oikeudellisissa menettelyissä, jotka liittyvät siirrettyihin rahoitusvälineisiin, oikeuksiin, velvoitteisiin, varoihin tai velkoihin.
3. Edellä 1 kohdan d alakohdassa ja 2 kohdan b alakohdassa säädetty valtuudet eivät vaikuta
- a) keskusvastapuolen työntekijöiden oikeuteen purkaa työsopimus;
 - b) sopimuksen osapuolen oikeuteen käyttää sopimuksesta johtuvia oikeuksia, mukaan lukien oikeus purkaa sopimus, jos se on sopimusehtojen mukaan mahdollista jonkin sellaisen toimen seurauksena, jonka keskusvastapuoli on toteuttanut tai jättänyt toteuttamatta ennen siirtoa tai jonka ostaja tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli on toteuttanut tai jättänyt toteuttamatta siirron jälkeen, jollei 55, 56 ja 57 artiklasta muuta johdu.

50 artikla

Poikkeustoimenpiteenä nimetty johto

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi nimittää erityisjohtajan korvaamaan kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen hallituksen. Erityisjohtajan on oltava riittävän hyvämaineinen, ja hänellä on asetuksen (EU) N:o 648/2012 27 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaan oltava asianmukainen asiantuntemus finanssipalveluista, riskienhallinnasta ja määrityspalveluista.
2. Erityisjohtajalla on oltava kaikki keskusvastapuolen osakkeenomistajien ja hallituksen valtuudet. Erityisjohtaja voi käyttää näitä valtuuksia ainoastaan kriisinratkaisuviranomaisen valvonnan alaisena. Kriisinratkaisuviranomainen voi rajoittaa erityisjohtajan toimia tai vaatia ennakkolupaa tiettyjä toimia varten.
Kriisinratkaisuviranomaisen on julkaistava 1 kohdassa tarkoitettu nimitys ja siihen liittyvät ehdot ja edellytykset.
3. Erityisjohtaja voidaan nimittää enintään vuoden pituiseksi toimikaudeksi. Kriisinratkaisuviranomainen voi uusia tämän toimikauden, jos se on välttämätöntä kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.
4. Erityisjohtajan on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet kriisinratkaisutavoitteiden edistämiseksi ja pantava täytäntöön kriisinratkaisuviranomaisen vahvistamat kriisinratkaisutoimet. Mikäli ilmenee epä johdonmukaisuutta tai ristiriitoja, tätä lakisääteistä tehtävää on pidettävä ensisijaisena suhteessa kaikkiin muihin keskusvastapuolen yhtiöjärjestyksestä tai kansallisesta lainsäädännöstä johtuviin tehtäviin.

5. Erityisjohtajan on laadittava nimittävälle kriisinratkaisuviranomaiselle raportteja kriisinratkaisuviranomaisen määrittämin säännöllisin väliajoin sekä toimikauden alussa ja sen päättyessä. Kyseisissä raporteissa on kuvailtava yksityiskohtaisesti keskusvastapuolen taloudellista tilannetta ja ilmoitettava perusteet toteutetuille toimenpiteille.
6. Kriisinratkaisuviranomainen voi erottaa erityisjohtajan milloin tahansa. Sen on joka tapauksessa erotettava erityisjohtaja seuraavissa tapauksissa:
 - a) jos erityisjohtaja ei hoida tehtäviään kriisinratkaisuviranomaisen asettamien ehtojen ja edellytysten mukaisesti;
 - b) jos kriisinratkaisun tavoitteet voitaisiin saavuttaa paremmin siten, että erityisjohtaja erotetaan tai korvataan;
 - c) jos nimityksen edellytykset eivät enää täyty.
7. Jos kansallisessa maksukyvyttömyyslainsäädännössä säädetään maksukyvyttömyystilanteen johdon nimittämisestä, 1 kohdan nojalla nimitetty erityisjohtaja voidaan nimittää myös maksukyvyttömyystilanteen johtajaksi.

51 artikla

Valtuudet vaatia palvelujen ja toimintojen tarjoamista

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia kriisinratkaisun kohteena olevaa keskusvastapuolta tai mitä tahansa sen konserniyhteisöistä tai määrätysosapuolista tarjoamaan tarvittavat palvelut ja toiminnot, jotta ostaja tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli voi harjoittaa sille siirrettyä liiketoimintaa tuloksellisesti.
Ensimmäistä alakohtaa sovelletaan riippumatta siitä, onko keskusvastapuolen kanssa samaan konserniin kuuluva yhteisö tai jokin keskusvastapuolen määrätysosapuolista asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn tai onko se itse kriisinratkaisun kohteena.
2. Kriisinratkaisuviranomainen voi panna täytäntöön muiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten 1 kohdan nojalla määräämät velvoitteet, jos näitä valtuuksia käytetään kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen kanssa samaan konserniin kuuluviin yhteisöihin tai kyseisen keskusvastapuolen määrätysosapuoliin.
3. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut palvelut ja toiminnot eivät saa sisältää minkäänlaista rahoitustukea.
4. Edellä olevan 1 kohdan nojalla tarjottavat palvelut ja toiminnot on tarjottava
 - a) samoin kaupallisin ehdoin kuin niitä tarjottiin keskusvastapuolelle välittömästi ennen kriisinratkaisutoimen toteuttamista, jos tätä varten on olemassa sopimus;
 - b) kohtuullisin kaupallisin ehdoin, jos tätä varten ei ole sopimusta tai jos tämä sopimus on päättynyt.

52 artikla

Valtuudet panna täytäntöön kriisinhallinta- tai kriisinehkäisytoimia muissa jäsenvaltioissa

1. Jos kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen omistusinstrumentit, varat, velat, oikeudet tai velvoitteet sijaitsevat muussa jäsenvaltiossa kuin kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa tai niihin sovelletaan kyseisen toisen jäsenvaltion lainsäädäntöä, kyseisten instrumenttien, varojen, velkojen, oikeuksien

tai velvoitteiden siirrolla on vaikutus kyseisen toisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti.

2. Toisten asianomaisten jäsenvaltioiden viranomaisten on annettava jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaiselle kaikki tarvittava apu sen varmistamiseksi, että kaikki omistusinstrumentit, varat, velat, oikeudet tai velvoitteet siirretään ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalle keskusvastapuolelle sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti.
3. Osakkeenomistajilla, velkojilla ja kolmansilla osapuolilla, joihin 1 kohdassa tarkoitettu omistusinstrumenttien, varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden siirto vaikuttaa, ei ole oikeutta estää, riitauttaa tai mitätöidä siirtoa sen jäsenvaltion lainsäädännön nojalla, jota kyseiseen siirtoon sovelletaan.
4. Jos jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen käyttää 28 tai 32 artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä, ja kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen sopimuksiin, velkoihin, omistusinstrumentteihin tai velkainstrumentteihin kuuluu instrumentteja, sopimuksia tai velkoja, joihin sovelletaan toisen jäsenvaltion lakia, tai velkoja kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa sijaitseville velkojille ja sopimuksia, jotka liittyvät kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa sijaitseviin määritysosallistujiin, kyseisen toisen jäsenvaltion asianomaisten viranomaisten on varmistettava, että kaikki kyseisistä kriisinratkaisuvälineistä johtuvat toimet tulevat voimaan.

Ensimmäistä alakohtaa sovellettaessa osakkeenomistajilla, velkojilla ja määritysosallistujilla, joihin kyseiset kriisinratkaisuvälineet vaikuttavat, ei ole oikeutta riitauttaa instrumentin tai velan pääoman tai maksettavan määrän vähentämistä tai instrumentin tai velan muuntamista tai uudelleenjärjestelyä.

5. Seuraavat oikeudet ja suojatoimet on määritettävä kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti:
 - a) osakkeenomistajien, velkojen ja kolmansien osapuolten oikeus hakea muutosta 72 artiklan nojalla tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun omistusinstrumenttien, varojen, velkojen, oikeuksien tai velvoitteiden siirtoon;
 - b) kyseeseen tulevien velkojen oikeus hakea muutosta 72 artiklan mukaisesti tämän artiklan 4 kohdan soveltamisalaan kuuluvan instrumentin, velan tai sopimuksen pääoman tai maksettavan määrän vähentämiseen tai kyseisen instrumentin, velan tai sopimuksen muuntamiseen tai uudelleenjärjestelyyn;
 - c) V luvussa tarkoitettut osittaisia siirtoja koskevat suojatoimet, jotka koskevat tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja varoja, velkoja, oikeuksia tai velvoitteita.

53 artikla

Valtuudet, jotka liittyvät kolmannen maan lainsäädännön soveltamisalaan kuuluviin tai kolmannessa maassa sijaitsevien henkilöiden sopimuksiin, varoihin, velkoihin, oikeuksiin, velvoitteisiin ja omistusinstrumentteihin

1. Jos kriisinratkaisutoimi koskee kolmannessa maassa sijaitsevien henkilöiden varoja tai sopimuksia tai kolmannen maan lainsäädännön soveltamisalaan kuuluvia omistusinstrumentteja, oikeuksia, velvoitteita tai velkoja, kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia, että
 - a) kriisinratkaisun kohteena oleva keskusvastapuoli ja kyseisten varojen, velkojen, sopimusten, omistusinstrumenttien, oikeuksien tai velvoitteiden

vastaanottajat toteutettavat kaikki tarvittavat toimet sen varmistamiseksi että kriisinratkaisutoimi tulee voimaan;

- b) kriisinratkaisun kohteena oleva keskusvastapuoli pitää omistusinstrumentit, varat tai oikeudet hallussaan tai suorittaa velat tai täyttää velvoitteet vastaanottajan puolesta, kunnes toimi tulee voimaan;
 - c) kohtuulliset kulut, joita vastaanottajalle aiheutuu asianmukaisesti tämän kohdan a ja b alakohdan nojalla vaadittujen toimien toteuttamisesta, katetaan jollakin 27 artiklan 9 kohdassa tarkoitetuista tavoista.
2. Sovellettaessa 1 kohtaa kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia keskusvastapuolta varmistamaan, että sen määrätysosapuolten ja omistus- ja velkainstrumenttien tai muiden velkojen kolmansissa maissa sijaitsevien haltijoiden sopimukseen sisällytetään määräys, jossa ne sitoutuvat hyväksymään kriisinratkaisuviranomaisen niiden varojen, velkojen, sopimusten, oikeuksien ja velvoitteiden osalta toteuttamat toimet, myös 55, 56 ja 57 artiklan soveltamisen.
3. Jos 1 kohdassa tarkoitettu kriisinratkaisutoimi ei tule voimaan, kyseinen toimi on mitätön asianomaisiin omistusinstrumentteihin, varoihin, velkoihin, oikeuksiin tai velvoitteisiin nähden.

54 artikla

Tiettyjen sopimusehtojen poissulkeminen varhaisesta tilanteeseen puuttumisesta ja kriisinratkaisusta

1. Tämän asetuksen mukaisesti toteutettua kriisinehkäisy- tai kriisinratkaisutoimea tai tällaisen toimen soveltamiseen suoraan liittyvää tapahtumaa ei pidetä direktiivissä 2002/47/EY tarkoitettuna täytäntöönpanoon oikeuttavana tapahtumana tai direktiivissä 98/26/EY tarkoitettuna maksukyvyttömyysmenettelynä edellyttäen, että aineelliset sopimusvelvoitteet, kuten maksu- ja toimitusvelvoitteet sekä vakuuksien antaminen, täytetään edelleen.

Sovellettaessa ensimmäistä alakohtaa kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyä, joka on tunnustettu 75 artiklan nojalla tai muulla tavoin, jos kriisinratkaisuviranomainen niin päättää, pidetään tämän asetuksen mukaisesti toteutettuna kriisinratkaisutoimena.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua kriisinehkäisy- tai kriisinratkaisutoimea ei saa käyttää
 - a) purkamis-, keskeyttämis-, muuttamis-, nettoutus- tai kuittausoikeuksien käyttämiseksi, myös sellaisen sopimuksen osalta, jonka on tehnyt samaan konserniin keskusvastapuolen kanssa kuuluva yhteisö ja johon sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä tai velvoitteita, joiden takaamisesta tai muunlaisesta tukemisesta vastaa konserniyhteisö;
 - b) asianomaisen keskusvastapuolen tai konserniyhteisön omaisuuden haltuun saamiseksi sellaiseen sopimukseen liittyen, johon sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä, määräysvallan käyttämiseksi tällaisen omaisuuden suhteen tai minkä tahansa vakuuden täytäntöön panemiseksi tällaisen omaisuuden suhteen;
 - c) asianomaisen keskusvastapuolen tai konserniyhteisön sopimuksesta johtuvien oikeuksien käyttämiseksi sellaiseen sopimukseen liittyen, johon sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä;

55 artikla

Valtuudet keskeyttää tiettyjä velvoitteita

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi keskeyttää kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen tekemän sopimuksen kummankin osapuolen maksu- tai toimitusvelvoitteet 70 artiklan mukaisesta keskeyttämisilmoituksen julkaisemisesta alkaen kyseistä julkaisemista seuraavan työpäivän päättymiseen saakka.
Ensimmäistä alakohtaa sovellettaessa työpäivän päättymisellä tarkoitetaan keskiyötä kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa.
2. Kun maksu- tai toimitusvelvoite olisi eräänntynyt keskeyttämisjakson aikana, maksu- tai toimitusvelvoite eräänntyy välittömästi keskeyttämisjakson päättyttyä.
3. Kriisinratkaisuviranomainen ei saa käyttää 1 kohdassa tarkoitettua valtuutta maksu- ja toimitusvelvoitteisiin, jotka liittyvät direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyihin järjestelmiin tai järjestelmien ylläpitäjiin, mukaan lukien muut keskusvastapuolet ja keskuspankit.

56 artikla

Valtuudet rajoittaa vakuusoikeuksien täytäntöönpanoa

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi estää kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen vakuudellisia velkojia panemasta täytäntöön kyseisen kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen varoihin liittyviä vakuusoikeuksia 70 artiklan mukaisesta rajoittamisilmoituksen julkaisemisesta alkaen kyseistä julkaisemista seuraavan työpäivän päättymiseen saakka.
Ensimmäistä alakohtaa sovellettaessa työpäivän päättymisellä tarkoitetaan keskiyötä kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa.
2. Kriisinratkaisuviranomainen ei saa käyttää 1 kohdassa tarkoitettua valtuutta direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyjen järjestelmien tai järjestelmien ylläpitäjien, muiden keskusvastapuolten ja keskuspankkien vakuusoikeuksiin, jotka koskevat kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen marginaalina tai vakuutena asettamia tai tarjoamia varoja.

57 artikla

Valtuudet keskeyttää tilapäisesti sopimuksen purkamisoikeudet

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi keskeyttää kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen kanssa tehdyn sopimuksen osapuolen purkamisoikeudet 70 artiklan mukaisesta keskeyttämisilmoituksen julkaisemisesta alkaen kyseistä julkaisemista seuraavan työpäivän päättymiseen saakka edellyttäen, että maksu- ja toimitusvelvoitteet sekä vakuuksien antaminen täytetään edelleen.
Ensimmäistä alakohtaa sovellettaessa työpäivän päättymisellä tarkoitetaan keskiyötä kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa.
2. Kriisinratkaisuviranomainen ei saa käyttää 1 kohdassa tarkoitettua valtuutta direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyihin järjestelmiin tai järjestelmien ylläpitäjiin, mukaan lukien muut keskusvastapuolet ja keskuspankit.
3. Sopimuksen osapuoli voi käyttää sopimuksen purkamisoikeutta sopimuksen nojalla ennen 1 kohdassa tarkoitettua ajanjakson päättymistä, jos kyseinen osapuoli on saanut kriisinratkaisuviranomaiselta ilmoituksen siitä, että sopimuksen kattamia oikeuksia ja velkoja ei

- a) siirretä toiselle yhteisölle;
 - b) alaskirjata tai muunneta tai että niihin ei sovelleta kriisinratkaisuvälinettä tappioiden tai positioiden jakamiseksi.
4. Jos 3 kohdassa tarkoitettua ilmoitusta ei ole annettu, purkamisoikeuksia voidaan käyttää keskeyttämisjakson päätyttyä, jollei 54 artiklasta muuta johdu, seuraavasti:
- a) jos sopimuksen kattamat oikeudet ja velat on siirretty toiselle yhteisölle, vastapuoli voi käyttää sopimuksen purkamisoikeuksia kyseisen sopimuksen ehtojen mukaisesti vain, kun vastaanottava yhteisö aiheuttaa täytäntöönpanoon oikeuttavan tapahtuman tai aiheuttaa sen jatkumisen;
 - b) jos sopimuksen kattamat oikeudet ja velat jäävät kriisinratkaisun kohteena olevaan keskusvastapuoleen ja kriisinratkaisuviranomainen on käyttänyt kyseiseen sopimukseen kriisinratkaisuvälinettä tappioiden tai positioiden jakamiseksi, vastapuoli voi käyttää sopimuksen purkamisoikeuksia kyseisen sopimuksen ehtojen mukaisesti 1 kohdan nojalla toteutetun keskeyttämisen päätyttyä.

58 artikla

Valtuudet käyttää määräysvaltaa keskusvastapuolella

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi käyttää määräysvaltaa kriisinratkaisun kohteena olevassa keskusvastapuolella
- a) hallinnoidakseen osakkeenomistajien ja hallituksen valtuuksia käyttäen keskusvastapuolen toimintoja ja palveluja ja kuullakseen riskinarviointikomiteaa;
 - b) hallinnoidakseen ja luovuttaakseen kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen varoja ja omaisuutta.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua määräysvaltaa voivat käyttää suoraan kriisinratkaisuviranomainen tai välillisesti yksi tai useampi kriisinratkaisuviranomaisen nimittämä henkilö.

2. Jos kriisinratkaisuviranomainen käyttää määräysvaltaa keskusvastapuolella, sitä ei saa kansallisen lainsäädännön nojalla pitää varjojohtajana eikä tosiasiallisena johtajana.

59 artikla

Kriisinratkaisuviranomaisten valtuuksien käyttö

Jollei 72 artiklasta muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaisten on toteutettava kriisinratkaisutoimia täytäntöönpanomääräyksellä kansallisten hallinnollisten toimivaltuuksien ja menettelyjen mukaisesti.

V LUKU

Suojatoimet

60 artikla

Periaate, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan

Jos kriisinratkaisuviranomainen käyttää yhtä tai useampaa kriisinratkaisuvälinettä, sen on varmistettava, että osakkeenomistajille, velkojille ja määritysosallistujille ei aiheudu

- a) määritysosapuolen maksukyvyttömyystilanteessa suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut, jos kriisinratkaisuviranomainen ei olisi toteuttanut keskusvastapuolen suhteen kriisinratkaisutoimea, kun se katsoi, että 22 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisun edellytykset ovat täyttyneet, vaan keskusvastapuoleen olisi sovellettu mahdollisia täyttämättä olevia velvoitteita keskusvastapuolen elvytysuunnitelman tai sen toimintasääntöihin sisältyvien muiden sopimusjärjestelyjen mukaisesti;
- b) tilanteessa, jossa on kyse muusta kuin määritysosapuolen maksukyvyttömyydestä, suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut, jos keskusvastapuoli olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, myös ottamalla huomioon sen toimintasääntöihin sisältyvät sopimusjärjestelyt.

61 artikla

Arvostus velkojien asemaa koskevan periaatteen soveltamiseksi

1. Arvioitaessa, kuinka 60 artiklassa säädettyä periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, noudatetaan, kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava, että arvostuksen suorittaa riippumaton henkilö mahdollisimman pian kriisinratkaisutoimen toteuttamisen jälkeen.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetussa arvostuksessa on otettava huomioon
 - a) miten osakkeenomistajia, velkojia ja määritysosallistujia olisi kohdeltu, jos kriisinratkaisuviranomainen ei olisi toteuttanut keskusvastapuolen suhteen kriisinratkaisutoimea, kun se katsoi, että 22 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisun edellytykset ovat täyttyneet, vaan osakkeenomistajiin, velkoihin ja määritysosallistujiin olisi sovellettu mahdollisia täyttämättä olevia velvoitteita keskusvastapuolen elvytysuunnitelman tai sen toimintasääntöihin sisältyvien muiden järjestelyjen mukaisesti tai keskusvastapuoli olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä;
 - b) miten osakkeenomistajia, velkojia ja määritysosallistujia on tosiasiallisesti kohdeltu keskusvastapuolen kriisinratkaisun yhteydessä;
 - c) eroaako a alakohdassa tarkoitettu kohtelu b alakohdassa tarkoitettua kohtelusta.
3. Laskettaessa 2 kohdassa tarkoitettuja kohteluita, 1 kohdassa tarkoitetussa arvostuksessa on jätettävä huomiotta kaikki kriisinratkaisun kohteena olevalle keskusvastapuolelle annettu poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki.
4. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu arvostus on tehtävä erillään 24 artiklan 3 kohdan nojalla tehtävästä arvostuksesta.
5. EAMV ottaa huomioon mahdolliset direktiivin 2014/59/EU 74 artiklan 4 kohdan nojalla laaditut tekniset sääntelystandardit ja laatii luonnokset teknisiksi

sääntelystandardeiksi, joissa täsmennetään menetelmät 1 kohdassa tarkoitetun arvostuksen tekemiseksi.

EAMV toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [*PO please insert the date 12 months from entry into force of the Regulation*].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

62 artikla

Osakkeenomistajiin, velkoihin ja määrätysohallistujiin kohdistuvat suojoitoimet

Jos 61 artiklan mukaisesti tehtävän arvostuksen perusteella osakkeenomistajalle, velkojalle tai määrätysohallistujalle on aiheutunut suurempia tappioita kuin sille olisi aiheutunut, jos kriisinratkaisuviranomainen ei olisi toteuttanut keskusvastapuolta koskevaa kriisinratkaisutoimea, vaan osakkeenomistajiin, velkoihin ja määrätysohallistujiin olisi sovellettu mahdollisia täyttämättä olevia velvoitteita keskusvastapuolen elvytysuunnitelman tai sen toimintasääntöihin sisältyvien muiden järjestelyjen mukaisesti, osakkeenomistaja, velkoja tai määrätysohallistuja on oikeutettu saamaan kyseinen erotus.

63 artikla

Vastapuoliin kohdistuvat suojoitoimet osittaisissa siirroissa

Jäljempänä 64, 65 ja 66 artiklassa säädettyä suojoa sovelletaan seuraavissa tapauksissa:

- a) kriisinratkaisuviranomainen siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivan keskusvastapuolen varat, velat, oikeudet tai velvoitteet osittain muttei kokonaan ostajalle;
- b) kriisinratkaisuviranomainen käyttää 49 artiklan 1 kohdan g alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia.

64 artikla

Rahoitusvakuus-, kuittaus- ja nettoutusjärjestelyjen suojo

Kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että kriisinratkaisuvälineen käyttö ei johda joidenkin muttei kaikkien oikeuksien ja velkojen siirtoon kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen ja järjestelyjen muiden osapuolten välillä omistusoikeuden siirtävän rahoitusvakuusjärjestelyn, kuittausjärjestelyn tai nettoutusjärjestelyn mukaisesti tai kyseisten järjestelyjen mukaisten oikeuksien ja velkojen muuttamiseen tai purkamiseen lisävaltuuksia käyttämällä.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuihin järjestelyihin on sisällyttävä kaikki järjestelyt, joissa osapuolilla on oikeus kuitata tai nettouttaa kyseiset oikeudet ja velat.

65 artikla

Vakuusjärjestelyjen suojo

Kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava, että kriisinratkaisuvälineen käyttö ei aiheuta kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen ja vakuusjärjestelyjen muiden osapuolten välisten vakuusjärjestelyjen osalta mitään seuraavista:

- a) velan vakuutena olevien varojen siirto, paitsi jos myös kyseinen velka ja itse vakuus siirretään;
- b) vakuudellisen velan siirto, paitsi jos myös itse vakuus siirretään;
- c) vakuuden siirto, paitsi jos myös itse vakuudellinen velka siirretään;
- d) vakuusjärjestelyn muuttaminen tai purkaminen lisävaltuuksia käyttämällä, jos velka ei enää ole vakuudellinen tämän muuttamisen tai purkamisen johdosta.

66 artikla

Strukturoitujen rahoitusjärjestelyjen ja katettujen joukkovelkakirjalainojen suoja

Kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava, että kriisinratkaisuvälineen käyttö ei aiheuta strukturoitujen rahoitusjärjestelyjen ja katettujen joukkovelkakirjalainojen osalta mitään seuraavista:

- a) sellaisten varojen, velkojen ja oikeuksien siirto osittain muttei kokonaan, jotka muodostavat strukturoidun rahoitusjärjestelyn tai osan strukturoidusta rahoitusjärjestelystä, jonka osapuolena kriisinratkaisun kohteena oleva keskusvastapuoli on;
- b) sellaisten varojen, velkojen ja oikeuksien purkaminen tai muuttaminen liittämisvaltuuksia käyttämällä, jotka muodostavat strukturoidun rahoitusjärjestelyn tai osan strukturoidusta rahoitusjärjestelystä, jonka osapuolena kriisinratkaisun kohteena oleva keskusvastapuoli on.

Ensimmäistä alakohtaa sovellettaessa strukturoituihin rahoitusjärjestelyihin sisältyvät arvopaperistamiset ja suojaustarkoituksessa käytetyt instrumentit, jotka muodostavat katepoolin erottamattoman osan ja jotka ovat kansallisen lainsäädännön mukaisesti samalla tavalla vakuudellisia kuin katetut joukkovelkakirjalainat, joissa järjestelyn osapuoli taikka omaisuudenhoitaja, asiamies tai nimetty edustaja antaa vakuuden ja pitää sitä hallussaan.

67 artikla

Osittaiset siirrot: kaupp- ja selvitysjärjestelmien suoja

1. Kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava, että kriisinratkaisuvälineen käyttö ei vaikuta direktiivin 98/26/EY soveltamisalaan kuuluvien järjestelmien toimintaan ja sääntöihin, jos kriisinratkaisuviranomainen
 - a) siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen varat, velat oikeudet tai velvoitteet osittain muttei kokonaan ostajalle;
 - b) peruuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen tekemän sopimuksen ehdot tai muuttaa niitä taikka korvaa kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen sopimuksen osapuolena ostajalla tai omaisuudenhoitoyhtiönä toimivalla keskusvastapuolella.
2. Sovellettaessa 1 kohtaa kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava, että kriisinratkaisuvälineiden käyttö ei saa
 - a) johtaa siirtomääräyksen peruuttamiseen direktiivin 98/26/EY 5 artiklan mukaisesti;
 - b) vaikuttaa direktiivin 98/26/EY 3 ja 5 artiklassa säädettyyn siirtomääräysten ja nettoutuksen täytäntöönpanokelpoisuuteen;

- c) vaikuttaa direktiivin 98/26/EY 3 ja 4 artiklassa säädettyyn varojen, vakuuksien ja luottojärjestelyjen käyttöön;
- d) vaikuttaa direktiivin 98/26/EY 3 ja 9 artiklassa säädettyyn vakuuden suojaan.

VI LUKU

Menettelylliset velvoitteet

68 artikla *Ilmoitusvaatimukset*

1. Keskusvastapuolen on ilmoitettava toimivaltaiselle viranomaiselle, jos se katsoo, että se on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu 22 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla.
2. Toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava kriisinratkaisuviranomaiselle mahdollisista 1 kohdan mukaisesti vastaanottamistaan ilmoituksista ja kaikista IV osaston mukaisista elvytys- ja muista toimenpiteistä, joita toimivaltainen viranomainen vaatii keskusvastapuolen toteuttavan.

Toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava kriisinratkaisuviranomaiselle asetuksen (EU) N:o 648/2012 24 artiklassa tarkoitetusta mahdollisesta keskusvastapuoleen liittyvästä hätätilanteesta ja kaikista kyseisen asetuksen 48 artiklan nojalla vastaanottamistaan ilmoituksista.

3. Jos toimivaltainen viranomainen tai kriisinratkaisuviranomainen toteaa, että 22 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut edellytykset täyttyvät keskusvastapuolen suhteen, sen on ilmoitettava asiasta viipymättä seuraaville viranomaisille:
 - a) kyseisen keskusvastapuolen toimivaltainen viranomainen tai kriisinratkaisuviranomainen;
 - b) keskusvastapuolen emoyrityksen toimivaltainen viranomainen;
 - c) keskuspankki;
 - d) toimivaltainen ministeriö;
 - e) Euroopan järjestelmäriskikomitea (EJRK) ja nimetty makrovakausero- ja valvonnasta vastaava kansallinen viranomainen.

69 artikla *Kriisinratkaisuviranomaisen päätös*

1. Saatuaan 68 artiklan 3 kohdan nojalla ilmoituksen toimivaltaiselta viranomaiselta kriisinratkaisuviranomaisen on päätettävä, onko kriisinratkaisutoimi on tarpeen.
2. Päätökseen siitä, toteutetaanko kriisinratkaisutoimi keskusvastapuolen osalta vai ei, on sisällytettävä seuraavat tiedot:
 - a) kriisinratkaisuviranomaisen arvio siitä, täyttääkö keskusvastapuoli kriisinratkaisun edellytykset;
 - b) kaikki toimet, jotka kriisinratkaisuviranomainen aikoo toteuttaa, mukaan lukien päätös hakea likvidaatiota, hallinnonhoitajan nimittäminen tai mikä tahansa muu sovellettavan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn tai 27 artiklan

1 kohdan e alakohtaa sovellettaessa kansallisen lainsäädännön mukainen toimenpide.

70 artikla

Kriisinratkaisuviranomaisia koskevat menettelylliset velvoitteet

1. Niin pian kuin se on käytännössä mahdollista kriisinratkaisutoimen toteuttamisen jälkeen kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava asiasta kaikille seuraaville:
 - a) kriisinratkaisun kohteena oleva keskusvastapuoli;
 - b) kriisinratkaisukollegio
 - c) nimetty makrovakauseroavonnasta vastaava kansallinen viranomainen ja EJRK;
 - d) komissio, Euroopan keskuspankki, ja Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen (EVLEV);
 - e) sellaisten direktiivin 98/26/EY soveltamisalaan kuuluvien järjestelmien ylläpitäjät, joihin kriisinratkaisun kohteena oleva keskusvastapuoli osallistuu.
 2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuun ilmoitukseen on liitettävä jäljennös määräyksestä tai instrumentista, jonka nojalla toimi toteutetaan, ja siinä on ilmoitettava päivämäärä, josta alkaen kriisinratkaisutoimi on voimassa.
- Edellä 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettussa ilmoituksessa kriisinratkaisukollegiolle on myös mainittava, poikkeako kriisinratkaisutoimi kriisinratkaisusuunnitelmasta ja esitettävä syyt tällaiseen poikkeamiseen.
3. Jäljennös siitä määräyksestä tai instrumentista, jonka nojalla kriisinratkaisutoimi toteutetaan, tai ilmoitus, jossa esitetään tiivistetysti kriisinratkaisutoimen vaikutukset sekä mahdollisen 55, 56 ja 57 artiklassa tarkoitettujen keskeyttämisen tai rajoittamisen ehdot ja kesto, on julkaistava kaikissa seuraavissa:
 - a) kriisinratkaisuviranomaisen verkkosivustolla;
 - b) toimivaltaisen viranomaisen verkkosivustolla, jos viranomainen on muu kuin kriisinratkaisuviranomainen, ja EAMV:n verkkosivustolla;
 - c) kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen verkkosivustolla;
 - d) käyttäen samoja säänneltyjen tietojen paljastamista koskevia tapoja, joista säädetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/109/EY³³ 21 artiklan 1 kohdassa, jos kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen omistus- tai velkainstrumentit on otettu kaupankäynnin kohteeksi säännellyllä markkinalla.
 4. Jos omistus- tai velkainstrumentteja ei ole otettu kaupankäynnin kohteeksi säännellyllä markkinalla, kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava, että 3 kohdassa tarkoitettua määräyksestä todistavat asiakirjat toimitetaan niille kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen omistusrämenttien haltijoille ja velkojille, jotka ovat tiedossa kriisinratkaisuviranomaisen saatavilla olevien kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen rekisterien tai tietokantojen kautta.

³³ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/109/EY, annettu 15 päivänä joulukuuta 2004, säännellyillä markkinoilla kaupankäynnin kohteeksi otettavien arvopaperien liikkeeseenlaskijoita koskeviin tietoihin liittyvien avoimuusvaatimusten yhdenmukaistamisesta ja direktiivin 2001/34/EY muuttamisesta (EUVL L 390, 31.12.2004, s. 38).

71 artikla
Luottamuksellisuus

1. Salassapitovelvollisuus sitoo seuraavia henkilöitä:
 - a) kriisinratkaisuviranomaiset;
 - b) toimivaltaiset viranomaiset, EAMV ja EPV;
 - c) toimivaltaiset ministeriöt;
 - d) tämän asetuksen nojalla nimitetyt erityisjohtajat tai väliaikaiset hallinnonhoitajat;
 - e) mahdolliset ostajat, joihin toimivaltaiset viranomaiset ovat ottaneet yhteyttä, tai kriisinratkaisuviranomaisten etsimät mahdolliset ostajat riippumatta siitä, tapahtuiko yhteydenotto tai etsintä osana liiketoiminnan myynnin valmistelua ja johtiko etsintä ostoon;
 - f) tilintarkastajat, kirjanpitäjät, oikeudelliset ja muut ammatilliset neuvonantajat, arvioijat sekä muut asiantuntijat, joita kriisinratkaisuviranomaiset, toimivaltaiset viranomaiset, toimivaltaiset ministeriöt tai e alakohdassa tarkoitetut mahdolliset ostajat ovat suoraan tai välillisesti ottaneet palvelukseensa;
 - g) keskuspankit ja muut kriisinratkaisuprosessiin osallistuvat viranomaiset;
 - h) omaisuudenhoitoyhtiönä toimiva keskusvastapuoli;
 - i) muut henkilöt, jotka suoraan tai välillisesti, pysyvästi tai satunnaisesti tarjoavat tai ovat tarjonneet palveluja a–k alakohdassa tarkoitetuille henkilöille;
 - j) keskusvastapuolen ylin johto ja hallituksen jäsenet sekä edellä a–k alakohdassa tarkoitettujen elinten tai yhteisöjen työntekijät ennen näiden nimittämistä, sen aikana ja sen jälkeen;
 - k) kaikki muut kriisinratkaisukollegion jäsenet, joita ei ole mainittu a, b, c ja g alakohdassa.
2. Sen varmistamiseksi, että 1 ja 3 kohdassa säädettyjä salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia noudatetaan, 1 kohdan a, b, c, g, h ja k alakohdassa tarkoitettujen henkilöiden on varmistettava, että asiasta on olemassa sisäisiä sääntöjä, mukaan lukien säännöt tietojen salassapidon turvaamiseksi kriisinratkaisuprosessiin suoraan osallistuvien henkilöiden välillä.
3. Edellä 1 kohdassa tarkoitettut henkilöt eivät saa luovuttaa yhdellekään henkilölle tai viranomaiselle luottamuksellisia tietoja, jotka on saatu osana työkuvaavaa tai toimivaltaiselta viranomaiselta tai kriisinratkaisuviranomaiselta heidän tämän asetuksen mukaisten tehtäviensä yhteydessä, paitsi tiedot antaneen viranomaisen taikka keskusvastapuolen nimenomaisella etukäteen antamalla luvalla tai kun kyse on tämän asetuksen mukaisten tehtävien hoitamisesta tai tiedot ovat sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, ettei niiden perusteella voi tunnistaa kyseisiä yksittäisiä keskusvastapuolia.

Ennen kuin minkään tyyppisiä tietoja luovutetaan, 1 kohdassa tarkoitettujen henkilöiden on arvioitava vaikutukset, joita luovuttamisella saattaa olla finanssi-, raha- tai talouspolitiikkaa koskevaan yleiseen etuun, luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden kaupallisiin etuihin, tarkastusten tarkoitukseen, tutkimuksiin ja tilintarkastuksiin.

Menettelyssä, jolla tutkitaan tietojen luovuttamisen vaikutukset, on erityisesti arvioitava 9 ja 13 artiklassa tarkoitettujen elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien sisällön ja yksityiskohtien sekä 10 ja 16 artiklan nojalla tehtyjen arviointien tulosten paljastamisen vaikutukset.

Edellä 1 kohdassa tarkoitetut henkilöt tai yhteisöt ovat kansallisen lainsäädännön mukaisesti siviilioikeudellisessa vastuussa tämän artiklan vaatimusten rikkomisesta.

4. Poiketen siitä, mitä 3 kohdassa säädetään, 1 kohdassa tarkoitetut henkilöt voivat vaihtaa luottamuksellisia tietoja seuraavien henkilöiden ja tahojen kanssa edellyttäen, että salassapitovelvollisuutta koskevia sopimuksia noudatetaan tällaisessa vaihdossa:
 - a) kuka tahansa muu henkilö, jos se on tarpeen kriisinratkaisutoimen suunnittelemiseksi tai toteuttamiseksi;
 - b) parlamentaariset tutkintavaliokunnat asianomaisessa jäsenvaltiossa, tilintarkastustuomioistuimet asianomaisessa jäsenvaltiossa ja muut asianomaisessa jäsenvaltiossa tutkinnasta vastaavat elimet;
 - c) maksujärjestelmien valvonnasta vastaavat kansalliset viranomaiset, tavanomaisista maksukyvyttömyysmenettelyistä vastaavat viranomaiset, muiden finanssialan yhteisöjen julkisesta valvonnasta vastuussa olevat viranomaiset, rahoitusmarkkinoiden ja vakuutusyritysten valvonnasta vastuussa olevat viranomaiset ja niiden puolesta toimivat tarkastajat, rahoitusjärjestelmän vakauden ylläpitämisestä jäsenvaltioissa makrotason vakavaraisuussääntöjen kautta vastaavat viranomaiset, rahoitusjärjestelmän vakauden säilyttämisestä vastaavat viranomaiset ja lakisääteisen tilintarkastuksen suorittamisesta vastuussa olevat henkilöt;
5. Tämän artiklan säännökset eivät estä
 - a) 1 kohdan a–g ja k alakohdassa tarkoitettujen elinten tai yhteisöjen työntekijöitä ja asiantuntijoita vaihtamasta tietoja keskenään kyseisen elimen tai yhteisön sisällä;
 - b) kriisinratkaisuviranomaisia ja toimivaltaisia viranomaisia, niiden työntekijät ja asiantuntijat mukaan lukien, vaihtamasta tietoja keskenään ja muiden unionin kriisinratkaisuviranomaisten, muiden unionin toimivaltaisten viranomaisten, toimivaltaisten ministeriöiden, keskuspankkien, tavanomaisista maksukyvyttömyysmenettelyistä vastaavien jäsenvaltioiden viranomaisten, rahoitusjärjestelmän vakauden ylläpitämisestä jäsenvaltioissa makrovakaussääntöjen avulla vastaavien viranomaisten, lakisääteisten tilintarkastusten tekemisestä vastaavien henkilöiden, EPV:n, EAMV:n tai, jollei 78 artiklan säännöksistä muuta johdu, sellaisten kolmannen maan viranomaisten kanssa, jotka suorittavat vastaavia toimintoja kuin kriisinratkaisuviranomaiset, taikka, tiukkoja luottamuksellisuussääntöjä noudattaen mahdollisen ostajan tai tarvittaessa muun henkilön kanssa kriisinratkaisutoimen suunnittelemiseksi tai toteuttamiseksi.
6. Tämän artiklan säännökset eivät vaikuta tietojen luovuttamista rikos- tai riita-asioiden oikeudenkäyntejä varten koskevan kansallisen lainsäädännön soveltamiseen.

VII LUKU

Muutoksenhakuoikeus ja muiden toimien poissulkeminen

72 artikla

Tuomioistuimen ennakkohyväksyntä ja muutoksenhakuoikeudet

1. Päätös toteuttaa kriisinehkäisy- tai kriisinratkaisutoimi saattaa edellyttää tuomioistuimen ennakkohyväksyntää, jos kyseiseen hyväksyntään liittyvä menettely ja tarkastelu tuomioistuimessa hoidetaan kiireellisinä.
2. Kaikilla henkilöillä, joihin kriisinehkäisytoimen toteuttamispäätös tai muun valtuuden käyttämispäätös kuin kriisinratkaisutoimen toteuttamispäätös vaikuttaa, on oikeus hakea muutosta kyseiseen päätökseen.
3. Kaikilla henkilöillä, joihin kriisinratkaisutoimen toteuttamispäätös vaikuttaa, on oikeus hakea kyseiseen päätökseen muutosta.
4. Edellä 3 kohdassa tarkoitettuun muutoksenhakuoikeuteen sovelletaan seuraavia edellytyksiä:
 - a) kriisinratkaisuviranomaisen päätöksen on oltava välittömästi täytäntöönpanokelpoinen, ja sen on johdettava kumottavissa olevaan oletamaan, että sen täytäntöönpanon keskeyttäminen olisi yleisen edun vastaista;
 - b) muutoksenhakua koskevan menettelyn on oltava nopea;
 - c) tuomioistuimen on käytettävä kriisinratkaisuviranomaisen tekemiä tosiseikkojen taloudellisia arviointeja oman arviointinsa perustana.
5. Jos se on tarpeen sellaisten kolmansien osapuolten etujen suojelemiseksi, jotka ovat vilpittömässä mielessä hankineet kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen omistusinstrumentteja, varoja, velkoja, oikeuksia tai velvoitteita kriisinratkaisutoimen perusteella, kriisinratkaisuviranomaisen päätöksen mitättömäksi julistaminen ei saa vaikuttaa mahdollisiin myöhempisiin hallinnollisiin toimiin tai transaktioihin, jotka asianomainen kriisinratkaisuviranomainen toteuttaa mitätöidyn päätöksen nojalla.

Ensimmäistä alakohtaa sovellettaessa hakijan käytettävissä olevat oikeuskeinot siinä tapauksessa, että kriisinratkaisuviranomaisen päätös kumotaan, on rajoitettava korvaukseen vahingosta, joka sille on aiheutunut tästä päätöksestä.

73 artikla

Muiden menettelyjen rajoitukset

1. Tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä ei saa aloittaa keskusvastapuolen suhteen muuten kuin kriisinratkaisuviranomaisen aloitteesta tai sen suostumuksella 3 kohdan mukaisesti.
2. Toimivaltaisille viranomaisille ja kriisinratkaisuviranomaisille on ilmoitettava viipymättä hakemuksista, jotka koskevat tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamista keskusvastapuolen suhteen, riippumatta siitä, onko keskusvastapuoli kriisinratkaisun kohteena tai onko päätös julkistettu 70 artiklan 3 kohdan nojalla.

3. Tavanomaisesta maksukyvyttömyysmenettelystä vastaavat viranomaiset voivat aloittaa tämän menettelyn vasta sen jälkeen, kun kriisintarkaisuviranomainen on ilmoittanut niille päätöksestään olla toteuttamatta kriisintarkaisutoimea keskusvastapuolen suhteen tai jos ilmoitusta ei ole vastaanotettu seitsemän päivän kuluessa 2 kohdassa tarkoitettua ilmoituksesta.

Kriisintarkaisuviranomaiset voivat pyytää tuomioistuinta lykkäämään tilapäisesti sellaista oikeudenkäyntiä tai oikeudellista menettelyä, jossa kriisintarkaisun kohteena oleva keskusvastapuoli on osapuolena tai johon se saattaa tulla osapuoleksi, tavoitteen saavuttamisen kannalta tarvittavan ajan verran, jos se on kriisintarkaisuvälineiden ja -valtuuksien tuloksellisen käytön kannalta tarpeen.

VI OSASTO

SUHTEET KOLMANSIIN MAIHIN

74 artikla

Kolmansien maiden kanssa tehdyt sopimukset

1. Komissio voi Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 218 artiklan mukaisesti antaa neuvostolle suosituksia yhden tai useamman kolmannen maan kanssa tehtävien sellaisten sopimusten neuvottelemisesta, jotka koskevat keinoja kriisinratkaisuviranomaisten ja asiaankuuluvien kolmansien maiden viranomaisten väliseen yhteistyöhön keskusvastapuolten ja kolmansien maiden keskusvastapuolten elvytys- ja kriisinratkaisusuunnittelussa seuraavissa tilanteissa:
 - a) jos kolmannen maan keskusvastapuoli tarjoaa palveluja tai sillä on tytäryrityksiä yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa;
 - b) jos jäsenvaltioon sijoittautunut keskusvastapuoli tarjoaa palveluja tai sillä on yksi tai useampi tytäryritys kolmannessa maassa.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuilla sopimuksilla on erityisesti pyrittävä varmistamaan, että vahvistetaan prosessit ja järjestelyt, jotka koskevat 77 artiklassa tarkoitettua yhteistyötä tehtäviä suoritettaessa ja toimivaltaa käytettäessä, mukaan lukien näitä tarkoituksia varten välttämättömien tietojen vaihto.

75 artikla

Kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustaminen ja täytäntöönpano

1. Kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyihin sovelletaan tätä artiklaa, paitsi jos ja siihen saakka kun 74 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu asianomaisen kolmannen maan kanssa tehty kansainvälinen sopimus tulee voimaan. Sitä sovelletaan myös 74 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen asianomaisen kolmannen maan kanssa tehdyn kansainvälisen sopimuksen voimaantulon jälkeen siltä osin kuin kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustaminen ja täytäntöönpano eivät kuulu kyseisen sopimuksen soveltamisalaan.
2. Asianomaisten kansallisten viranomaisten on tunnustettava kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyt kolmannen maan keskusvastapuolen suhteen seuraavissa tapauksissa:
 - a) kolmannen maan keskusvastapuoli tarjoaa palveluja tai sillä on tytäryrityksiä, jotka ovat sijoittautuneet yhteen tai useampaan jäsenvaltioon;
 - b) kolmannen maan keskusvastapuolella on varoja, velkoja tai oikeuksia, jotka sijaitsevat yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa tai joihin sovelletaan kyseisten jäsenvaltioiden lainsäädäntöä.Asianomaisten kansallisten viranomaisten on varmistettava, että tunnustetut kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyt pannaan täytäntöön niiden kansallisen lainsäädännön mukaisesti.
3. Asianomaisilla kansallisilla viranomaisilla on oltava vähintään valtuudet
 - a) käyttää kriisinratkaisuvaltuuksia seuraaviin:

- i) kolmannen maan keskusvastapuolen varat, jotka sijaitsevat niiden omassa jäsenvaltiossa tai joihin sovelletaan niiden oman jäsenvaltion lainsäädäntöä;
 - ii) kolmannen maan keskusvastapuolen oikeudet tai velat, jotka on kirjattu niiden omassa jäsenvaltiossa tai joihin sovelletaan niiden oman jäsenvaltion lainsäädäntöä tai joihin liittyvät vaateet ovat täytäntöönpanokelpoisia niiden omassa jäsenvaltiossa;
- b) saattaa päätökseen tai vaatia toista henkilöä saattamaan päätökseen omassa jäsenvaltiossaan tytäryrityksenä toimivan yrityksen omistusinstrumenttien siirto;
 - c) käyttää 55, 56 ja 57 artiklan mukaisia valtuuksia tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yhteisön kanssa tehdyn sopimuksen osapuolten oikeuksien suhteen, jos tällaiset valtuudet ovat tarpeen kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen panemiseksi täytäntöön;
 - d) tehdä täytäntöönpanokelvottomiksi kaikki sopimusperusteiset oikeudet purkaa, realisoida tai nopeuttaa 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja muiden konserniyhteisöjen sopimuksia tai vaikuttaa 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja muiden konserniyhteisöjen sopimusperusteisiin oikeuksiin, kun kyseinen oikeus johtuu kolmannen maan keskusvastapuolen suhteen toteutetusta kriisinratkaisutoimesta, riippumatta siitä, onko kolmannen maan kriisinratkaisuviranomainen itse toteuttanut toimen vai onko se muuten toteutettu kyseisen maan kriisinratkaisujärjestelyjä koskevien säädöksiin tai määräyksiin perustuvien vaatimusten nojalla, edellyttäen, että aineelliset sopimusvelvoitteet, kuten maksu- ja toimitusvelvoitteet sekä vakuuksien antaminen, täytetään edelleen.
4. Kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustamisella ja täytäntöönpanolla ei rajoiteta kansallisen lainsäädännön mukaista tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä.

76 artikla

Oikeus kieltäytyä tunnustamasta tai panemasta täytäntöön kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyä

Poiketen siitä, mitä 75 artiklan 2 kohdan säädetään, asianomaiset kansalliset viranomaiset voivat kieltäytyä tunnustamasta tai panemasta täytäntöön kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyä seuraavissa tapauksissa:

- a) kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyllä olisi kielteinen vaikutus rahoitusvakauteen niiden jäsenvaltiossa;
- b) velkojat tai määritysosallistajat, jotka sijaitsevat niiden jäsenvaltiossa, eivät saisi samaa kohtelua kuin kolmannen maan velkojat tai määritysosallistajat, joilla on samanlaiset lakisääteiset oikeudet kolmannen maan kotimaan kriisinratkaisumenettelyssä;
- c) kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyn tunnustamisella tai täytäntöönpanolla olisi niiden jäsenvaltion kannalta olennaisia julkisten varojen käyttöä koskevia vaikutuksia;
- d) tunnustaminen tai täytäntöönpano olisi kansallisen lainsäädännön vastainen.

77 artikla

Yhteistyö kolmansien maiden viranomaisten kanssa

1. Tätä artiklaa sovelletaan yhteistyöhön kolmannen maan kanssa, paitsi jos ja siihen saakka kun 74 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu asianomaisen kolmannen maan kanssa tehty kansainvälinen sopimus tulee voimaan. Sitä sovelletaan myös 74 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna asianomaisen kolmannen maan kanssa tehdyn kansainvälisen sopimuksen voimaantulon jälkeen, siltä osin kuin tämän artiklan kohde ei kuulu kyseisen sopimuksen soveltamisalaan.
2. Toimivaltaisten viranomaisten tai tapauksen mukaan kriisinratkaisuviranomaisten on sovittava yhteistyöjärjestelyistä seuraavien asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa ottaen huomioon asetuksen (EU) N:o 648/2012 25 artiklan 7 kohdan mukaisesti vahvistetut voimassa olevat yhteistyöjärjestelyt:
 - a) jos kolmannen maan keskusvastapuoli tarjoaa palveluja tai sillä on tytäryrityksiä yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa, sen kolmannen maan asiaankuuluvat viranomaiset, johon keskusvastapuoli on sijoittautunut;
 - b) jos keskusvastapuoli tarjoaa palveluja tai sillä on yksi tai useampi tytäryritys kolmannessa maassa, niiden kolmansien maiden asiaankuuluvat viranomaiset, joissa kyseisiä palveluja tarjotaan tai joihin tytäryritykset ovat sijoittautuneet.
3. Edellä 2 kohdassa tarkoitetuissa yhteistyöjärjestelyissä on vahvistettava prosessit ja järjestelyt osallistuvien viranomaisten välistä tarvittavien tietojen vaihtoa ja yhteistyötä varten seuraavien tehtävien hoitamiseksi ja seuraavien valtuuksien käyttämiseksi 2 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuihin keskusvastapuoliin tai kyseisiä keskusvastapuolia käsittäviin konserneihin:
 - a) kriisinratkaisusuunnitelmien laatiminen 13 artiklan ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien vaatimusten mukaisesti;
 - b) kyseisten keskusvastapuolten ja konsernien purkamismahdollisuuksien arviointi 16 artiklan ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien vaatimusten mukaisesti;
 - c) valtuuksien käyttäminen purkamismahdollisuuksien esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi 17 artiklan nojalla ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien valtuuksien käyttäminen;
 - d) varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden toteuttaminen 19 artiklan nojalla ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien valtuuksien käyttäminen;
 - e) kriisinratkaisuvälineiden ja kriisinratkaisuvaltuuksien käyttäminen sekä asianomaisten kolmansien maiden viranomaisten käytössä olevien vastaavien valtuuksien käyttäminen.
4. Jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten sekä kolmansien maiden välillä 2 kohdan nojalla tehtäviin yhteistyöjärjestelyihin voidaan liittää määräyksiä seuraavista seikoista:
 - a) kriisinratkaisusuunnitelmien valmistelun ja ylläpitämisen edellyttämä tiedonvaihto;

- b) kriisinratkaisusuunnitelmien laatimiseen liittyvä kuuleminen ja yhteistyö, mukaan lukien periaatteet 75 artiklan mukaisten valtuuksien ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien valtuuksien käyttämiselle;
- c) tiedonvaihto, jota tarvitaan kriisinratkaisuvälineiden ja kriisinratkaisuvaltuuksien käyttämiseksi sekä asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien valtuuksien käyttämiseksi;
- d) yhteistyöjärjestelyn osapuolten varoittaminen varhaisessa vaiheessa tai kuuleminen ennen sellaisten tämän asetuksen mukaisten tai asianomaisten kolmannen maan lainsäädännön mukaisten merkittävien toimien toteuttamista, jotka vaikuttavat keskusvastapuoleen tai konserniin, jota järjestely koskee;
- e) julkisen viestinnän koordinointi yhteisten kriisinratkaisutoimien tapauksessa;
- f) menettelyt ja järjestelyt a–e alakohdan mukaista tiedonvaihtoa ja yhteistyötä varten, mukaan lukien tarvittaessa kriisinhallintaryhmien perustaminen ja toiminta.

Jotta varmistetaan 3 kohdan yhteinen, yhdenmukainen ja johdonmukainen soveltaminen, EAMV antaa ohjeita 4 kohdassa tarkoitettujen säännösten tyypeistä ja sisällöstä viimeistään [*PO please insert the date 18 months from entry into force of the Regulation*].

5. Kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava EAMV:lle kaikista yhteistyösopimuksista, jotka ne ovat tehneet tämän artiklan nojalla.

78 artikla

Luottamuksellisten tietojen vaihto

1. Kriisinratkaisuviranomaisten, toimivaltaisten viranomaisten, toimivaltaisten ministeriöiden ja tarvittaessa muiden asiaankuuluvien kansallisten viranomaisten on vaihdettava luottamuksellisia tietoja, mukaan lukien elvytysuunnitelmat, asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa ainoastaan, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) kyseisiin kolmannen maan viranomaisiin sovellettavat salassapitovelvollisuutta koskevat vaatimukset katsotaan kaikkien asianomaisten viranomaisten näkemyksen mukaan vähintään vastaaviksi kuin 71 artiklassa asetetut vaatimukset;
 - b) tiedot ovat tarpeen, jotta asiaankuuluvat kolmannen maan viranomaiset voivat suorittaa kansallisen lainsäädännön mukaiset tehtävänsä, jotka vastaavat tämän asetuksen mukaisia tehtäviä, ja tietoja ei käytetä mihinkään muihin tarkoituksiin.
2. Siltä osin kuin tiedonvaihto liittyy henkilötietoihin, tällaisten henkilötietojen käsittelyyn ja toimittamiseen kolmannen maan viranomaisille sovelletaan unionin ja kansallista tietosuojalainsäädäntöä;
3. Jos luottamukselliset tiedot ovat peräisin toisesta jäsenvaltiosta, kriisinratkaisuviranomaiset, toimivaltaiset viranomaiset ja toimivaltaiset ministeriöt eivät saa luovuttaa niitä asiaankuuluville kolmannen maan viranomaisille, paitsi jos seuraavat ehdot täyttyvät:

- a) sen jäsenvaltion asiaankuuluva viranomainen, josta tiedot ovat peräisin, hyväksyy tietojen luovuttamisen;
 - b) tiedot luovutetaan ainoastaan a alakohdassa tarkoitetun viranomaisen sallimiin tarkoituksiin.
4. Tätä artiklaa sovellettaessa tiedot katsotaan luottamuksellisiksi, jos niihin sovelletaan unionin lainsäädännön mukaisia salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia.

VII OSASTO

ASETUSTEN (EU) N:O 1095/2010, (EU) N:O 648/2012 JA (EU) 2015/2365 MUUTTAMINEN

79 artikla

Asetuksen (EU) N:o 1095/2010 muuttaminen

Muutetaan asetus (EU) N:o 1095/2010 seuraavasti:

1) Lisätään 4 artiklan 3 kohtaan iv alakohta seuraavasti:

”iv) [keskusvastapuolten elvytyksestä ja kriisinratkaisusta annetun] asetuksen (EU) osalta kyseisen asetuksen 2 artiklan 1 kohdan 3 alakohdassa määriteltyä kriisinratkaisuviranomaista.”;

2) Lisätään 40 artiklan 5 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Kun toimitaan [keskusvastapuolten elvytyksestä ja kriisinratkaisusta annetun] asetuksen (EU) soveltamisalalla, 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettun hallintoneuvoston jäsenen mukana voi tarvittaessa olla kyseisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisen edustaja, joka ei osallistu äänestyksiin.”.

80 artikla

Asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttaminen

Muutetaan asetus (EU) N:o 648/2012 seuraavasti:

1) Lisätään 6 a artikla seuraavasti:

”6 a artikla

Määritysvelvollisuuden keskeyttäminen kriisinratkaisussa

1. Jos keskusvastapuoli täyttää [keskusvastapuolten elvytyksestä ja kriisinratkaisusta annetun] asetuksen (EU) 22 artiklassa säädetyt edellytykset, kyseisen asetuksen 3 artiklan 1 kohdan nojalla nimetty keskusvastapuolen kriisinratkaisuviranomainen tai kriisinratkaisun kohteena olevan keskusvastapuolen määritysosapuolen toimivaltainen viranomainen voi pyytää komissiota keskeyttämään 4 artiklan 1 kohdassa säädetyt määritysvelvollisuuden tilapäisesti tiettyjen OTC-johdannaislajien osalta, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) kriisinratkaisun kohteena olevalla keskusvastapuolella on 14 artiklassa tarkoitettu toimilupa määrittää tietyt 4 artiklan 1 kohdan nojalla määritysvelvollisuuden piiriin kuuluvat OTC-johdannaislajit, joiden osalta keskeyttämistä pyydetään;
- b) näiden tiettyjen OTC-johdannaislajien osalta 4 artiklassa säädetyt määritysvelvollisuuden keskeyttäminen on tarpeen, jotta vältetään unionin rahoitusvakautteen kohdistuva vakava uhka keskusvastapuolen kriisinratkaisun yhteydessä erityisesti, jos molemmat seuraavista edellytyksistä täyttyvät:

- i) epäsuotuisista tapahtumista tai kehityksestä aiheutuu vakava uhka rahoitusvakaudelle;
- ii) toimenpide on välttämätön uhan poistamiselle eikä se vaikuta haitallisesti rahoitusvakauteen tavalla, joka on suhteeton siitä saataviin etuihin nähden.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun pyyntöön on liitettävä näyttö siitä, että ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun viranomaisen on toimitettava perusteltu pyyntönsä tiedoksi arvopaperimarkkinaviranomaiselle ja järjestelmäriskikomitealle samalla, kun se toimittaa pyynnön komissiolle.

2. Arvopaperimarkkinaviranomainen antaa 24 tunnin kuluessa 1 kohdan mukaisen pyynnön vastaanottamisesta ja järjestelmäriskikomiteaa kuultuaan lausunnon aiotusta keskeyttämisestä ottaen huomioon tarpeen välttää unionin rahoitusvakauteen kohdistuva vakava uhka, [*keskusvastapuolten elvytyksestä ja kriisinratkaisusta annetun*] asetuksen (EU) 21 artiklassa vahvistetut kriisinratkaisun tavoitteet ja tämän asetuksen 5 artiklan 4 ja 5 kohdassa esitetyt perusteet.
3. Edellä 2 kohdassa tarkoitettu lausunto julkaistaan.
4. Komissio tekee 48 tunnin kuluessa 1 kohdassa tarkoitetun pyynnön vastaanottamisesta 6 kohdan nojalla päätöksen, jolla keskeytetään väliaikaisesti määritysvelvollisuus tiettyjen OTC-johdannaislajien osalta tai hylätään pyydetty keskeyttäminen.
5. Komission päätös annetaan tiedoksi keskeyttämistä pyytäneelle viranomaiselle ja arvopaperimarkkinaviranomaiselle, ja se julkaistaan komission verkkosivustolla. Jos komissio päättää keskeyttää määritysvelvollisuuden, se on julkaistava 6 artiklassa tarkoitetussa julkisessa rekisterissä.
6. Komissio voi päättää keskeyttää tilapäisesti 1 kohdassa tarkoitetun määritysvelvollisuuden tietyn OTC-johdannaislajin osalta, jos 1 kohdan a ja b alakohdassa vahvistetut edellytykset täyttyvät. Tällaista päätöstä tehdessään komissio ottaa huomioon 2 kohdassa tarkoitetun arvopaperimarkkinaviranomaisen antaman lausunnon, [*keskusvastapuolten elvytyksestä ja kriisinratkaisusta annetun*] asetuksen (EU) 21 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet, 5 artiklan 4 ja 5 kohdassa säädetyt perusteet, jotka koskevat kyseisiä OTC-johdannaislajeja, ja keskeyttämisen tarpeen, jotta vältetään rahoitusvakauteen kohdistuva vakava uhka.
7. Edellä 4 kohdassa tarkoitettu määritysvelvollisuuden keskeyttäminen on voimassa aluksi enintään kolme kuukautta päivästä, jona se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.
8. Jos keskeyttämisen perusteet ovat edelleen voimassa, komissio voi jatkaa 7 kohdassa tarkoitettua keskeyttämistä yhdellä tai useammalla jaksolla, joiden yhteenlaskettu pituus ei ylitä kolmea kuukautta alkuperäisen keskeyttämisaajan päättymisestä.
9. Jos keskeyttämistä ei jatketa viimeistään alkuperäisen keskeyttämisaajan päättyessä tai jonkin sitä seuraavan jatkoajan päättyessä, keskeyttäminen päättyy ilman eri toimenpiteitä.
10. Komissio ilmoittaa arvopaperimarkkinaviranomaiselle aikomuksestaan jatkaa määritysvelvollisuuden keskeyttämistä.

Arvopaperimarkkinaviranomainen antaa 48 tunnin kuluessa siitä, kun komissio on ilmoittanut aikomuksestaan jatkaa määritysvelvoitteen keskeyttämistä, lausunnon keskeyttämisen jatkamisesta ottaen huomioon tarpeen välttää unionin rahoitusvakauteen kohdistuva vakava uhka, [*keskusvastapuolten elvytyksestä ja kriisinratkaisusta annetun*] asetuksen (EU) 21 artiklassa vahvistetut kriisinratkaisun tavoitteet ja tämän asetuksen 5 artiklan 4 ja 5 kohdassa esitetyt perusteet.”;

2) Korvataan 28 artiklan 3 kohta seuraavasti:

”3. Riskiarviointikomitean on annettava hallitukselle neuvoja järjestelyistä, jotka voivat vaikuttaa keskusvastapuolen riskienhallintaan, esimerkiksi sen riskimallin merkittävästä muuttumisesta, maksukyvyttömyyttä koskevista menettelyistä, määritysosapuolten hyväksymisperusteista, uusien välinelajien määräyksestä tai toimintojen ulkoistamisesta. Riskikomitean on ilmoitettava hallitukselle viipymättä kaikista uusista riskeistä, jotka vaikuttavat keskusvastapuolen häiriönsietokykyyn. Riskinarviointikomitean neuvoja ei pyydetä keskusvastapuolen päivittäistä toimintaa varten. Häätötilanteissa ryhdytään kohtuullisiin toimiin riskinarviointikomitean kuulemiseksi keskusvastapuolen riskienhallintaan vaikuttavasta kehityksestä, kuten kehityksestä, joka liittyy määritysosaan liittyviin keskusvastapuolen riskeihin ja keskinäisiin riippuvuussuhteisiin muiden keskusvastapuolten kanssa.”;

3) Korvataan 28 artiklan 5 kohta seuraavasti:

”5. Keskusvastapuolen on viipymättä ilmoitettava toimivaltaiselle viranomaiselle ja riskinarviointikomitealle kaikista päätöksistä, joissa hallitus päättää olla noudattamatta riskinarviointikomitean neuvoja, ja annettava selvitys tällaisista päätöksistä. Riskinarviointikomitea tai joku riskinarviointikomitean jäsenistä voi ilmoittaa toimivaltaiselle viranomaiselle osa-alueista, joiden osalta se katsoo, että riskinarviointikomitean neuvoja ei ole noudatettu.”;

4) Lisätään 38 artiklaan 6 kohta seuraavasti:

”6. Keskusvastapuolen määritysosapuolten on ilmoitettava niiden nykyisille ja mahdollisille tuleville asiakkaille mahdollisista tappioista tai muista kustannuksista, joita niille voi aiheutua keskusvastapuolen elvytysvaiheen aikana, mukaan lukien minkä tyyppisen korvauksen ne voivat saada, ottaen huomioon asetuksen (EU) N:o 648/2012 48 artiklan 7 kohta. Asiakkaille on annettava riittävät tiedot sen varmistamiseksi, että ne ymmärtävät, millaisia tappioita tai muita kustannuksia niille voi pahimmassa tapauksessa aiheutua, jos keskusvastapuoli soveltaa elvytystoimenpiteitä.”;

5) Lisätään 81 artiklan 3 kohtaan q alakohta seuraavasti:

”q) [*keskusvastapuolten elvytyksestä ja kriisinratkaisusta annetun*] asetuksen (EU) 3 artiklan nojalla nimitetyt kriisinratkaisuviranomaiset.”

*81 artikla
Asetuksen (EU) 2015/2365 muuttaminen*

Lisätään 12 artiklan 2 kohtaan n alakohta seuraavasti:

”n) [*keskusvastapuolten elvytyksestä ja kriisinratkaisusta annetun*] asetuksen (EU) 3 artiklan mukaisesti nimitetyt kriisinratkaisuviranomaiset.”

VIII OSASTO LOPPUSÄÄNNÖKSET

82 artikla *Uudelleentarkastelu*

Komissio tarkastelee viimeistään [...] päivänä [...]kuuta [...] tämän asetuksen täytäntöönpanoa ja antaa siitä kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle. Kertomukseen liitetään tarvittaessa lainsäädäntöehdotus.

83 artikla *Voimaantulo*

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenkymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan [*PO: Please insert the date set out in the second subparagraph of Article 9(1) of the Directive amending Directive 2014/59/EU*].

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja